

Sepatoe Roesak

Blad voor de Sobats

II – 6 R.I.en T-Brigade

december 2012

Leden reünie- en nazorgcommissie **2-6 R.I. T-Brigade.**

Voorzitter/secretaris,.

Alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220

E-mail **marianne.lankhuizen@gmail.com**

Voor adreswijzigingen, jubilea, overlijden en telefonisch contact .

Website **www.sepatoeroesak.nl**

Penningmeester en redactionele ondersteuning:

De heer Joop Pragt,

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.

Telefoon: 010-4382758

E-mail: **jooppragt@hetnet.nl**

Verzorging drukwerk:

De heer Theo Eversen,

Hoofdstraat 151a, 6432 GB Hoensbroek

e-mail: **jopieeversen@hotmail.com**

Coördinator nazorg:

Mevr. Marijke de Jong,

Dr.Zamenhofstraat 47, 3112 ZJ Schiedam

e-mail: **mellanion@hotmail.com**

Ontvangstcomité reünie:

Mevr. Jos Buijs- Letens,

Nic.Pecstraat 8

4681 AC Steenberg

e-mail: **j.letens@home.nl**

Voor donaties en giften:

ABN-AMRO rekeningnr. 97.21.38.021

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade. te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

Marianne Pragt- Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out Sepatoe Roesak

Joop Pragt.
Penningmeester
Redactionele ondersteuning

Marijke de Jong
coördinator nazorg.

Theo Eversen
verzorging drukwerk

Jos-Buijs- Letens
ontvangst reünie.

Bob Pragt
reüniefotograaf.

Sepatoe Roesak december 2012

Inhoud:

Uw bestuur in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Kerstwens	Blz. 3
Van de redactie / een kleine overpeinzing	Blz. 4
Van d: voorzitter/secretaris Marianne	Blz. 5- 6
Van penningmeester Joop met o.a. vermelding van donaties	Blz. 7-10
Groet van commissielid/verzorger drukwerk Theo Eversen ,	Blz 11
Hallo beste Sobats- door reüniefotograaf Bob Pragt	Blz 11-12
Van coördinator Nazorg Marijke /zilveren roosje aanvragen	Blz 13
KTZA b.d. Frank Marcus , directeur veteraneninstituut	Blz.14-15
Verjaardagen, e-mailgroep en website.	Blz 16
Reacties	Blz.17-18
Landmachtdagen 2012 in Oirschot	Blz.19-20
Sobat R.v.d.Schriek overleden	Blz.20
Sobat N. de Lange overleden	Blz.21
Veteranendag 30 juni 2012 Den Haag	Blz.21-23
Zestig jaar getrouwd bruidspaar Poorte	Blz 23-24
Op de koffie bij sobat Chris Scholtens in Winsum	Blz 25-29
Overleden sobat Chris Scholtens . Reactie Hink Scholtens	Blz.30
Beëdiging 42 bat.Limburgse Jagers in Kerkrade	Blz 30-32
Postpakket afleveren bij fam. Westerhof	Blz 32-33
Eindelijk is zij er dan! zucht Jac de Renet .	Blz.34-40
Sobat J. Pleunis overleden	Blz.40
Sobat Goort Helmons overleden	Blz 41
Een bezoekje bij Mientje Wijers in het kader van onze nazorg	Blz 41-42
Het laatste afscheid van Goort Helmons	Blz 43-44
Een Rotterdams onderonsje bij Koos de Ruijter	Blz.45-54
Het is maar dat u het weet!	Blz 55
Oud bestuurs- erelid Gerrit van Gils overleden	Blz 55-56
25 ^e jaarlijkse herdenking in stadpark Hattum Roermond	Blz 56
Het leven hangt van toevalligheden aan elkaar	Blz 57
Echtpaar Delissen 60 jaar getrouwd!	Blz.58-59
Overleden sobat G.B.M. van Rooij	Blz.59
In België op bezoek bij sobat P. Salomé	Blz.60-63
In België op bezoek bij sobat Huib Kers	Blz 63-68
Bij radioman Harry van Heugten op de koffie	Blz 69-71
De verbindingdienst 2-6 RI	Blz 72-73
Sobat Toon van de Linden 90 jaar	Blz 74
Nieuwe woning voor sobat Henk Zwitselaar	Blz 74-75
Sobat P. Renting is een beetje zenuwachtig.....	Blz 76-84
Even langs bij sobat Jac. de Renet .	Blz 84-85
De 5 ^e Phaffdag van de Limburge Jagers in Weert	Blz 85
Overleden sobats 2-6 RI en Tijgerbrigade.	Blz 86-87
Foto's, badge, nazorg en laatste nieuws	Blz 88

1 januari 1946 Morib Beach 2-6 R.I.
2^e links vooraan zittend met baret Frans van Heeswijk
foto Francis Penninks v.Heeswijk

*De gehele commissie van de reünie- en nazorg 2-6 R.I.,
T-Brigade, wenst u allen heel fijne kerstdagen toe.
Wij hopen dat het jaar 2012 u geluk, maar vooral veel
gezondheid mag brengen.
Aan hen die de komende feestdagen onder andere
omstandigheden dan doorgaans meemaken, wenst de
commissie veel warmte en sterkte toe.*

Beste Sobats,

Voor u ligt weer een omvangrijke Sepatoe Roesak voor de maand december 2012. Allereerst wil ik iedereen bedanken die de redactie weer heeft voorzien van historisch materiaal, wetenswaardigheden, eigen verhalen, mopjes, en feiten. U hebt goed begrepen dat wij proberen uw inzendingen zo snel als mogelijk te plaatsen.

Het is passen en meten om alles in een eerstvolgend boekje te krijgen. **Theo, de drukker** van het boekje, sputtert nog steeds gemoedelijk tegen dat er nu echt niet méér pagina's bij mogen. Zijn supernietmachine redt dat dan niet meer.

Soms sluit een artikel net niet aan met de rest van de inhoud van het boekje. Het gebeurt dan dus dat een ingezonden stukje 'even op de plank' moet blijven liggen. Het is een luxe probleem.

Voor mij is het heerlijk werken, te weten dat er voldoende aanbod is om weer een volgend boekje te vullen. Blijft u daarom vooral doorgaan met het aanleveren van materiaal. Zowel verhalen als foto's.

Met oog op de feestdagen en de lange winteravonden nemen wij u in dit boekje mee op de koffie bij de sobats thuis. Dus geen documenten of verslagen in het boekje dit keer: Iedere visite is een stukje historie op zich.

Rest mij u allen te wensen: dat u met net zoveel plezier het boekje zult lezen als wij hadden met het maken van ervan. Het gaat u goed Sobat!

Marianne

Redactie:
Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

‘Alles gaat vooruit, maar niets gaat over’

ontvangen van sobat H.van Heugten (2-6RI)

Mededelingen van de commissie.
De voorzitter/ secretaris.

Beste sobats,
Ik kijk terug op een jaar met soms een traan.
Van veel sobats moesten wij dit jaar voorgoed afscheid nemen.
Dat zijn voor mij heel verdrietige momenten. Aan velen heb ik goede herinneringen. Maar het is een onomkeerbaar proces: niemand heeft het eeuwige leven. De makkers van 2-6R.I., T-brigade zijn een uitstervend ras, helaas. Ik sta regelmatig even stil bij de herinnering aan de sobats die ons ontvallen zijn.
Ik weet: u ook!

Gelukkig is er toch ook blijdschap.
U bent geweldig! Velen van u kwamen naar onze **tweede Tijgerbrigade reünie**. Het werd opnieuw **een feest**. Dit alles dankzij u, veteraan. **U** moest heel vroeg op staan. **U** moest reizen met fiets, trein, of ander openbaar vervoer. **U** kwam zelf met de auto of werd gereden. Op **uw leeftijd**, met alle respect, valt dat allemaal niet mee. Bovendien moesten er soms regelingen getroffen worden voor een thuisblijvende echtgenote of partner. **U** regelde dat. **U** werd geroepen en **u** kwam. **Wij** ontvingen u. Met open armen! **Bedankt!**

Afgelopen jaar is weer een druk jaar geweest voor de reüniecommissie. Het idee om voor de gehele Tijgerbrigade een reünie te houden is enorm aangeslagen. Dat blijkt uit uw geweldige opkomst, reacties, mailtjes, brieven en telefoontjes. De fijne visites die wij ook dit jaar bij een aantal sobats mochten maken zijn voor mij kostbare herinneringen en zorgden voor mooie verhalen in de SEPATOE ROESAK. Wat ik u zeg is: "Bedankt veteraan, bedankt dat u ook dit jaar weer vertrouwen in onze commissie heeft gehad. Bedankt voor uw enthousiasme, waardering en lieve woorden!"

Onze nazorg, waarop door sommige sobats een beroep werd gedaan en die dan uitkomst bracht, vermeld ik dan ook maar. Het geweldige Tijgerbrigade team dat zo goed samenwerkt zonder enig morren of knorren, zal ik ook niet vergeten. Wij waren aanwezig bij begrafenissen of crematies van sobats en hielden daar mooie toespraken met gedichten. De waardering van de families was dan weer een aansporing om daarmee door te gaan.

Waar gaan we in het nieuwe jaar naar toe? Politiek en financieel gezien lijkt het allemaal kommer en kwel. Maar juist u, sobat, die al eerder een crisis heeft meegemaakt, weet dat het leven doorgaat ook al moeten we soms met minder verder. Zolang wij elkaar blijven steunen, contacten blijven onderhouden met iedereen die ons lief is, kunnen we alles aan. Ook het volgende jaar!

Rest mij u allen mooie, gezegende, gezellige, knusse, fijne, vrolijke, aangename, harmonieuze feestdagen en een Nieuwjaar in goede gezondheid toe te wensen.

Namens alle medewerkers van reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- brigade

Uw voorzitter Marianne Pragt- Lankhuizen

LET OP !!

Adreswijzigingen:

Er zijn nog steeds sobats die het oude adres van het secretariaat niet hebben gewijzigd en de post nog naar de Tijnweg sturen.

Echter sinds twee jaar is het enige en juiste adres hiervoor:

**Secretariaat reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.**

Tel: 010-4382758 (kan antwoordapparaat zijn, spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)

Of mobiel: **06-25278220.**

Marianne ontdekt ook regelmatig dat sobats zijn verhuisd of zijn overleden. Er is daar dan geen melding van gemaakt. Vergeet u a.u.b. niet door te laten geven wanneer u verhuist of er een verandering in uw huidige situatie is gekomen.

Alleen dan blijft u op de hoogte van al het nieuws betreffende 2-6 R.I. en de Tijgerbrigade!

Laatste nieuws:

Enthousiast en met ingetogen trots meld ik u dat de volgende reünie van de TIJGERBRIGADE is op: zaterdag 28 september 2013 in Vught!

Noteert u deze datum in uw agenda of op uw kalender?!

Getekend:

De voorzitter/ secretaris

Marianne Pragt- Lankhuizen.

Van de penningmeester

Hieronder ziet u de financiële verantwoording van ingekomen en uitgegeven financiën van de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., T- brigade over het boekjaar **1-12-2011/1-12-2012**.

Op 1 december 2011 was er op rekening **€ 2.875,67**

Op 1 december 2012 is er op rekening **€ 2.470,95**

Het verschil is **€ 404,72**

Dus minder in kas.

Dat zal ik aan u verklaren.

In de **SEPATOE ROESAK** van mei 2012 was er, buiten de reservering voor de reünie, nog **€ 231,59** beschikbaar voor de taken van de commissie. Als penningmeester maakte ik me daar zorgen om. De doelstellingen van de commissie, het komen tot een **complete T- brigade** reünie, verlopen uitstekend. Verschillende andere onderdelen dan **2-6R.I.** hebben al kennis gemaakt met de commissieleden en zijn zeer lovend over de werkzaamheden die Marianne en haar **'crew'** (bemanning) verrichten. (zie de reacties in dit boekje).

Maar de financiële bijdragen leken te stoppen. In maart was een laatste donatie. Daarna bleef het stil tot 16 mei. Toen maakte u gelukkig de portemonnee weer open. Er volgden aan de lopende band donaties van sobats die vinden dat het werk van de commissie moet doorgaan. Tot op de dag van vandaag,

1 december 2012, komen donaties, groot of klein, binnen maar alle gestort door **u, de trouwe sobat van de T- brigade**.

Het totaal van die donaties is in één jaar het enorme bedrag van **€ 2.147,70!** Dit, samen met uw bijdragen tijdens de reünie in Vught, maakt het mede mogelijk om onze doelstellingen voort te zetten en uit te bouwen. Het administratieve werk voor Marianne is meer dan verdubbeld, maar zij blijft zich inzetten voor 'haar mannetjes'. Ook het thuisbezoeken wordt steeds belangrijker vindt zij. Dat gaat door.

De commissie heeft bij monde van Marianne de kazerne in Vught laten weten daar weer de reünie te houden. Als datum is de **28e, de laatste zaterdag in september**, gekozen. Tevens heeft Marianne verzocht de **service aan de sobats** verder uit te breiden gezien de leeftijden van de bezoekers. Het **Paresto management** heeft toegezegd daarvoor zorg te kunnen dragen. Maar, evenals vorige reünie, daar hangt een extra prijskaartje aan. De commissie heeft besloten daarvoor weer **€1.500,-** te reserveren. Ook zal geprobeerd worden wat extra financiële ruimte te krijgen voor een speciaal doel. **In het jaar 2013 is het 65 jaar geleden** dat de eerste **OVW-**ers terug in Nederland kwamen uit Nederlands Indië. De commissie wil hier iets speciaals voor gaan doen. Maar u begrijpt: **alles hangt samen met de inhoud van de kas**

De commissie zal andere sympathisanten benaderen, maar vraagt ook de Tijgersobats mee te helpen.

Voor de volgende reünie op **28 september 2013** zijn alweer prijzen aangeschaft, ook voor **de enorm populaire gratis TIJGER verloting**.

Financieel overzicht 1 december 2011 tot 1 december 2012

Inkomsten		uitgaven	
donaties	€ 2.147,70	Bezoeken	€ 1.252,00
V-Fonds	€ 2.000,00	Kransen	€ 115,-
Opbrengst		Reünie/Loterij	€ 1.324,40
Reünie 2012	<u>€ 1.687,00</u>	Amusement/ Presentatie	€ 1.050,00
		Secretariaat	<u>€ 2.498,02</u>
totaal	€5.834,70	totaal	€ 6.239,42

Het is duidelijk: er is **€ 404,72** meer uitgegeven dan er binnenkwam. Dankzij de enorme steun van onze drukker **Theo Eversen** samen met **adjutant Paul Boes en zijn assistente korporaall Mara Kelders** is er aan het eind van het jaar 2012 nog een **positief** saldo. Daarvan reserveert de commissie **€1.500,-** voor de volgende reünie op **28 september 2013 in Vught. U, als Indië veteraan** moet daar dan weer goed verzorgd worden. **U verdient het.** Wij, als commissie regelen dat voor u.

Bij **post bezoeken** is vermeld reiskosten voor huisbezoek aan sobats maar ook **crematies** en netwerkbezoeken.

Bij **post kransen** is krans bij herdenking **Roermond** en krans bij erebegraafplaats **Candi**.

Bij **post reünie/loterij** is aanschafbedrag van **de vele loterijprijzen**, besprekingen reünie plus naheffing Paresto..

Bij post amusement/presentatie tijdens de reünie is danseressen, re-enactmentgroepen, diapresentatie, mappen, decoratie, tijgers, bediening ed.

Bij **post secretariaat** zijn inbegrepen alle nodige uitgaven betrekking hebbende op het goed laten functioneren van de contacten met sobats, de correspondentie, het nazenden van de post, copieren van gevraagde documenten e.d., ophalen, digitaliseren en veiligstellen van historisch materiaal, het opstellen en samenvatten **SEPATOE ROESAK** (2x p/j), de nieuwsbrieven, aanschaf inktcartridges, briefpapier, fotopapier, telefoon (*bv. verjaardag*), internet, website, bedankkaarten (*bv. na bezoek of donaties*), enveloppen, postzegels (*eigen tijgerzegel!*), enz. Door het grotere aantal deelnemers aan de reünie wordt het contact met sobats veel omvangrijker dan voorheen.

Het is verheugend voor de T- brigadecommissie maar brengt ook veel meer werk met zich mee. Koester daarom alle medewerkers, **zij** doen het (*vrijwillig en met veel plezier*) voor **U**, de trotse **T- brigade veteraan**.

Tijdens de nationale herdenking in het **stadspark Hattum te Roermond** is door **Jan Laus** uit Vlijmen een krans gelegd betaald uit de opbrengst van uw donaties. Jan Laus heeft de taak van de overleden hospik **Guus Schouten** eervol overgenomen en uitgevoerd.
Bedankt Jan Laus!

Tevens is tijdens onze reünie van 29 september j.l. ook een krans gelegd op het ereveld **Candi te Semarang**. Deze krans is ook betaald uit de inkomsten van giften en donaties die door **u, sobats Tijgerbrigade**, zijn gedaan.

Een laatste groet aan hen die het grootste offer brachten voor de vrede, hun leven. Dat zij ruste in vrede.
Alle donateurs van harte bedankt.

De reünie en nazorgcommissie 2-6R.I., T- brigade beschouwt het als haar **ere taak** om namens de sobats een krans te (laten) leggen tijdens de herdenking **in Roermond** evenals het (laten) leggen van een krans **op ereveld Candi in Indonesië** op de dag van haar reünie. De commissie heeft hier **donatiegelden** voor gereserveerd.

Alle donateurs van harte bedankt

Op ons kunt u rekenen. Wij toch ook op U?

Voor eventuele donaties:
ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021 t.n.v.
Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., T- brigade

Getekend: *Joop Pragt, penningmeester*

Donaties 15 maart 2012 tot en met 1 december 2012 :

Datum	Naam donateur		Plaats	Bedrag
23 maart	W. van Raaij	2-6RI	Rotterdam	€ 50,00
16 mei	P.J.M. Lankhuizen zoon	2-6RI	Hoogvliet †	€ 50,00
	Ter herinnering †		Huib Lankhuizen	
16 mei	G.W.Gleijm	5° genie veld	Almere Buiten	€ 25,00
16 mei	A. Treffers	broer † 2-6RI	Den Bosch	€ 15,00
21 mei	P.C. Salomé	2-6RI	Schoten(B)	€ 25,00
22 mei	Studenten universiteit	statiegeld	Maastricht	€165,20
25 mei	H.van Es	2-7RI	Amsterdam	€ 25,00
7 juni	Mevr.Meulenmans	2-6RI	Eindhoven	€ 10,00
	Nabestaande C.Kessels			
13 juli	C. Scholtens	2-6RI	Winsum	€ 50,00
14 juli	Jac. de Renet	2-6RI	Ittervoort	€ 50,00
Juli	Joop Pragt netwerken +		Hoogvliet	€ 260,00
	hotelovernachtingen bez.			
9 aug.	A.Olckers	2-7RI	Noordwijkerhout	€ 20,00
9 aug	E.Toorens	VbaD+ 5-5RI	Scheveningen	€ 15,00
10 aug	V.Brouns	4-6RI	Maasbracht	€ 50,00
24 aug	Mevr.Pennings-v. Heeswijck		Veenendaal	€ 50,00
	Dochter † 2-6RI			
1 sept.	Th.Berben	(heemkundige)	Neer	€ 50,00
5 sept.	G.Hovens	2-6RI	Echt	€ 50,00
25 sept.	L.Walenboer	2-2RVA	Monster	€ 50,00
27 sept.	J.C. v.d. Broek	1 RS	Rotterdam	€ 20,00
29 sept	A.Caudron	2-7RI	Den Haag	€ 10,00
	J.J,Dankers	4-6RI	Hilvarenbeek	€ 5,00
	J. Daatselaar	2-7RI	Amstelveen	€ 40,00
	J.Koster	2-7RI	Ijmuiden	€ 25,00
	J. Laus	2-6RI	Vlijmen	€ 50,00
	J. Laus	2-6RI	Vlijmen	€ 5,00
	C.van Loon	4-6RI	Breda	€ 20,00
	P. Paulusma	1RS	Nijmegen	€ 5,00
	G.v.Soomeren	5° genie veld	Rotterdam	€ 5,00
1 okt.	J. Daatselaar	2-7RI	Amstelveen	€ 50,00
5 okt.	K. de Ruijter	2-6RI	Rotterdam	€ 30,00
	Mevr.J.Jaspars	Wed.1-15RI	Helmond	€ 40,00
17 okt	W.Bassant	2-13 RI	Kerkrade	€ 25,00
24 okt	H.Kessels namens vader	†2-6RI	Veldhoven	€ 50,00
25 okt	Fam. H.van Heugten	2-6RI	Breda	€ 50,00
12 nov	Aat Jeninga	5RS	Hoogvliet	€ 10,00
13 nov	H.van Dijk	3MPIV	Rosmalen	€ 30,00
16 nov	H. Scholtens	zoon † 2-6 RI	Hoofddorp	€ 20,00
19 nov	A.v.d.Wildt	4-6 RI	Rijswijk	€ 10,00
22 nov	J. de Renet	2-6 RI	Ittervoort	€100,00
22 nov	P Renting	2-6RI	Eindhoven	€ 20,00
27 nov	J. Quirijns	2-7 RI	Wijk en Aalburg	€ 35,00
	Anonieme gift:	<u>sobat 2-6 RI</u>		<u>€ 75,00</u>

bijegebracht door Tijgers voor Tijgers € 1.740,20**Alle donateurs heel hartelijk bedankt voor uw steun!**

Van de verzorger drukwerk,

Beste sobats en overige lezers van dit giga boekwerk,

Het is inmiddels al weer een goeie twee maanden geleden dat ik op zaterdagmorgen 29 september al vroeg uit de veren was om richting **Vught** te rijden voor de jaarlijkse grote Tijger reünie. Bij de kazerne aangekomen zag ik **Marianne, Joop en Bob** al druk in de weer met het uitladen van de auto's. Tjonge jonge wat hadden die twee weer een **lading prijzen** en andere zaken gemaakt en verzameld. Er leek geen einde aan te komen. Dus snel **de handen uit de mouwen** en beginnen. Posters ophangen, placemats en infomappen op de tafels verspreiden en natuurlijk het bakkie koffie niet vergeten.

De eerste gasten begonnen al langzaam binnen te druppelen en zo ook werden de eerste **klapzoenen van Marianne** weer uitgedeeld.

Het werd al met al **een prachtige dag** met toespraken, een stukje ernst tijdens de herdenking, rook- en plaspauzes, hapjes en drankjes, optredens en als klap op de vuurpijl de grote tombola (**bij Theo beter bekend als het onderdeel: ren je rot**). Ja, en dan is het weer tijd om afscheid te nemen, handjes schudden en elkaar een goede thuisreis en tot volgend jaar wensen.

Thuis gekomen **doodmoe** op de bank met een lekker glaasje wijn nagenieten van een **superdag**.

Beste mensen ik hoop jullie allemaal volgend jaar weer terug te zien in goede gezondheid zodat we er dan ook weer een geweldig feest van kunnen maken.

Ik wens jullie allemaal heel fijne feestdagen toe en een zoals ze het hier in Limburg zeggen: **inne gow roetch in ut nuj joar**.

Theo Eversen

Hallo beste Sobats,

Een paar weken geleden had ik de pech een paar dagen ziek op mijn bed te moeten doorbrengen. Gelukkig niets ernstig. Tijdens deze ziektedagen heb ik gebruik gemaakt van moderne media en heb de complete TV serie gezien van de **“Band of Brothers”**.

Band of Brothers is een **tiendelige televisieserie** uit 2001 over de **Tweede Wereldoorlog**. Het is een coproductie van Steven Spielberg en Tom Hanks, waarin de rol van de **Easy Company van het 506th Parachute Infantry Regiment, US 101st Airborne Division**, in de oorlog wordt getoond.

Wat een prachtige televisie serie en ik **schaam me diep** dat ik deze bijzondere productie niet jaren eerder bekeken heb.

Tijdens het bekijken van deze TV serie moest ik **denken aan u**. De Sobats. Klinkt misschien raar maar het verhaal greep me bij de strot en waarschijnlijke mede omdat deze serie zo **levensecht** in beeld werd gebracht. **Jonge mannen** die **net als u** op jonge of zeer jonge leeftijd, van het ene moment op het andere, in een **compleet andere wereld** terecht kwamen.

Een wereld die ze nog **nooit gezien** en of **meegemaakt** hadden. Wel voor getraind maar nooit in het echt hadden meegemaakt als dienstplichtig **militair**. En daar stonden ze dan aan de andere kant van de wereld met hun plunjezak op de rug.

Ik denk dat ik **uw verhalen** nu ook **meer begrijp** dan daarvoor. Dat klinkt misschien raar maar voor iemand die nooit in een oorlogssituatie terecht is gekomen en of meegemaakt heeft en alleen maar **goede tijden van luxe** kent is zoiets **moeilijk** voor te stellen.

Ik ben zelf **nooit in dienst** geweest. Eerst kreeg ik **uitstel** i.v.m. mijn studie. En nadat ik klaar was met mijn studie wilden ze me **niet 'hebben'** omdat de huidige lichte meer dienstplichtige militairen opriep als dat er daadwerkelijk zouden kunnen worden opgeleid. Ik werd dus **uitgeloot**.

Het is niet zo dat ik de verhalen daarvoor niet begreep. Nee integendeel, deze serie en de daarbij behorende beelden hebben op mij een **diepe indruk** gemaakt. Deze **beelden** zeiden mij **meer dan** bekende **1000 woorden**.

De foto's van de laatste reünie in september jl. **draag ik** dan ook **speciaal op aan u Sobats**. Als **eerbetoon** aan mannen die ik kan bestempelen als **helden**. Ik heb genoten van u en van uw begeleiders. En ondanks dat de lichtomstandigheden voor mij als amateur fotograaf zeer moeilijk waren om te fotograferen hoop ik toch dat er voor u zelf een mooie foto bij zit die voor u deze **dag** zal doen herinneren als een **met een gouden randje**.

U kunt uw foto's bekijken op:

www.photobucket.com/tijgerbrigadereunie2012

Bedankt Sobats ik wens u gezondheid en hoop u bij de volgende reünie weer te mogen ontmoeten en natuurlijk wederom te fotograferen.

Met vriendelijke groet,
Bob Pragt
oudste zoon van Joop & Marianne

Van de coördinator nazorg Marijke

Hallo beste Sobats.

Helaas was ik dit jaar niet op de reünie. Op de dag zelf werd ik helaas geveld door de griep.

Sommige van u weten misschien nog wel dat ik per e-mail hulp heb gevraagd bij het invullen van een enquête voor mijn afstudeeropdracht. Iedereen die daaraan heeft meegewerkt heel erg bedankt voor het invullen!

Afgelopen zomer heb ik dan mijn **HBO Diploma** gehaald. Nog voor ik officieel afgestudeerd was, heb ik een baan aangeboden gekregen op de verkoopafdeling bij een grote tuinplanten kwekerij in Boskoop en daar werk ik nu al een half jaar met veel plezier.

Met de feestdagen voor de deur wil ik u prachtige feestdagen wensen met uw geliefden en vrienden. En uiteraard wil ik langs deze weg u alvast al het beste wensen voor 2013.

Ik hoop u weer te zien volgend jaar op de reünie!

Met vriendelijk groet
Marijke de Jong.

Aanvragen zilveren Roos.

De zilveren roos is een **verzilverde broche**, bedoeld als **blijk van waardering** van de uitgezonden militair voor die persoon die tijdens de uitzendperiode **het meeste** voor hem of haar heeft betekend.. Op initiatief van de **Unifilvereniging** en gesteund door het **VP** (*Veteranen Platform*) heeft de Minister van Defensie besloten '**het roosje**' ter beschikking te stellen **aan die veteraan** die nog steeds **een relatie** heeft met degene die tijdens de uitzending **het belangrijkste** voor hem/haar was en deze roos toen **niet heeft gekregen**. De veteraan **reikt zelf** het erkenningsteken uit. Heeft u een pc dan gaat u naar de volgende link en vult u het formulier in.

<http://www.veteraneninstituut.nl/form/aanvraagformulier-zilveren-roos>

Of telefonisch aanvragen bij het veteraneninstituut.

Bel: 0343-474150.

“Geachte veteranen van de Tijgerbrigade, partners, dames en heren .....

Tot mijn spijt kon ik tijdens jullie reünie in september niet in jullie midden zijn. Een combinatie van werk- en privéverplichtingen had mij die week naar het zonnige Spanje gevoerd. Dat was natuurlijk geen straf. Maar ik had jullie reünie in Vught heel graag zelf eens een keer bijgewoond. Het ligt niet aan **Marianne Pragt**, want zij doet telkens verwoede en charmante pogingen om mij in jullie midden te krijgen. Ook dit jaar is er echter iets tussen gekomen. Gelukkig hebben de organisatoren voor een alternatief gezorgd en zijn mijn woorden door **adjutant Boes** – die immers nauw betrokken is bij de organisatie van dergelijke bijeenkomsten van Indiëveteranen – voorgelezen. Een straalverbinding was natuurlijk nog mooier geweest, maar erg prijzig. En gelukkig wist ik dat het Veteraneninstituut niet alleen in naam aanwezig is. Onze **Indië-ambassadeur Gerrit Vink** was wel in uw midden. Ik voelde me via hem uitstekend vertegenwoordigd.

Voor mij als directeur van het Veteraneninstituut blijft het ontmoeten van Indiëveteranen namelijk altijd bijzonder. Dit geldt zeker voor een bijeenkomst met **veteranen van 2-6 RI, de mannen van “de kapotte schoen”**. Het Veteraneninstituut ondersteunt van harte jullie altijd prima georganiseerd reünie. Dit temeer, **omdat jullie de deur hebben opengezet voor alle andere kameraden van de Tijgerbrigade**. Deze **befaalde brigade** werd op **16 december 1949** na een kortstondig, maar roemrijk leven opgeheven. Via jullie gezamenlijke reünie is de brigade echter **opnieuw leven ingeblazen**. Dat is bijzonder en hartverwarmend. Het toont ons opnieuw dat **de onderlinge band** tussen Indiëveteranen veel verder **reikt verder dan de eigen, kleinere eenheid.**

Veteranen van de Tijgerbrigade, dames en heren, ...

Op 12 oktober 1945 vertrokken de eerste twee bataljons van de op 15 januari 1946 opgerichte T-Brigade naar De Oost. En op 2 mei 1950 keerden de mannen van de laatste twee bataljons van de brigade terug in Nederland. De brigade bestond toen al enkele maanden niet meer en u dacht toen wellicht het Indiëboek met een ferme klap te kunnen sluiten. Maar zie .... ruim zestig jaar later komt u nog altijd bij elkaar! Het Indiëboek is voor u beslist nog niet gesloten. U koestert de onderlinge band, haalt gezamenlijk herinneringen op en houdt de herinnering aan uw omgekomen kameraden op indrukwekkende wijze levend. Van alle eenheden die deel uitmaakten van de Tijgerbrigade kwamen bijna **300 militairen** door gevechtshandelingen, ongevallen of ziekte om het leven.

Zij kwamen niet terug, maar zijn – juist vandaag – in uw hoofd en hart nog altijd onder u. Sinds uw terugkeer uit Indië zijn inmiddels meer dan zes decennia verstreken.

In die lange periode heeft u als Indiëveteraan het nodige moeten verduren, maar is er dóór en vóór u gelukkig ook veel bereikt. De jaren waarin uw belangrijke en risicovolle inzet werd verzwegen liggen gelukkig ver achter ons. De jaren waarin uw militair optreden ongenueanceerd en zonder veel kennis van zaken werd veroordeeld gelukkig ook. U hebt uw plicht gedaan – vaak zelfs meer dan dat – en er een hoge prijs voor betaald. Dat besef is de afgelopen 25 jaar gelukkig ook diep tot de hele Nederlandse samenleving doorgedrongen.

Die kentering heeft u als Indiëveteraan vooral zelf afgedwongen, door uw verhaal te vertellen, door voor uw belangen op te komen en door voor uzelf en voor tienduizenden andere veteranen een krachtig beleid van nazorg, erkenning en waardering te helpen realiseren. Ook daarvoor heb ik diep respect!

Veteranen, dames en heren, ...

*De Tijgerbrigade heeft in de jaren van inzet een grote reputatie verworven. Uw militaire palmares maakt nog altijd grote indruk. Het is onmogelijk om al uw militaire verdiensten tussen ‘Sawa’s en Bergen’ op te sommen: van de felle strijd om het bruggenhoofd rond Semarang in 1946 tot de snelle opmars tijdens de Eerste Politionele Actie, van de zuiveringsacties in 1947 tot het opleven van de guerrillastrijd in 1948, van de verovering en bezetting van Djokjakarta tot de zware laatste maanden van strijd in 1949. U hebt gedaan wat van u werd gevraagd en dikwijls ook gedaan wat vrijwel onmogelijk was. **Het boek “De laatste man” van de heer Hans Goedkoop**, kleinzoon van uw gerespecteerde **brigadecommandant Van Langen**, zal daar ongetwijfeld ook van getuigen.*

*Als directeur van het Veteraneninstituut doe ik dat langs deze weg in ieder geval volmondig. U verdient onze aandacht, ons respect en onze waardering. Daarom is het Veteraneninstituut er ook voor u. Mijn medewerkers en ik beschouwen het als een grote eer u ook in de toekomst van dienst te mogen zijn. **Ik complimenteer de organisatoren van de reünie, Marianne en Joop en hun team, van harte met hun fraaie werk.** Met de **Septoe Roesak** zijn de eerste stappen gezet om de Tijgerbrigade nieuw leven in te blazen. Dat er nog vele stappen – en reünies – mogen volgen en dat u er samen met uw sobats en uw partners nog maar lang getuige van moge zijn!*

Dank voor uw aandacht.”

Was getekend: KPTA bd

Frank Marcus, directeur Veteranen Instituut

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben bijna allemaal weer kunnen rekenen op een gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag.

Hebben wij u niet kunnen bereiken, geef dan uw juiste telefoonnummer door. Het maakt het contact leggen met u makkelijker.

Helaas gebeurt het nog steeds dat nabestaanden van **een andere organisatie** verjaardagskaarten ontvangen voor hun overleden man, vader, schoonvader. Wij betreuren dat ten zeerste. Dat ligt buiten onze macht.

EMAILGROEP 2-6 RI

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) A.van Erp	erp00411@planet.nl
A.(Ad) van Hooijdonk	advanhooijdonk@ziggo.nl
Sjra Hovens	sjramienhovens@gmail.com
H. (Huib) Kers	huibertkers@telenet.be
Marianne Lankhuizen	marianne.lankhuizen@gmail.com
A.(Antoon) Mathijssen	a.mathijssen@onsneteindhoven.nl
Sjaak Niessen en Thijs Berben	niessenneer@home.nl
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
Wim van Raaij	ginyvanraaij@gmail.com
K.(Koos) de Ruitser	koos.laurie@upcmail.nl
A.(Arie, broer van) Treffers	a.treffers@versatel.nl
W(Wietse).Westerhof	wmwesterhof@gmail.com
M.(Men) van de Wetering	a.wetering811@upcmail.nl

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u **geen computer**, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens voor u **www.sepatoeroesak.nl** aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen.

Er is een grote kans dat u daar op een of meerdere foto's staat!

Enkele van de vele bij secretariaat binnengekomen reacties

Hartelijk dank voor het toezenden van het Meinummer 2012 met daarin het (uitgebreide) bericht over het overlijden van mijn vader. Ik zal het aan de overige familieleden doorsturen. De aanwezigheid van zowel de reünie- en nazorgcommissie, alsmede een aantal veteranen van 2-6 R.I., T-Brigade, heeft ons enorm goed gedaan. Voor de goede orde stuur ik hierbij nog enkele foto's van de crematieplechtigheid. Wil je mij a.u.b. op de hoogte houden m.b.t de jaarlijkse reünie (dit jaar in Vught)? Ik overweeg om daar, uit naam van mijn vader, aanwezig te zijn.

Met vriendelijke groet, **Harry en Dorien Kessels**

(Harry Kessels heeft op 29 september te Vught tijdens de herdenking op de reünie de kaars aangestoken voor alle in het afgelopen jaar overleden sobats).

Beste marianne,

Moedertje van 2-6 RI als wij jou toch niet hadden, even aan de bel trekken bij een probleempje en u komt in actie met een oplossing.

Ik kan u mede delen dat ik de foto's van de reünie 2012 weer correct kan ontvangen mijn dank is groot aan u.

Met vriendelijke groet, **Thijs Berben**. (Heemkundekring Os Naer)

Dag Marianne,

Met genoegen heb ik dit jaar kunnen deelnemen aan de reünie van de Veteranen T-Brigade alsmede Uw nieuwsbrief en Sepatoe Roesak blad gelezen.

Ik heb mij kunnen verdiepen, dank zij Uw inlichtingen, in de belevenissen van mijn man Piet Jaspars als "Blijvertje" en daar ben ik heel blij om.

Ik ben U zeer dankbaar voor alles wat U voor mij gedaan heeft en wil U daar oprecht voor bedanken. Ik wens U het allerbeste met Uw voorzitter/secretaris bemoeienissen die nog in het verschiet liggen en stuur U mijn hartelijke groeten,

Jos Jaspars-van Woerden

Beste Mw. Lankhuizen,

Ik wil u even laten weten dat mijn eerste kennismaking met 2-6 mij uitstekend is bevallen. Mijn complimenten voor de organisatie van de reünie in Vught van afgelopen zaterdag; het idee om deze reünie uit te breiden tot een samenkomst van OVW-ers van de T-brigade, zeker als de eigen reünie min of meer ter ziele is, was een schot in de roos. Opvallend naar mijn mening was de inzet van veel "jongere" medewerkers, de generaties na de inmiddels tachtigjarige Tijgers. Ook de website Sepatoe Roesak mag er zijn, evenals het gelijknamige blad, waarvoor ik graag op de verzendlijst zou willen staan.

Met vriendelijke groeten, Joop van Daatselaar Onderst.compagnie 2-7-RI
P.S. Mijn toegezegde donatie is onderweg.

Hallo Marianne

Ik wil jou, Joop en de andere bestuursleden nog bedanken voor alle inspanningen die jullie hebben gedaan om deze dag voor de Tijgerbrigade te organiseren, Klasse!

Met hartelijke groeten, Arie Olckers..2-7 RI

Beste Marianne,
Heel erg bedankt voor een gezellige reünie afgelopen zaterdag mede namens mijn vader. Hij heeft heel erg genoten van de foto, platen en verhalen.
Al de moeite die je erin gestoken heb is niet voor niets geweest, en wat waren de meeste veteranen (Sobats) nog fit.
Van de fotograaf begreep ik dat de foto's binnenkort via een website zijn te bewonderen, wij kijken er naar uit hoe ze geworden zijn.
Nogmaals bedankt en succes met je verdere werk voor de veteranen.
Met vriendelijke groeten **Bas Breur 2-2RVA**

Beste Marianne en Joop,
Wat een fantastische happening was het vandaag, ongelooflijk wat jullie weer op poten gezet hebben. Ondanks het feit dat ik na de verloting der Tijger prijzen, dus nog voor de maaltijd, Vught heb verlaten, zie ik terug op een fenomenale meeting.
Mijn echtgenote vond het fijn dat ik even na vier uur weer thuis kwam (en dat na meer dan 60 jaar huwelijk !!), zij heeft de enthousiaste verhalen moeten aanhoren, als het lukt, wil ze daarom volgend jaar meekomen. Hoewel er natuurlijk nog geen inschrijf formulieren voor 2013 zijn, meld ik me nu al aan voor de volgende Tijger bijeenkomst.
Met vr gr Ernst O Toorens, Scheveningen (verbindingdienst T-Brigade)

Hallo Marianne en Joop,
Via deze weg wil ik jullie namens mijn schoonvader, zijn dochter uit Amerika, zijn zoon en mezelf heel hartelijk bedanken voor het leuke, fijne en soms ook ontroerende gesprek dat wij gevoerd hebben.
Ook moest ik jullie nog bedanken voor de mooie doos bonbons en de mooie kaart. Ik vind het super wat jullie doen voor deze Sobats en hoop dat jullie hier nog lang mee door kunnen gaan.
Is het mogelijk om het boekje waar het interview in komt te staan naar ons te mailen zodat wij het kunnen doorsturen naar Amerika? (is gedaan)
Nogmaals bedankt en misschien tot ziens.

Met vriendelijke groet, **Myranda Renting**

Marianne,
Langs deze weg nogmaals bedankt voor een leuke dag en een heel mooi boek. Ik heb hem nog lang niet uit, maar wat ik zo doorgebladerd heb, kan ik daar wel weer even mee vooruit.
Michiel van Maanen , (re-enactmentgroep politionele acties 1 en 2.)

Beste Marianne,
Terugkijkend op de door jou en Joop weer uitstekend georganiseerde reünie wil ik jullie van harte bedanken voor de fijne dag zaterdag j.l.
Vanzelfsprekend wil ik in de komende uitgave van onze "de Mortier van 5" (december) een artikel aan deze reünie wijden.
Martin van Veelen, 5-5 RI

Landmachtdagen 2012 in Oirschot.

Op zaterdag **12 mei 2012** zijn wij, Joop en Marianne, te gast geweest bij de Landmachtdagen op **de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne** in **Oirschot**. Niet alleen als gast maar ook als **reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade** hadden wij enkele noodzakelijke ontmoetingen voor de organisatie van **onze reünie op 29 september 2012 in Vught**. Tijdens dit bezoek aan de kazerne in Oirschot kregen wij een kijkje in de wereld van Nederlands grootste krijgsmachtdeel.

Wij reisden dit keer weer per trein. Bij het station Eindhoven zouden wij met bussen vervoerd worden naar de kazerne. Aangekomen bij het station zagen wij enkele militairen die de bezoekers gediensstig de weg wezen naar de gereedstaande bussen. Terwijl wij luisterden naar de instructies werd ik op mijn rug getikt. Daar stond **Sobat Jo van den Heuvel**, veteraan van de 4^e compagnie 2-6 R.I. T- Brigade. Blij verrast werd hij door Marianne en Joop begroet. Op onze vraag of Sobat van den Heuvel ook naar de kazerne ging, antwoordde hij bevestigend. Hij was de dag ervoor ook al aanwezig geweest. Hij heeft daar aan schoolkinderen meerdere lezingen gegeven over zijn ervaringen tijdens zijn missie in Nederlands- Indië. Wat een prachtig initiatief. Met veel verve vertelde Sobat v.d. Heuvel hoe hij deze dagen zijn verhalen heeft gedaan.

Meteen vertelde hij ook over **Menno v.d. Wetering**, die helaas niet aanwezig was. Menno was naar Lourdes. Wel hingen er vaandels waarop Menno was afgebeeld. **Overste Marc Jacobs (Limburgse Jagers)** had eerder Marianne benaderd met de vraag of zij enkele 2-6 R.I. ers wist die in tenue op de foto wilden (en konden!) met een jonge militair. Menno v.d. Wetering was één van de **vijf veteranen** die Marianne voor deze taak had opgegeven.

Tijdens de busreis naar de kazerne hadden Marianne en Jo van den Heuvel heel veel te vertellen en aanwezige medereizigers legden hun oortjes stillletjes te luister tijdens het fijne gesprek.

Aangekomen op het kazerneterrein begeleidde Sobat Jo van den Heuvel Joop en Marianne naar de post waar andere sobats deze dag hun lezing zouden geven over hun missie. Wij maakten kennis met Aalmoezeniers en begeleiders. Na over en weer informatie te hebben uitgewisseld zijn wij de lunch gaan gebruiken. Sobat van den Heuvel vervolgde zijn weg, wij de onze. Niet dat we elkaar deze dag niet meer zagen. Verscheidene malen troffen wij Jo van den Heuvel aan. Iedere keer ontstond er weer leuk gesprek met Sobat Jo en andere veteranen die hij begeleidde, o.a. **de oudste Nederlandse vliegenier- veteraan** ("ik vloog nog tegen Duitsers"). Ook met hen hadden wij leuke gesprekken.

We brachten ook een bezoek aan de afdeling waar het inloophuis voor militairen 'De Treffer' uit Eindhoven informatie verstrekke. Met de vertegenwoordigers raakten wij in een gezellig gesprek. Al met al weer heel informatief.

Nadat wij onze contactpersonen hadden bezocht en afspraken hadden gemaakt ten behoeve van onze reünie hebben wij ons bezoek verder besteed met het uitgebreid bezichtigen van alles wat deze Landmachtdag in Oirschot te bieden had. En dat is heel veel! Het was een prima verzorgde dag concludeerden wij na afloop.

Complimenten aan onze **overste Marc Jacobs** (hij was bezoeker van onze reünie) voor de uitstekende organisatie van de landmachtdagen te Oirschot.

Sobat K.v.d. Schriek, sold.1^e klas, 2-6RI overleden

Op 14 mei j.l. belde **mevrouw v.d. Schriek** mij 's morgens op. Zij had ons boekje ontvangen en wilde ons laten weten dat haar man op 17 februari 2012 was overleden. Helaas bleek dat de rouwbrief naar het secretariaat aan de **Tijmweg** was gestuurd. Sinds twee jaar al is dat **Schakelpad 12**. Zie omslag. Mevrouw v.d. Schriek vertelde dat haar man lang goed is gebleven. Alleen dement. Hij kende haar niet meer bij naam. Dansen deed hij graag in het verzorgingshuis. De bewoners klaptten voor zijn kunsten. Hij liep vaak weg uit het verzorgingshuis. Dat was 6 weken voor hij stierf. In drie weken tijd echter viel hij 15 kilo af. Hij had buikklasten en had eerder al longontsteking gehad. Waarschijnlijk was er ergens nog een ontsteking. **Sobat v.d. Schriek (86)** kreeg morfine en stierf later in de armen van zijn dochter.

door Marianne

Sobat Nol de Lange (2-7 RI) overleed 9 juni 2012.

Sobat Arie Olckers(2-7 RI) was aanwezig bij de crematieplechtigheid van zijn **maatje Nol de Lange**. Sobat de Lange was samen met **Johan Koster** en **Arie Olckers** in 2010 aanwezig op de **huwelijksplechtigheid** van Joop&Marianne. Hij bezocht al enkele malen de reünies van 2-6 R.I. **Sobat Arie Olckers** zond de foto's in. Een blijk van medeleven is per brief naar de nabestaanden gezonden.

Veteranendag Den Haag 30 juni 2012

Als vertegenwoordigers van de reünie- en nazorgcommissie en **Joop als NNG-veteraan** kunnen wij natuurlijk **Veteranendag in Den Haag** niet overslaan. En dat hebben we dus ook niet gedaan. Met vele duizenden andere veteranen togen wij naar het Malieveld. Mooi droog weer. Dat hebben we al eens anders meegemaakt. Op het grote scherm op het Malieveld konden de plechtigheden die plaats vonden in de Ridderzaal worden gevolgd.

Wij bezochten de grote ontmoetingstent voor de Landmacht in de hoop enkele bekende veteranen te ontmoeten.

Dat lukte! Niet lang na aankomst liepen wij Sobat **Jo van den Heuvel** (2-6R.I.) tegen het veteranenlijf. Hij was dit keer weer samen op pad met zijn maatje de vliegenier uit WO2. Ook tijdens de Landmachtdagen 2012 in Oirschot hadden wij beiden ontmoet.

Na een gezellige babbel, gingen zij op zoek naar een pintje en wij zochten verder naar bekenden.

Joop vond enkele **NNG- makkers**. Ook daar werden natuurlijk de nodige gesprekken mee gevoerd. Altijd een prettig weerzien tussen de makkers.

Wat later liepen wij op het Malieveld **KTZ b.d. Frank Marcus, directeur veteraneninstituut**, tegen het lijf. Met hem hebben we een ook een prettig gesprek gevoerd.

Ook hadden wij een onverwachtse ontmoeting met de minister van defensie **Hans Hillen**. Wij hebben, namens de vele sobats die bij ons reageerden, hem hartelijk bedankt voor de kerstkaart die

met de feestdagen 2011 naar iedere veteraan was gestuurd. Ook 2-6 R.I-sobat **Ad Conijn** in Australië ontving zo'n kaart. Tijdens een telefoongesprek begin dit jaar met Ad liet deze weten dat ook hij de kaart had ontvangen en het zeer waardeerde een kerstwens te krijgen van de Nederlandse minister van defensie. Dit gegeven hebben wij met

minister Hans Hillen besproken. Minister Hillen was aangenaam verrast

te horen hoe zijn kerstwens bij vele sobats was ontvangen. We bleven maar "beroemdheden" tegen het lijf lopen want meteen om de bocht liepen wij **generaal de Kruijf** tegemoet. Door een eerdere ontmoeting van ons met hem in Roermond was er snel een leuk gesprekje.

Het kon niet op want ook **voormalig generaal van Baal** zag ons. Met hem en zijn vrouw hadden wij al eerder ontmoetingen. De herkenning was snel en een geanimeerd gesprekje kon er ook weer bij.

Vervolgens bezochten wij de stand van de **Oorlogsgravenstichting**. Daar gaven wij aan de medewerkers onze complimenten betreffende hun geweldige inzet. Ieder jaar weer leggen zij, op bestelling van Marianne, een indrukwekkend grote krans op het **erekerkhof** in **Candi**. Dit steeds gelijktijdig met onze reünie in september in Vught.

Er ontstond ook hier weer een fijn gesprek. Een grote foto van een der gesneuvelde NNG-makkers van Joop was daartoe aanleiding.

Over een tot nu toe onbekend gebleven makker op dezelfde foto beloofden wij navraag naar te gaan doen. (inmiddels heeft Joop de naam doorgegeven.)

Op een dag als deze mogen wij graag met vele veteranen spreken. En we hebben dat zeer zeker gedaan. **Hilly van het Veteraneninstituut**, Indië veteranen **C.van Veelen** uit Ridderkerk, **Joop Ruitenbeek** uit Hierden, **Arie Treffers** uit 's Hertogenbosch en **Willy de Groot** uit Groningen. Ook N.N.G. veteranen **Jan Hut**, **de Kinderen** en **Ton Ravenstein**, het is een kleine opsomming van vele veteranen die wij spraken. Dit alles omlijst door een heerlijk zonnetje en een defilé met kleurige muziekkorpsen vanuit het hele land, een fly-over van de luchtmacht, militairen strak in het uniform en veteranenorganisaties vertegenwoordigd door vele deelnemers, die dikwijls in traditioneel veteranenkostuum (baret, donker colbert, grijze pantalon) in het defilé meeliepen. Het getuigde weer van enorme klasse en inzet zoals sommige (zeer) oude veteranen de tocht volbrachten!

Kortom, een zeer goed verzorgde en voor ons uitermate geslaagde **veteranendag 2012!**

marianne

---

60 jaar getrouwd 1952-2012

Op dinsdag 10 juli herdachten kinderen, klein- en achterkleinkinderen dat **Bart Poorte** en **Marie Poorte-Strokap** 60 jaar geleden in het huwelijk waren getreden.

Gelegenheid tot feliciteren was van 16.00 tot 19.00 uur bij de **Poort van Twente te Rijssen.**

Ook aan het secretariaat werd een uitnodiging toegestuurd na al enige vooraankondigen per email te hebben ontvangen van de bruidegom.

Rijssen ligt niet naast onze deur en het tijdstip van de receptie was voor ons ook niet gunstig. Misschien weer een combinatiebezoek mogelijk? Maar wie, want **Bart Poorte** is op **Chris Scholtens** na, de meest noordelijke sobat

Het was wikken en wegen voor Marijke, Joop en Marianne.

Joop bracht de oplossing. "We gaan en wel voor een paar dagen!

Ik boek een hotelletje, dat dan mijn **donatie is aan 2-6 RI**, we gaan naar **Bart Poorte** en de volgende dag naar **Chris Scholtens** in **Winsum Groningen**. Dat zijn twee 2-6R.I.- vliegen in één klap. Op de terugweg naar huis bezoeken we meteen mijn **2 Nieuw Guinea- sobats** in Leeuwarden en Emmen”.

Marijke, onze coördinatrice, werd op de hoogte gebracht van ons voorstel, zij stemde volmondig in met het plan.

Dus zo gezegd, zo gedaan.

Op **dinsdag 10 juli** gingen we met onze koffer op pad richting het Hoge Noorden. Wat is Nederland toch mooi. Hoewel het weer zich niet van de allerbeste kant liet zien, was het volop genieten. We kwamen redelijk vroeg aan in **Rijssen** en wij namen alvast polshoogte en een kopje koffie op het terras van zalencomplex Hof van Twente, alwaar de bruiloft gevierd zou worden.

We hadden nog tijd genoeg om het centrum van Rijssen te bezoeken. Na gezellig te hebben gewinkeld tussen de hoosbuien door, keerden wij terug naar het zalencomplex **Hof van Twente**.

Op de parkeerplaats daar was het al aanzienlijk drukker geworden. Bij de ingang van het complex kwam een gezellig geroezemoes al tegemoet. Na binnenkomst in de zaal zat het bruidspaar in een bloemenhulde.

Namens **alle sobats 2-6RI Tijgerbrigade** brachten wij onze gelukswensen over aan dit speciale bruidspaar. Want 60 jaar bij elkaar, dat is niet niks. Dat is een hele tijd.

Niet alleen wij wilden graag dit feit memoreren, een druk bezette zaal die maar voller en voller werd naarmate de receptie duurde, wees erop dat vele anderen het bruidspaar Poorte een warm hart toedragen. Onze komst namens 2-6R.I. werd bijzonder op prijs gesteld.

Zelfs zo hoog, dat wij ook uitgenodigd waren om deel te nemen aan de familiemaaltijd later in de namiddag. Ondanks alle drukte kwam sobat Bart geregeld bij ons aan tafel zitten. Hij had zelfs geregeld dat er voor Marianne een speciaal kippeneivrij gebakje was! Marianne werd meegenomen naar de keuken en sprak met de kok het menu door. (Marianne heeft een ernstige – dodelijke- kippeneiallergie) Geen risico werd er genomen. Het was een tot in de puntjes verzorgde receptie. Sobat Bart had van te voren duidelijke afspraken met de bedrijfsleider gemaakt en daarvan mocht niet worden afgeweken.”Ik wil het zo hebben en zo moet het worden gedaan.” Bart Poorte ten voeten uit. Joop belde ondertussen even met hotel dat wij later zouden arriveren, de kamer moest dus wel voor ons gereserveerd blijven.

Na de ontzettend druk bezochte receptie bleef de familie Poorte achter met alleen de door hen speciaal genodigden en werden die verzocht plaats te nemen aan de tafels in de eetzaal. Wij sloten als laatste aan. Voor ons werd gedekt tegenover het bruidspaar. Ongewild kregen wij een ere- plaats.

Het aanbod van plaats te wisselen met twee familieleden werd nadrukkelijk van de hand gewezen. Daar zaten we dan!

De maaltijd was voortreffelijk, ook hier was het weer uitstekend verzorgd. Op speciaal verzoek van Marie werd na de al zo goed verzorgde

maaltijd tevens nog eens mooie plakken rollade geserveerd! Dat was weer iets dat Marie speciaal wilde. En ook dat werd gedaan.

Joop hield na het hoofdgerecht een korte toespraak. Hij memoreerde aan onze visites bij Bart en Marie Poorte thuis. De kleine jongen (een flinke kleinzoon van meer dan **100kilo**) en de oorlogsverhalen maar vooral het veteraanzijn van **sobat Bart**. De **eer** en het **respect** wat **hem** maar ook zijn vrouw **Marie** toekomt. **Want veteraan ben je niet even, maar voor altijd**. Echtgenotes kunnen daar een aardig woordje over meespreken.

Nadat Joop tussentijds nog twee keer het hotel heeft laten weten dat wij echt toch nog zouden arriveren zaten we nog gezellig aan een uitermate heerlijk nagerecht. In een prettige, bijna huiselijke sfeer tafelden we nog na met koffie. Aan alles komt een eind, dus ook aan deze bijzonder fijne dag. De gasten vertrokken huiswaarts, wij richting Groningen naar ons hotel.

Na het bruidspaar nogmaals heel hartelijk te hebben bedankt en te hebben laten weten dat wij het een eer hebben gevonden dat wij met de familie aan het diner mochten deelnemen beëindigden wij, na dikke klapzouen en handjes schudden, deze dag. Het is mooi geweest. Om 23.45 uur arriveerden wij in ons hotel. Ons bedje was al gespreid!

marianne

Op de koffie bij Chris Scholtens in Winsum (Groningen)

Na een goede nachtrust en een heerlijk uitgebreid ontbijt verlieten wij op 11 juli het hotel en gingen op weg naar **Winsum**. Vanuit Haren is dat niet zo heel ver. Ook vandaag was het weer knudde met een rietje. Regenbuien trekken over het Noorden van het land. Troosteloos. Maar we reizen lekker droog en zien heel wat van het uitgestrekte, vlakke landschap.

Winsum, het zit nog net niet dichtgeplakt achter krantenpapier, maar het zit er niet ver van af.

De plaats van bestemming is **Verzorgingshuis Winkheem**.

Chris Scholtens is

blij dat wij hem ook eens opzoeken.

Hoewel hij in de middag naar het ziekenhuis moet, naar de oogarts en gelijk voor een nieuw gehoorapparaat, heeft hij zichtbaar plezier in de visite. Het aan hem overhandigde snoepertje houdt

sobat Chris Scholtens apart voor de aardige verzorgsters.

Marianne duikt samen met sobat Chris het keukendeel van het appartementje in en maakt kopjes koffie.

Sobat Chris Scholtens verhuisde vanuit **Vledder**, meteen vanuit het **ziekenhuis**, naar Winsum. “Ik heb een **paar dochters hier** wonen.” Het appartement is niet groot, maar alles is voorhanden. Sobat Chris Scholtens loopt heel moeilijk. Tobt met de gezondheid, heeft suikerziekte, een spierziekte, is kortademig en ook erg doof. Telefoneren gaat heel moeilijk. In de kast staan veel **prijzenbekers** als bewijs van deelname aan talloze **toerritten** die Chris met veel plezier maakte. **Authorijden** deed hij heel graag. Net als **fietsen**. Niet een klein stukje, maar ritten van vele tientallen kilometers.

Sobat Chris Scholtens werd in 1924 geboren te **Bierum**. “Nou ja, ik was er wel bij, maar kan het mij niet herinneren,” grapt hij. Volgde de ULO. Tot zijn pensionering woonde hij in Bierum. Sobat Scholtens maakte de oorlog mee in het hoge noorden. Hij moest zich melden voor de **arbeidsdienst**, werd wel goed gekeurd, maar sobat Chris stoorde zich niet aan de oproep. Later moesten alle mannen die in 1924 geboren waren zich melden voor **de Arbeits Inzet** in Duitsland. “Maar ik was al ondergedoken, ik kreeg o.a. etensbonnen van de ondergrondse. Wat ik nooit zal vergeten is dat op **17 september 1944**, een mooie zondag, mijn moeder mij naar **Loppersum** bracht. Aangekomen op het nieuwe onderduikadres hadden de mensen de radio aan en daarop was net het bericht van die **luchtlandingstroepen bij Arnhem**.”

Sobats Scholtens verhaalt verder: “Met de bevrijding kwamen alle onderduikers weer boven water. En we hadden hier heel wat **NSB-ers**. NSB- vrouwen uit Venlo.

Die moesten zogenaamd bewaakt worden in een **schoolgebouw**. Eerst stonden we op wacht met een stok, later met een geweer. Door die bewakingstroepen kwam je intensiever in contact met de **Binnenlandse Strijdkrachten**.

Wij werden op **21 april 1945 bevrijd** en kort **na 5 mei** heb ik mij in **Delfzijl** dus opgeven voor **oorlogsvrijwilliger**. Het leek mij wel wat die gezagsbataljons. We zouden een opleiding krijgen in **Australië**, althans, dat werd zo voorgespiegeld. Nou dat sprak mij wel aan! Maar het duurde nog tot **december** voor ik een oproep kreeg.

Het was niet alleen **vaderlandsliefde**, maar ook het **avontuur**. De eerste tijd liepen we nog gewoon in onze burgerkleding. In **Assen** moest ik opkomen. Daar lag **2-9 R.I.** Ik werd opgeleid tot soldaat, infanterie. Mijn eerste verlof was **kerstverlof**. Voor het eind van **1946** vertrokken wij vanuit de **Johan Friso- kazerne in Assen** met de boot naar Engeland. 's Nachts lagen we stil omdat we in een **mijnenveld** terecht kwamen. We kwamen terecht in **Wokingham Reading**. Daar heb ik nog een foto van waar ook **A.Ros (2-6R.I.) uit Den Haag** op staat.

In Reading was een **voetbalclub** die speelde tegen een profclub uit **Zaanstreek** en daar gingen we met zowat het hele bataljon naar de wedstrijd kijken.

Tijdens de oversteek naar Nederlands Indië kwamen we in een storm terecht. Alsof we in een **notendopje** zaten, zulke hoge golven! Ik kwam bij **2-6 R.I.** terecht, maar later ook bij **5-5R.I.** en **1-15 R.I.** Maar wacht eens, ik heb alles opgeschreven, dat kan ik wel terugvinden allemaal. Ik weet niet of ik het zo kan pakken.....” **Marianne** helpt sobat Chris met het pakken van het dagboek. Chris Scholtens zegt, terwijl hij steunend gaat zitten: “Ik liep vroeger al moeilijk. Eigenlijk achteraf bekeken, vind ik zelf, had ik niet goedgekeurd mogen worden. Ik werd later toch nog **brenschutter**. Toch een gewichtig iets.”

Marianne is verbaasd dat hij een dergelijk goed gedetailleerd dagboek heeft bijgehouden. Volgens sobat Scholtens stelt het niet veel voor. “Hoeveel sigaretten we kregen en al wat meer. Maar niet belangrijk.” Namen duikelen over elkaar heen, **van Lievoort, van Dis, van Bussel, Clavan**, (zijn zoon was voetballer) **Ros uit Den Haag, Patist uit Roosendaal, 2e luitenant Ham, Joost van Oostenrijk, Leo Kwaspén, Piet Voogt, v.d. Hurk.**

Sobat Chris Scholtens verteld dat hij **beide politionele acties** meemaakte, hoewel hij tijdens de 1e politionele actie in het hospitaal lag met malaria.

“Ik ben ook nog een keer gewond geraakt, aangeschoten door eigen vuur in **Karanganjar**. Daar was het. Ik lag daarom ook nog een keer in het ziekenhuis in Semarang. In het **St. Elisabethziekenhuis**. Daarna ging ik naar **het Tijgernest** om weer op te knappen. Ik vloog tijdens de 2^e politionele actie van **Semarang** naar **Djokja**,” vertelt sobat Chris verder. In 1949 keerde sobat Chris Scholtens met **het Zuiderkruis** weer terug naar Nederland.

“Ik had een debarcatielijst van 2-6RI. Daarop staat **Theo Oomen (2-6R.I.)** met telefoonnummer. Hij woonde toen in **Roelofsarendsveen**. Hij heeft alles losgelaten, alle foto’s weggedaan. Voor hem was Indië voorbij.

O ja, een paar weken terug kreeg ik een kaart van **van de Wetering**. Jullie ontmoeten hem nog wel eens.

Doe hem maar de groeten van mij. *(Dat hebben wij per email gedaan)* Men van de Wetering. Volgens mij was hij in dienst **André van de Wetering**. Hoe dat nou precies zit, weet ik niet. Toen hij mij de eerste keer belde had hij het nog over **Karanganjar**. Hij had toen verkering in **Semarang**. Zijn dochters zijn daar twee jaar geleden heen geweest.

(Een verslag hierover plaatste Marianne op verzoek van Men v.d. Wetering in de Sepatoe Roesak dec. 2009. red) Ik heb zijn vrouw **Elly** nooit ontmoet. **Menno** en zijn vrouw kwamen regelmatig in de buurt van **Vledder**. Ik heb hem en zijn vrouw wel eens uitgenodigd om te overnachten. We hadden ruimte genoeg. Dat hebben zij nooit gedaan. Jammer”.

“Ik werd in **Vledder** opgebeld door **Joost Oostenrijk**,” zegt sobat Chris. “Joost was een week in Vledder op **vakantie** geweest. Wat jammer dat hij niet langs is geweest. Ik weet nog dat hij 24 november jarig is. Stuurde hem ook nog een kaart. Maar ik kreeg geen gehoor meer.” *(Marianne heeft destijds uitgezocht wat er loos was. Ging zelfs naar het laatst bekende adres. Na een lange speurtocht bleek dat Joost van Oostenrijk was opgenomen in de verzorging, daarna was opgenomen in een palliatieve zorginstelling en net enkele weken voor het einde van de zoektocht was overleden. Het enige positieve aan dit verhaal is, dat de zoon van **Joost van Oostenrijk** contact heeft opgenomen met sobat Chris Scholtens.)*

Joop spreekt over de **geschiedenis van 2-6 R.I.** die bewaard moet blijven. Dat Marianne over minstens vier verschillende dagboeken beschikt om gegevens op te zoeken voor verhalen in het boekje, maar ook voor nabestaanden die op zoek zijn naar informatie. “Uw twee fotoalbums en het dagboek, heeft u er een bestemming voor?”

Want ik vaak hoor en lees wij: ouderen praten niet over Indië en kinderen vragen niet over die tijd. Wij vragen u er wel naar". Bij sobat Scholtens is het net zo. "Maar als je het interessant genoeg vindt mag je het best meenemen hoor," zegt sobat Chris. Marianne is dolgelukkig. Zodra ik het heb **gedigitaliseerd** stuur ik het u gelijk terug,"zegt zij blij.

"Ik vroeg mijn zoon of hij vanmorgen ook hier bij de visite aanwezig wilde zijn, maar hij ging liever fietsen. Die liefhebberij heeft hij van mij," zegt sobat Chris. "Hoewel het nu giet van de regen. Vanmiddag gaat hij wel mee naar het ziekenhuis."

Terug in Nederland hield Chris Scholtens eerst verlof. Zijn aanstaande vrouw had hij overgehouden aan Indië. Zij was zijn correspondentievriendin uit **Pancras**. Hij woonde eerst vier jaar in **Enkhuizen** voor zijn werk. "Daar ben ik in 1953 getrouwd", zegt hij met een glimlach. Na vier jaar pleegde zijn baas **zelfmoord**, diens vrouw nam de zaak over, de zaak ging naar de 'hoelahoela'. De ouders van Chris Scholten hadden een **dorpsmanufacturenwinkeltje**. (stoffen- meterspul- en knopen). De vader van sobat Chris werd ziek. Chris kwam in de zaak van zijn ouders. Later heeft sobat Scholtens de zaak overgenomen. Na 30 jaar was het vanuit het vak mogelijk om te saneren. Voor zijn 60^e jaar was sobat Chris al met **pensioen**.

Het spul, (de winkel, niet de familie) verkocht en Chris Scholtens en zijn vrouw gingen in **Vledder** wonen. Mevrouw Scholtens overleed in 1990. Sobat Chris bleef drie jaar alleen. Had daarna vijf jaar een vriendin. Helaas is die ook overleden. Sindsdien is hij alleen. Hij heeft altijd met heel veel plezier in Vledder gewoond. Sobat Chris kreeg 4 kinderen, 1 zoon en 3 dochters en 3 kleinkinderen, allemaal dames!

Tijd om afscheid te nemen. Sobat Chris Scholtens moet eten. De afspraak voor het ziekenhuis moet doorgaan. We beloven dat het verslag van vandaag in het kerstnummer komt. Sobat Chris is daar zeer mee in zijn nopjes. We drukken sobat Chris op het hart dat hij ons altijd kan bereiken met vragen of mededelingen. Zijn dochter kan dan bellen of hijzelf schrijven. Met drie dikke kussen van Marianne en een stevige handdruk van Joop zeggen wij sobat Chris gedag.

Het dagboek behoedzaam opgeborgen in de aktetas

door Marianne!

(Het dagboek is na kopiëren meteen retour gezonden.)

Overleden

Teruggekomen van een korte van vakantie lag er bij het secretariaat een rouwbrief tussen alle post.

Na een korte ernstige ziekte is op **19 oktober 2012** te **Winsum** Groningen overleden onze **sobat Chris Scholtens** op de leeftijd van 87 jaar.

De begrafenis had al plaats gevonden op **donderdag 25 oktober** vanuit de kerk te Vledder. Na de begrafenis was er gelegenheid tot condoleren in Hotel Brinkzicht.

Wij waren **ontsteld**. Helaas konden wij **niet aanwezig** zijn bij de begrafenis. **Een brief** met uitleg waarom en met onze oprechte deelneming is naar familie gezonden. Eveneens is, na overleg en goedkeuren van de familie, het tijdens ons bezoek aan sobat Chris **opgenomen gesprek** met hem **op cd** gezet en aan zijn **zoon Hink** gestuurd.

door Marianne

Hallo Marianne,

De CD een paar dagen terug ontvangen.

De kwaliteit was best goed. Wel een **vreemde gewaarwording** om onze pa zo te horen, zag hem eigenlijk zo zitten in zijn kamer in Winsum. Het was echt pa die ik hoorde praten, zoals hij ook altijd was. **Heel erg bedankt** voor de CD.

mvg.

Hink Scholtens

Beëdigingceremonie van het 42 Bataljon Limburgse Jagers op 13 juli 2012

Luitenant kolonel Marc Jacobs vond het een eer en genoegen om mij, voorzitter/secretaris Marianne, uit te nodigen voor de beëdigingceremonie van **42 Bataljon Limburgse Jagers**. Als **Kolonel- Antoni** gewaardeerde heb ik een sterke binding met de Limburgse Jagers. Dus met plezier aanvaarde ik de uitnodiging.

Marijke, onze coördinator nazorg, merkte op dat het handig was om meteen op de terugweg de doos met loten van het V- fonds, af te geven bij **familie Westerhof** in Sittard. Dan kon **Theo Eversen**, onze onvolprezen verzorger drukwerk, na zijn vakantie de doos ophalen bij **Wietse en Mientje Westerhof**. (iedereen heeft een V- fonds slot bij de uitnodigingsbrief reünie ontvangen) Goed idee van **Marijke!**

Joop had een nog beter plan: “Als we na de beëdiging in de buurt van **Kerkrade** een overnachting in een hotel zouden nemen en dan de volgende morgen naar **Sittard** zouden reizen en bovendien daarna op onze terugweg ook nog **Sobat de Renet** zouden kunnen bezoeken, zou Joop de **hotelkosten als donatie** doen.” Joehoe! Het werd even bellen met Wietse en Mientje, sobat de Renet en natuurlijk een hotel (**veteranenhôtel Atlas in Valkenburg**) en het plan lag klaar om uitgevoerd te worden.

Hoewel het 13 juli niet bepaald een zonovergoten zomerdag was, meer eerder een dag van hoosbuien, hadden we er goede moed in dat alles uitstekend zou verlopen.

Zoals vele voorgaande keren wanneer de **Limburgse Jagers** iets organiseren, was ook vandaag alles natuurlijk tot in de puntjes georganiseerd.

Bij aankomst bij de **Rodahal** in **Kerkrade** werden wij opgevangen door militairen en begeleid richting het raadhuis. Ontvangst met koffie en heerlijke Limburgse vlaai. **Joop** liet deze gelegenheid niet voorbijgaan om weer eens lekker te snoepen van dit lekkers!

Gelukkig was er ruimte voor wat zon tussen de buien door en het zag er naar uit dat we de paraplu niet nodig zouden hebben. Voor de genodigden was er **een grote koepeltent** opgezet. Eenmaal buiten op het grote plein stond het bataljon al opgesteld. Met veel ceremonieel bij het binnenbrengen van het vaandel, waren er toespraken van o.a. **burgermeester Jos Som** van Kerkrade en **overste Marc Jacops**.

Helaas bleef het niet droog en werden niet alleen de 24 beëdigde Limburgse Jagers maar ook het gehele bataljon ingezegend.

Op <http://youtu.be/Rjh2IzTeNtI> kunt u het beeldverslag van de ceremonie bekijken.

Na afloop van de ceremonie was er een **prima verzorgde receptie** in de Rhodahal. De beëdigden werden door familie en vrienden uitbundig gefeliciteerd met hun beëdiging.

Wij zijn inmiddels in de loop der jaren al aardig ingeburgerd bij de Limburgse Jagers. We benutten de receptie om met menigeen een praatje te maken, waarbij Marianne weer vol hartstocht voor “haar mannetjes” pleitte. Bij het leggen van nieuwe contacten vloog de tijd voorbij. We hadden weer prachtige, waardevolle ontmoetingen en heerlijke bitterballen gegeten. Na afscheid te hebben genomen van o.a. **overste Marc Jacobs** en hem te hebben bedankt voor het gastvrije onthaal werd het voor ons tijd het hotel op te zoeken.

door Marianne

Pakketpost afleveren bij Wietse en Mientje Westerhof 2-6R.I

Na onze aanwezigheid bij de beëdiging van de Limburgse Jagers, vertrokken wij vanuit Kerkrade naar **Valkenburg**. Ons doel: **Veteranenhotel Atlas**. Bij aankomst werden wij uitermate vriendelijk ontvangen en kregen wij de sleutel voor onze kamer. Koffer uitpakken, opfrissen en verkleeden en het centrum van Valkenburg in. Je wilt ook wel wat van **de gastvrije Limburgse sfeer** proeven en meteen **een hapje eten**. Ondanks het slechte weer, zaten de overdekte terrassen vol. Later op de avond nog een drankje genomen in de ruime serre van het hotel. Daarna was het tijd ons bed op te zoeken. Het was een lange dag en morgen moesten wij weer op tijd op.

Na een heerlijk uitgebreid ontbijt pakten wij op 14 juli de koffer weer in. **Marianne** belde **sobat Schurink (2-6RI)**. Hij was vandaag, met zijn vrouw, **62 jaar getrouwd**. Meteen nodigde hij ons uit om weer langs te komen. Na een gezellige babbel, belde Marianne ook **Henk van Es (2-7RI)** op. Hij was jarig. Met zijn heerlijk **Amsterdamse accent** gaf hij aan blij verrast te zijn dat we hem niet zijn vergeten, keek al erg uit naar de reünie van september en bedankte hij Marianne voor het bellen. Alles ingepakt, koffer mee en uitchecken en daar gingen wij: richting Sittard. Naar **Wietse en Mientje Westerhof**. Marianne had vanmorgen al doorgebeld hoe laat we zouden arriveren. Zoeken hoefden wij niet meer, we kenden de weg. Weinig mensen op straat. Rondom het complex waaide een **forse zomerstorm**. Die kon ons niet weerhouden en uitgewaaid stapten wij bij familie Westerhof binnen.

Na een klopp op de deur riep **Mientje** ons binnen, **Wietse** was nog even op het kleinste kamertje. Ook dit keer kreeg Mientje een lekker snoepertje van Marianne en de doos met loten voor bij de nieuwsbrief voor **Theo Eversen**. “Leuk, want nu krijgen we ook Theo nog een keer op bezoek,” merkte Mientje olijk op. Wietse kwam de kamer in, ook hem begroetten wij vrolijk. Met de gezondheid gaat het nog wel. Het lopen wordt moeilijk, maar met rollator en scootmobiel redt hij het nog wel.

Mientje had minder fijn nieuws gekregen. Haar **leukemie** speelde weer op en ze moest hiervoor medicatie nemen. Met strenge regelmaat moet zij voor controle naar het ziekenhuis. Het is niet anders.

We gingen aan de koffie. **Marianne** maakte koffie en Mientje en Wietse praatten gezellig door. De kamer had een andere opstelling gekregen. Er was nu vrij zicht naar buiten i.p.v. met de rug naar het raam. "We kunnen nu van het uitzicht genieten." **Mientje** laat haar nieuwe **I-pad** zien. **Een I-pad???** Ja echt waar! Mientje is helemaal op de hoogte met alle **nieuwe snufjes** op computergebied. Trots laat ze aan **Joop** zien hoe handig zij met de I-pad om gaat. Zij volgde een cursus in het tehuis die door studenten werd gegeven.

"Je moet niet stil gaan zitten, je moet zorgen dat je blijft met alles," zegt Mientje wijs, terwijl ze gelijk even een foto maakt met de nieuwe I-pad. Wietse zit te glimmen van trots op zijn Mientje. "Ja ja, die weet wel hoe alles werkt hoor," zegt Wietse. "Soms gebruik ik **de laptop** wel eens, maar niet veel hoor. Mientje het meest. Zij bankiert, bewerkt foto's, doet sms'en." Nee voor de nieuwe ontwikkelingen is Mientje dus niet bang. "Je blijft goed bij zo! Je moet bij blijven met alles anders raak je achterop." Vol enthousiasme vraagt ze aan Joop: "Moet jij ook even proberen Joop?"

Natuurlijk wordt nieuwsgierig naar de kinderen en klein- en achterkleinkinderen geïnformeerd. Gelukkig gaat alles goed met hen. "We hopen dat we dit jaar nog een keer bij de reünie kunnen zijn. Dochter **Alie en Ben** zijn dan met vakantie maar zoon **Klaas en Corry** zullen ons dit keer die dag begeleiden."

Wietse haalt aan dat hij vorige jaar op de reünie in Vught ontzettend fijn met de jongens van de **re-enactmentgroep** heeft gesproken. Hij hen veel kon vertellen hoe het was om met de

bren te 'werken.' Als wij vertellen dat ook dit jaar dezelfde groep aanwezig zal zijn, plus ook nog een andere werkgroep, schitteren **Wietse** zijn ogen nog harder. "Ik hoop nu helemaal dat we erbij kunnen zijn!" Marianne zegt dat zij de familie Westerhof heel graag een hartelijk welkom zou willen heten. "En **drie klapzoeenen** voor Wietse!"

Na die belofte moeten we ook aan een andere belofte voldoen: op tijd bij sobat **Jac de Renet** zijn. Marianne brengt de kopjes naar de keuken en wast snel nog even af. Zo, klaar.

Wietse en Mientje gaan meteen met ons mee naar beneden naar de eetzaal. Zij zwaaien ons uit tot zij ons niet meer kunnen zien. *marianne*

Op visite bij sobat Jac de Renet in Ittervoort op 14 juli 2012

Vanuit Sittard door naar **Ittervoort**. Om **sobat Jac de Renet (3-2-6R.I.)** te vinden viel niet mee, maar uiteindelijk toch gevonden. Een geheel vrijstaande bungalow met aanbouw (garage) in een werkelijk grandioze landelijke omgeving. **Mevrouw de Renet** staat ons buiten op te wachten. Zij had ons al een keer of wat in de verte voorbij zien komen (wij vonden de juiste toegangsweg maar niet). Hartelijk begroet zij ons, welbespraakt in een licht dialect.

Binnen komt **sobat de Renet** ons tegemoet. Hij ziet er goed uit en draagt met trots de Tiggerstropdas! Dat allemaal omdat hij blij is dat **Marianne** eindelijk bij hem op bezoek kan komen.

Vanwege problemen met zijn gezondheid heeft het lange tijd geduurd eer sobat de Renet zich goed genoeg voelde voor visite.

We gaan zitten in de ruime kamer met prachtig uitzicht. Jac de Renet woont nog in het huis waar hij **88 jaar geleden** geboren is. De vroegere varkensstal is nu omgebouwd als garage, het huis is opnieuw opgetrokken en geheel gemoderniseerd.

Jac kwam uit een gezin van **12 kinderen** en werkte als kind al thuis op de boerderij. Als er meer werk was bij andere boeren dan werd hij daaraan

uitgeleend. Er moest brood op de plank komen met 12 kinderen in huis. Later kregen vader en moeder een uitkering en hadden zij meer 'hun handen vrij'.

“Ik verdiende toen **1 gulden per dag**, dat is 7 gulden per week!”

Toen sobat Jac zijn liefde van zijn leven leerde kennen duurde het nog een jaar of tien eer hij kon trouwen. Er is namelijk een wat groter leeftijdsverschil. Zij leerden elkaar kennen bij het dansen. “Hij kon goed dansen,” beaamt mevrouw de Renet liefdevol. “Dat was het niet alleen hoor,” merkt sobat de Renet schalks op!

Jac de Renet heeft al het een en ander opgezocht om in te laten kijken maar hij wil heel graag dat wij eerst samen met zijn vrouw even naar **het ‘tuintje’**, 1 hectare, gaan kijken nu het droog is. Een enorme lap grond met een natuurlijke tuin, bomen, zeg maar gerust bos.

Mevrouw de Renet onderhoudt het **'landgoed'**. Zij heeft onlangs een elektrische grasmaaier gekregen. Dat is een stuk gemakkelijker voor haar. Al met al heel veel werk om alles bij te houden maar mevrouw de Renet doet het met heel veel liefde voor haar man.

Weer terug in huis gaan we in een ander deel van de kamer aan de grote tafel zitten. Jac de Renet heeft daar alles uitgestald liggen wat hij graag wil laten zien. Nu hij weet dat wij niet meteen weer weggaan is hij een heel stuk rustiger. (Omdat wij sobat Jac de Renet niet wilden vermoeden, hadden wij aangegeven dat wij een korte visite zouden afleggen). Wanneer wij bij de tafel zijn aangeschoven, geeft sobat de Renet eerst een **biljet van € 50,-** aan Marianne. "Ik wil je dit eerst geven voor de kas van **2-6 R.I.** Zet maar in het boekje. Het wordt allemaal verantwoord." Marianne bedankt zowel sobat de Renet als zijn vrouw. "U weet, wij houden onze sobats op de hoogte van de **financiën**. Dat is voor ons een **heel belangrijk punt**. De kas bestaat uit o.a. donaties van de sobats. U en alle anderen hebben **recht te weten** wat er met het geld gebeurt. Wij doen het niet anders. Wij doen het zoals het hoort en moet." "Ik ben blij dat jullie netjes verantwoorden wat er met het geld gebeurt," zegt sobat de Renet. Zo hoort het.

Joop bekijkt een flink aantal onderscheiding. "Dit is ook iets om heel trots op zijn."

"Ja," zegt Jac de Renet, "dat is een **Ridderorde**. Die heb ik 22 jaar geleden gekregen. Ik ben daar een beetje trots op hè. Als we met Koninginnedag naar het stadhuis gingen, droeg ik hem. Nu gaan we vanwege mijn gezondheid niet meer. Maar ik ben er trots op hoor."

Mevrouw de Renet schenkt een heerlijk kopje thee. We genieten ervan. "Eindelijk," zucht Jac de Renet. "Eindelijk!" Marianne begrijpt wat Jac de Renet bedoelt. Eindelijk is ze er!

Dan komen er brieven op tafel. Brieven die Jac de Renet schreef naar huis of naar zijn **zuster of broer**. "Mijn zus heeft al die **brieven bewaard**. Dat is toch heel mooi hè? Maar wat ik heb gekregen aan brieven en zo daar heb ik niets meer van."

Sobat de Renet zegt dat er sommige bij zijn die niet zo netjes zijn geschreven, maar Marianne zegt: "dat komt door de omstandigheden."

Zo is het maar net en het gaat dus ook om de inhoud. “Ik had toentertijd ook alleen maar lager onderwijs gehad,” vertelt Jac de Renet.

Joop vraagt: “U vertelde dat u later **in de gemeenteraad** bent terechtgekomen. Hoe hebt u zich ontwikkeld dan?” “Ja, ik ben later, hoe moet ik dat zeggen... Er komt oorlog en toen was ik nog altijd hier en toen de bevrijding kwam was ik met ongeveer 40 man hier in **Hunsel** bij de O.D. Daarna kwamen we bij **De Binnenlandse Strijdkrachten in Weert** en uiteindelijk werd ik oorlogsvrijwilliger. Die **verbandakte** heeft mijn vader nog moeten tekenen. Ik was nog niet meerderjarig.”

Mevrouw de Renet geeft aan dat haar man ook cursussen heeft gevolgd. “Ja, toen ik terug kwam uit dienst heb ik een **middenstandscursus** gevolgd en boekhouden,” haalt sobat de Renet op. “En met heel goed gevolg ook. Ik was maar een **boerenjongen**. Maar ik heb mij altijd ingezet voor iets. Net als met voetbal en zo. Met alles wat ik deed. Als je iets doet, dan moet je het goed doen ook!” Marianne is het helemaal met sobat de Renet eens. “Alleen later met vrijen liet ik wel eens een steekje vallen,” grapt sobat Jac.

Marianne leest in haar dossier dat de kleinzoon alles op de pc heeft gezet. Nee niet de brieven, maar het **dagboek**. Mevrouw de Renet vertelt: “De oudste zoon heeft ingezien dat dagboek vergaat en **kleinzoon Dennis** heeft het hele dagboek overgetypt. Vele zondagen bracht hij zijn laptop mee naar opa en maar typen. Er kwam haast geen eind aan. Natuurlijk saai voor een **jongen van 13jaar.**”

“Het kladschrift van het dagboek heb ik ook nog. Op de terugreis op de boot heb ik alles vanuit het kladschrift in het net opgeschreven. Ja, tot aan **de straat van Gibraltar** dan,” zegt sobat de Renet. “Daarna werd u weer u zeeziek?” vraagt Marianne. Mevrouw de Renet schiet in een schaterlach.

“Och, nu moet ik ineens aan de kleinzoon denken. Hij is nu 15 jaar. Het was al een paar jaren terug. We zijn hier niet zo vrij als in de stad. Hij was 13 jaar. Tijdens het uitwerken van het dagboek op de pc las hij: iedereen was **ongesteld** in straat van Gibraltar. “ **Hé Opa, hoe kan dat nou???**”

Tja, wat zeg je dan zo'n jongen hè? Verzin dan maar eens snel een ander woord. Wij hebben hartelijk gelachen om het verhaal.

Sobat de Renet zat bij 3-2-6 RI.

”Ja, ik zat bij **luitenant Verhulst**. Daar was ik **eerste verkenners**. Ik ben eerst **oppasser** bij **luitenant Nota** geweest. Maar ik wilde liever bij de jongens. Ik heb toen met 20 man, van iedere compagnie één, een **snipercursus** (scherpschutter) gevolgd. Ik was de enige van de hele compagnie die een geweer had met **een verrekijker** erop. De cursus heb ik heel goed volbracht. Dat geweer had ik **24 december 1946** ook bij mij toen ik bijna sneuvelde. Verschrikkelijk! Door gewoon eigen mannen. **Eigen mannen**. En dan nog geen 15 meter van mij af. **Ik pieker daar nog vaak over**.

We kwamen heel vaak op die plaats. Er lagen dikke bomen over de weg. Kapot laten springen. Door de takken lagen de boomstammen niet helemaal op de grond. Daar had ik een bank neergezet. Midden op de weg tussen die bomen. Zo tussen die takken voelde ik mij echt veilig. Op een gegeven moment was er weer een actie. Er zouden er weer zoveel over die overweg komen. Maar ik zag ze niet. Dus ik moest naar de boom kruipen. Het ene peloton na het andere peloton kwam van de weg en die waren daar schijnbaar niet vaak geweest. Die wisten niet van de bank. **Luitenant Verhulst** en de jongens wisten dat wel. Je zat daar veilig op de bank. Een heel fijn mikpunt. Daar kon je heel fijn de weg afkijken.

Maar zij wisten niet dat ik daar altijd zat. Ze hebben niet op mijn lijf geschoten, alleen op mijn benen.....*emoties worden even te veel*.....**Luitenant Verhulst** en de hospik hebben mij weggesleept. Ik was **zwaar gewond** en ieder had mij aan een arm gepakt en hebben mij zo aan de kant gesleept. Ik weet het nog allemaal. Ook dat er gevraagd werd om bloed. De dokter zei dat er nog maar een fles was van een Chinees en ik dacht: **O jee! Chinees bloed**. Krijg ik spleetogen.”

Dan vertelt Jac de Renet dat hij **de broekspijp** nog heeft die de zuster **in het ziekenhuis** van zijn broek knipte. Mevrouw de Renet haalt uit een pakketje de lap stof. Inderdaad, een **opengeknijpte broekspijp** met gaten waar **de kogels** het been van Jac de Renet doorboorden. Er is geen bloed meer te zien. Dat is er uitgewassen. Sobat de Renet staat op en houdt de lap voor het been dat zo gewond is geraakt.

Dat ik **duimendik het kippenvel** over mijn rug voel gaan, komt door de **intensiteit** van het moment.

Onvoorstelbaar. Zoveel tientallen jaren later en dan nog de lap stof hebben bewaard.

De zeer zorgzame mevrouw de Renet zegt: "Gelukkig kan Jac. heel goed praten over hetgeen wat hem is overgekomen." Marianne geeft aan wanneer sobat Jac eventueel toch nog graag wil praten, hij haar te allen tijde kan bellen.

Sobat de Renet vertelt verder. "In mijn dagboek staan heel veel dingen waar ik zelf niet bij was. Dat zijn verhalen **van horen vertellen**. Daarvan weet ik niet of dat allemaal echt waar is natuurlijk. Maar er staan ook **alle gebeurtenissen** in waar ik **wel bij** was. Dat zijn dingen die **zeker gebeurd** zijn. Dat is uit eerste hand. Ik heb alles bewaard. Kijk, hier een brief dat ik word bevorderd tot **soldaat 1^e klas**. Ondertekend door **kapt. Welzenes**. Dat was een fijne man."

We vragen of de naam **Vaessen** sobat de Renet iets zegt. Meteen veert de Renet op. "**Die?** Hij zal een **goed militair** geweest zijn, maar hij was **geen goed mens**. Die

bevorderde alleen mensen van zijn eigen compagnie maar wij kregen niets. **Luitenant Pieterse** was onze compagnies commandant. Dat was een goed mens. Hij was alleen heel zenuwachtig/nervuus. Als we op actie gingen moest ik altijd bij hem blijven met mijn geweer. Ik had alleen maar de naam. Toen ik eens een reebok op grote afstand met een gericht schot doorschoot was ik helemaal het mannetje."

"Wat wel erg jammer is, dat we de **stafkaart** kwijt zijn geraakt bij het oud papier," zegt mevrouw de Renet spijtig. Ja, dat is heel jammer. Maar sobat de Renet heeft zoveel bewaard. Brieven van ziekenhuizen, keuringsartsen, vele brieven met betrekking op zijn verwondingen.

"Ik ben nog geen twee jaar in Indië geweest. Ik kwam in **1947** terug met de **Nieuw Holland**. Vanuit de ziekenhuizen in Indië, kwam ik hier ook weer terecht in ziekenhuizen. Je had mijn benen moeten zien, **vol littekens en wonden**. Ach ja. Helemaal kapot. In Indië was ik al verschillende keren geopereerd. Ik was al blij dat ik weer kon lopen. Maar in het begin kon ik nog geen teen verroeren. Toen ik hier in Nederland aankwam moest ik natuurlijk voor de keuring. Toen bleek in mijn rechterbeen nog **een scherfje** te zitten dat zich steeds verplaatste en af en toe dan zat dat boven onder het vel. Als dat weer zo was, dan moest ik dat zo bij het vel vasthouden en de zuster waarschuwen. Ik heb acht dagen in het ziekenhuis gelegen, gymnastiek gemaakt, maar ik kon dat niet ding naar boven krijgen. Dus wat deden ze?"

Gingen ze me **opereren**. Ze hebben mijn knie tot aan de binnenkant helemaal opengesneden maar konden niets vinden. Pas na een onderzoek met een duur apparaat zagen ze het scherfje aan de andere kant zitten. Toen was het binnen tien minuten bekeken. Mijn hele knie heeft helemaal opengelegen, maar toch heb ik later nog wel gevoetbald. Wel met kniebeschermers om.”

Jac de Renet is **ere-voorzitter** van **R.K. Hunselse Voetbal Club**. Hij is acht jaar **leider** van het **damesvoetbalteam** geweest. De dames waren best verguld met hem.

Hij was vaak weg. **Voorzitter, gemeenteraadslid en wethouder**. “Ik was niet veel thuis. U weet nu wat voor man hier voor u zit.”

Marianne leest op wat zij allemaal over sobat de Renet heeft opgeschreven in de loop van tijd. Ook dat hij **verkering** heeft gehad met de zus van **sobat Delissen (2-6RI)** uit **Venlo!**

“We hebben twee zonen en 1 kleinkind, mijn vader had **84 kleinkinderen**,” verteld sobat de Renet.

“Marianne, ik had je niet meer herkend nadat ik je de laatste keer in **Weert** heb gezien.” Marianne antwoordt adrem: “Ja wat **de liefde** allemaal niet doet. Je **bloeit** dan helemaal **op**.” “Ik ben blij voor jullie allebei,” merkt Jac de Renet op.

“Marianne wat is eigenlijk de reden dat jij zoveel energie stopt in ons?” vraagt de Renet belangstellend. Marianne legt uit dat de **oude zwart-wit foto's van haar vader** eigenlijk de aanleiding zijn. (op de website www.sepatoeroesak.nl is hierover veel meer te lezen.)

“**Sjefke Gerrits** en **Harry Smeets** in Weert heb ik nog contact mee, gaat sobat Jac verder. “**Jan Westerhof** uit Australie. Hij is hier op bezoek geweest **Cor Farla, Luitenant Verhulst. Nota, Joop van Haaren, Koenders, Ad Conijn**. Daar lag ik samen mee in de tent. Ik heb hem pas nog geschreven. Helaas weet hij er niets meer van. Maar als ik mijn dagboek niet had bijgehouden dan had ik ook **niet alles meer geweten** hoor. Nu zoek ik het nog wel eens op. **Pleunis** kende ik ook, maar die is dood.” *(Zijn dochter had aan Marianne doorgegeven dat haar vader geen boekje meer hoefde te hebben. Hij was niet goed meer. Wanneer er iets op zou doen met haar vader zou zij het laten weten).*

Jac de prater vertelt verder. “Tijdens een actie werd **behoorlijk geschoten**. En daar vielen vijandelijke gewonden. De **korporaal** van onze sectie die wilde naar een van die mannen. Hij wilde het geweer van die man afpakken. Op het moment dat hij het wapen wilde afpakken, sprong die op en begon die gewonde te worstelen. Hij was **officier** en had een wapen bij zich, een **revolver** en een **dolk**. Maar die gewonde vent was een heel flinke vent. Die korporaal van ons was veel kleiner en lichter.

Tijdens het worstelen kwam er een soldaat die dicht erbij was en die heeft hem toen **neergeschoten**. Wij kwamen twee dagen daarna op dezelfde plaats en toen hadden **de honden** hem al half opgegeten. Dat zijn dingen die je **nooit vergeet**. Het was onze vijand en toch heb ik dat altijd bij mij gehouden dat hij zo krانig was om nog te vechten. Een officier, een knappe vent en dan wordt je toch neergeschoten. Je vindt me toch **geen saai mens** hè Marianne.”

“ Nee, u bent beslist geen saai mens hoor. Maar na al deze verhalen wordt het tijd om te gaan.”

Sobat de Renet wordt moe. Het was al heel fijn dat we bij sobat de Renet op visite konden komen.

“Ik ben blij dat jullie langs zijn geweest. Ik heb wat van mijn leven kunnen vertellen. Het boekje lees ik niet in ene keer uit. Houdt **die drukker** dat allemaal wel vol, zoveel bladzijdes? Ik zou je op het matje roepen. Ik heb **veel respect voor die man, Theo**, hoor en **de anderen in jullie commissie**. Zoveel werk als jullie doen, ik hoop maar dat het saldo in kas hoger wordt. Je doet zoveel, daar mag wat tegenover staan.”

De **bezuinigingen** slaan hard toe, maar gelukkig zijn nog steeds sobats die nog steeds ons werk zo waarderen dat zij blijven doneren. En dat het boekje dikker wordt komt doordat we de mensen thuis opzoeken en de verslagen daarvan in het boekje zetten. Juist door het boekje hopen we dat **sobats** weer **contact** met elkaar gaan krijgen. Straks leest **sobat Ad Conijn** in Australië ook uw verhaal en ziet uw foto. Leuk toch?

Joop dringt aan dat het echt tijd is om te gaan. Het is een heel fijne visite geweest waarbij **sobat Renet** verschillende malen een zucht van verlichting slaakte dat hij uiteindelijk Marianne toch kon ontvangen. Na een heel hartelijk afscheid en dank je wel voor de gastvrije ontvangst, natuurlijk weer met **klapzouwen van Marianne**, gaan we op huis aan. Terug naar de bewoonde wereld. Naar de drukte van **Rotterdam**. Wij vol met prachtige verhalen die we met de lezers zullen delen.

marianne

Tijdens ons bezoek aan Jac de Renet berichtte deze sobat ons dat op 15 juni 2011

Sobat Jan Pleunis

soldaat 1^e klas. staf Cie, 2-6RI is overleden.

Jan Pleunis werd geboren op 10 december 1923.

Een veteraan is heengegaan.

Op 30 juli 2012 overleed Goort Helmons.

‘Alles is geregeld, het is tijd om te gaan
en ik heb het op mijn manier gedaan’

Goort werd op 21 november 1925 geboren te **Steenbergen**. Hij groeide op in een groot gezin. Ging als vrijwilliger in het leger, eerst naar Engeland en vervolgens naar Indonesië. Hij was werkzaam bij de **Enka fabriek**. Op de Enka leerde hij zijn toekomstige vrouw **Leen** kennen. In 1953 trouwden ze. Zij kregen twee kinderen. Na het werk in de fabriek, waar hij voorman was, ging hij altijd overal bijklussen. Iedereen kon een beroep op hem doen. Hij was de trotse opa van **Joris, Merel, Joyce en Debby** en werd oud-opa van **Tim en**

Cem. Goort was geen feestganger, nee hij pakte net zo lief thuis een biertje. Wel ging hij graag met vakantie naar **Oostenrijk**. Al was het drie keer in het jaar. Na 40 jaar werken ging hij in de **VUT**. Hij kreeg meer tijd voor zijn volkstuintje. De laatste twee jaar sukkelde hij met zijn gezondheid. Dit vond hij moeilijk en kon hier niet goed mee omgaan. Dinsdag 24 juli werd hij voor de zoveelste keer opgenomen in het ziekenhuis, omdat hij het zo enorm benauwd had. Daar is hij in bijzijn van zijn vrouw Leen en de kleinkinderen maandag 30 juli overleden.

Een bezoekje in het kader van nazorg op 3 augustus 2012

Omdat wij, Joop en Marianne, aanwezig zouden zijn bij de crematieplichtigheid van sobat Goort Helmons in Bergen op Zoom, hadden we gelijk de gelegenheid om een stukje nazorg op ons te nemen.

We gingen 's morgens eerst langs bij Mientje Wijers in Breda. Mientje is sinds enige tijd weduwe van Jan Wijers (**2-6RI**). Jan en Mientje droegen de reünie- en nazorgcommissie een warm hart toe. Dat bleek uit de jarenlange briefwisseling tussen Jan en Marianne, de e-mails van Mientje Wijers aan Marianne en de door hen gedane donaties aan de reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I., T- brigade. Tevens was Jan schrijver van vele stukjes in ons boekje Sepatoe Roesak.

We hadden al enkele keren eerder geprobeerd om telefonisch een afspraak te maken met Mientje, maar steeds was Mientje druk met visite.

Vandaag kwam ook een controleur van thuiszorg, maar die zou binnen 5 minuten weer weg zijn, dus een kopje koffie drinken dat was geen enkel probleem volgens Mientje. In het prachtig ruime appartement met uitzicht over Breda en de kerktoren, begroetten wij Mientje in haar zon overgoten woonkamer.

Marianne helpt Mientje even mee in de keuken en zo met een kopje koffie erbij is het fijn praten.

Onvermijdelijk gaat het gesprek over Jan, het laatste afscheid dat een mooi familiegebeuren was, maar ook hoe het Mientje nu vergaat. Mientje redt het wel. Ze heeft veel plezier aan de laptop. Met de kleinkinderen spreekt ze via

Skype. Ook maakt ze nog steeds kaarten (heuse kunstwerkjes). Ze wil niemand tot last zijn. Maar het koor is afgezegd. Anders moet er steeds iemand haar komen ophalen. De dagen gaan toch gevuld voorbij. Haar kinderen hebben ieder een week beldienst. Dat klinkt erger dan het is. Iedere morgen wordt Mientje even gebeld om te vragen hoe het is en wat de plannen zijn. Om de week neemt een andere de dienst over. Mooi geregeld! Prima kinderen. Mientje komt uit een sterk gezin. Een keer per jaar komen alle familieleden van Mientje bij elkaar. De z.g. grote Venhuizen reünie. Mientje informeert naar enkele sobats en vraagt hoe het met hen gaat. Helaas moet ik heel vaak zeggen dat ze al zijn overleden. Dat leest zij ook in het boekje Sepatoe Roesak. Ze geniet nog steeds van boekje. Volgend jaar mei hoopt Mientje 90 jaar te worden. Wij komen dan graag weer op de koffie!

door Marianne

“Hallo Dries, hallo Dries...hier Rudi. hier Rudi.....wij gaan naar voren.....jullie volgen links van de weg. jullie volgen links van de weg. Over.”

Het laatste afscheid van Goort Helmons 3 augustus 2012

Op 1 augustus 2012 ontvingen wij het droeve bericht dat **sobat Govardus Alphonsus Helmons** op 30 juli was overleden. Na telefonisch contact met de **familie Helmons** bleek dat zij het op prijs stelden als er tijdens de afscheidsdienst van Goort Helmons een **toespraak en voordracht** zou worden gehouden door **de reünie- en nazorgcommissie 2-6RI.T-Brigade**. Op vrijdag 3 augustus waren **Joop en Marianne** daarom aanwezig in de **“Eendracht”** aula van het crematorium **Zoomstede te Bergen op Zoom**.

We arriveerden ruim op tijd en hadden daardoor nog de tijd om met de crematiebegeleidster van de begrafenisonderneming te spreken. Van **de zoon van sobat Goort** wist zij dat wij aanwezig zouden zijn. Geïnteresseerd bracht zij het gesprek op **2-6 R.I.** Zij had namelijk de avond ervoor de website **www.sepatoeroesak.nl** bezocht om zich te informeren over het zo belangrijke deel van het leven van Goort Helmons.

Kort na dit gesprek arriveerde de rouwstoet.

De aula vulde zich met familie, vrienden en bekenden. De dienst nam aanvang. Toespraken van de familie maakten diepe indruk. **De kleinzoon**, die een bijzonder mooie toespraak hield, memoreerde ook de Indië- periode van **zijn opa** maar ook een **frappante gebeurtenis** uit zijn **B.S.** tijd waarover opa had verteld. **Joop** memoreerde in zijn toespraak uitgebreid dezelfde unieke gebeurtenis. Omdat het een heel bijzonder verhaal is, willen wij u dit niet onthouden:

Een schot uit miljoenen.

Enkele dagen na de bevrijding kwam **Goort Helmons** met de fiets vanaf zijn onderduikadres in **Eindhoven in Steenberg** aan. Daar vond hij zijn familie in ontredde toestand door de dood van twee van zijn broertjes. Ten aanzien van zijn toekomst was er op dat moment **weinig perspectief**. Hij wilde zich toch nuttig maken en tegelijkertijd wat geld verdienen. Zodoende meldde hij zich bij de **OD (Orde Dienst)**. Na het zetten van zijn handtekening en de uitreiking van een (buitgemaakt Duits) wapen was hij soldaat in actieve dienst. Op 2 december 1944 werd hij ingeschreven bij **de Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten**.

Op 1 januari 1945 vond er een opmerkelijk incident plaats bij de bewakingspost aan de **Bovensas**.

Govert Helmons deed zijn wachtdienst bij de sluis van het Bovensas toen een zwaar gebrom uit het zuiden de aankomst van vliegtuigen verraadde. Govert begreep direct dat het terugkerende **Duitse toestellen** waren. Hij schoof behoedzaam zijn geweer van de schouder. De jagers vlogen zo laag dat de ruiten in hun sponningen trilden. Zodra de vliegtuigen over zijn hoofd richting **Stampersgat** waren geflitst, loste **Govert** een schot met zijn **Lee Enfield**.

Het bleek een schot uit miljoenen. Een van de Duitse vliegtuigen schommelde licht met zijn vleugels en begon langzaam naar rechts uit de formatie te vallen. Tot opperste verbazing van Govert kantelde de jager verder over zijn as en **stortte neer** in de polder. Later bleek dat de piloot door een **schampschot** was geraakt en de macht over de stuurknuppel had verloren.

Govert Helmons werd voor deze bijzondere prestatie getrakteerd op **200 sigaretten** van de **commandant Steenberg** en **200 sigaretten** van de **districtscommandant in Bergen op Zoom**. Tevens mocht hij een witte band rond zijn geweer schilderen.

De Duitse piloot werd **krijgsgevangen** genomen.

Op 28 oktober 1945 vertrok **Goort Helmons** samen met een compleet **O.V.W.** ers bataljon 2-6R.I. met de **Nieuw Amsterdam** richting Nederlands Oost Indië.

Na vele patrouilles, wachtlopen en harde acties vertrokken zij half april 1948 vanuit Semarang naar Batavia (het huidige Jakarta) en van daaruit aan boord van de Johan van Oldenbarneveld terug naar Nederland.

Op 19 mei 1948 debarkeerde soldaat der eerste klasse Govardus Alphonsus Helmons, van de 4^e compagnie 2-6R.I. in Amsterdam. Na zijn toespraak droeg Joop ook een stemmig veteranengedicht voor.

Zoals bij iedere afscheidsdienst namen wij **namens de sobats van 2-6 R.I.** waardig het laatste afscheid bij de kist.

In de koffiekamer condoleerden wij de familie. We spraken met de **zoon Ger** en **dochter Jeanne** en met de kleinkinderen van Goort. We maakten de kleinzoon complimenten met zijn mooie toespraak. Uiteraard spraken wij over **2-6RI** en **het veteraan zijn**. Wat een groot **respect** zij verdienen en gelukkig de laatste jaren ook steeds meer krijgen. Bij **familie Helmons** is iedereen daarvan zeker doordrongen.

Na **mevrouw Helmons** persoonlijk **heel veel sterkte** te hebben gewenst, bespraken wij met haar dat wij in ons boekje melding zouden maken van het overlijden van haar man. Ook dat wij hem op onze eerstvolgende reünie, (afgelopen september dus) zouden herdenken door het **aansteken van een kaars** en het **opnoemen van zijn naam** en dat zij in december het boekje Sepatoe Roesak krijgt opgestuurd. Mevrouw Helmons was hier **heel waardierend** over. Ook over onze aanwezigheid en de toespraak met gedicht welk zij van **Joop** kreeg overhandigd. Een goed mens is heen gegaan.

De 38radio set praat. We marcheren ditmaal in "Lodewijk"-symbolen. Voordurend wordt "Lodewijk een"opgeroepen, of wordt aan "Lodewijk twee"de sterkte op opgevraagd, of "Hallo Lodewijk drie, wáár blijft de Q.L.C. (centrale commandoset)"

Een Rotterdams onderonsje bij Koos de Ruijter 31 juli 2012

Als rasechte Rotterdammers gaan we op bezoek bij rasechte Rotterdammers in Rotterdam. Het is dus een Rotterdams onderonsje. We verstaan elkaar. De **familie de Ruijter** woont in een ruime, smaakvol ingerichte flat vlak bij een haven aan **de Maas**. Met een fantastisch uitzicht en een opwekkend geluid. “Als **Feijenoord** een doelpunt maakt in “**de Kuip**” horen wij het hier”, vertelt **Laurie de Ruijter**, de vrouw van Koos. **Sobat** Koos mag thuis roken. Laurie, rookt ook, dus vandaar! We gaan de koffie.

Laurie computert. Zij weet haar weg goed te vinden op de computer!. Koos doet alleen maar spelletjes kaart op dat ‘ding’. Laurie bezoekt regelmatig website **www.sepatoeroesak.nl**. Niet dagelijks maar wel heel regelmatig, voor het nieuws, de bezoeken en de foto’s. **Koos** gaat wel in de buurt bij kennissen op visite, maar ver weg uit de buurt wil hij niet meer. Niet meer naar de stad of markt. Koos vindt het eigenlijk wel goed zo. Laurie houdt alle evenementen bij. Er is in Rotterdam veel te beleven. **Zomercarnaval, Marathon**, de stad in. Laurie is een bezig bijtje. Kaarten maken, puzzelen, met haar zus naar de stad. Ze staat altijd heel vroeg op.

Op **21 april 1965** zijn Koos en Laurie getrouwd. “Ik heb maar twee keer bloemen van hem gehad,” zegt Laurie. Een keer in een dronken bui heeft Koos ergens **gladiolen** gepikt. Triomfantelijk overhandigde hij zijn Laurie de verlepte bloemenpracht.

Koos ontmoette **Laurie** tijdens een feestje. Laurie werkte in het bedrijf van haar vader. Haarwerken, pruiken, ook Sinterklaaspruiken. Later kreeg Laurie via het **Rode Kruis** werk in de huishouding.

“Ik ontmoette Laurie dus pas na Indië. Anders had ik niet gemogen,” zegt Koos. “Ik was **vrijgezel** en zat, zoals ik net al vertelde, ondergedoken, daarna de vlucht genomen naar Brabant en Limburg. We trouwden en kregen **2 kinderen**. Twee jongens en we hebben nu **4 kleinkinderen**.”

Koos de Ruijter is **9 augustus 1925** geboren in Rotterdam Kralingen. Komt uit een gezin met acht kinderen. Volgde de lagere school. Met veertien jaar moest Koos aan het werk. Het was toen **crisistijd**. Er moest brood op de plank!

“Ik woonde bij **Crooswijk** en werkte bij een centraal verwarmingbedrijf en verdiende **2,50 gulden per week**. Ik kreeg 0,25 cent zakgeld. Van dat kwartje zakgeld ging ik in Rotterdam op de **Hoogstraat** naar de **bioscoop Astra**. Daar draaiden ze allemaal **cowboyfilms** en dan kon ik ook nog een **pakkie shag** kopen,” vertelt Koos terwijl hij een slok koffie neemt. “Toen de oorlog uitbrak was ik 15 jaar. Op de zaak hadden ze van de lijsten waarop de gegevens van het personeel stonden. De Duitsers zagen op die lijst dat ik de leeftijd had om **in Duitsland** te werken. Daar heb ik nog kledinggeld voor gekregen. Na veertien dagen moest ik naar Duitsland. Maar ik ging niet. Ik heb wel mijn kleedgeld gevangen en ben toen naar **Brabant** gegaan. Zodoende dat ik later bij **1-6 en 2-6 R.I.** terecht ben gekomen en mijn opleiding kreeg in **Fournes**.”

Het mysterie is meteen opgelost. We weten nu hoe een **rasechte Rotterdammer** bij 2-6 R.I. tussen al die Limburgers en Brabers kwam.

” Ik zat daar toen in **Wanrooij** ondergedoken bij een boer. Ik moest helpen, op het land en van alles, voor kost en inwoning. Toen **de moffen** aan terugtrekken waren, kwam een troep van die lui met karretjes en paarden in Wanrooij en ze **vorderden** bij de boer een kamer in het huis! Terwijl ik daar

ondergedoken zat. Ik moest **me pleite** maken. Me gezicht mocht ik niet laten zien.’s Nachts onder een zeil in het gras gelegen met nog een paar jongens. Daarbij zat ook **Overmans**, de zoon van de eigenaar van een grote wasserij in de **Floretstraat**. Later zat hij ook bij **dezelfde compagnie van 2-6R.I.** We zaten daar ook bij de **Binnenlandse Strijdkrachten**, Orde dienst. Onze post was een café. Als je wacht gelopen had langs de spoorlijn ging je daarheen. Daar lag **een matras** op de grond. Bij aflossing stapte de een van de matras en de ander er weer op om te gaan slapen. **Mijn broer Leen** kwam ineens in Wanrooij langs en zei: Kom op we gaan ons aanmelden voor de dienst in **Boxmeer**.

Wij liepen door een flink pak sneeuw van Wanrooij naar Boxmeer. We werden **goedgekeurd**.

We kregen een **Duits geweer** in onze handen gestopt en een paar patronen. We hadden nog nooit een geweer gehad en we wisten helemaal niet hoe die patronen erin moesten! **Leen** probeerde via de loop de patronen er in te doen!

Ik moest **patrouille** lopen van Boxmeer naar **Cuijk**. Langs de spoorlijn. Mijn broer, die nu overleden is, was toen ook bij me. We zaten daar met **30 man**. Boxmeer werd ontruimd, alle burgers moesten weg en mochten alleen meenemen wat ze konden dragen.

Mijn eigen broer heb ik als **gevangene** weg moeten brengen. Hij had zitten drinken en toen had hij zo'n **pispot** met zo'n groot oor, een ziekenhuispispot, op zijn kop staan. Hij moest zonder pot wachtlopen, maar dat deed die niet. Hij riep: 'Ik moet eerst eten'. Toen moest hij de dienst uit. Ik moest hem vanuit Boxmeer naar Cuijk brengen langs die spoorlijn om mijn eigen broer aan te geven. Die is er natuurlijk vandoor gegaan en 's middags zat die weer bij de boer! Koeien te melken.

We hebben daar ook nog **danslessen** gegeven. Mijn broer en ik hadden allebei **een mondharmonica** en om een paar centen te verdienen gaven wij danslessen. Wij zaten in zo'n schuur mondharmonica te spelen en die boeren en boerinnen maar hossen daar. Zo verdienden we wat. Mijn bijnaam daar was "**Schipper**", omdat ik uit **Rotterdam** kwam." **De haven**.

"Waarom schrijf je dat nou allemaal op **Joop**," vraagt **Koos**. "Nou Koos," zegt Joop, " dat komt gewoon allemaal in het volgende boekje. In het **kerstnummer!**" Koos:"Ik bewaar ze. Ik blader er nog veel in."

Dan keert Koos zich naar **Marianne** en zegt: "Ik heb met **jouw vader** nog eens wat gehad. Hij zat bij **de zware mortieren**. Wij moesten een keer een brug innemen. Daar zouden ze met de mortieren eerst overheen schieten, voor de beveiliging. Door **een fout** van het commando namen wij eerst de brug. We nemen die brug. Zijn we aan de overkant en toen schoot de ploeg van je vader al. Die de granaten moest inwerpen dat was nogal **een snelle**. Als de eerste de grond raakte, dan hing de dertiende al in lucht. Ik was dus die brug over en toen kwam de eerste granaat al naar beneden. Ik ging achter een boom liggen om te wachten tot alle dertien granaten waren geschoten. Die vielen vlak naast me neer en er werd een heel **stuk uit de boom** net boven me aan flarden geschoten. Dat was **eigen vuur!**" Koos vertelt verder:"Toen kwam er een pantserwagen van ons aan. Daar liep **onze korporaal** naar toe. Uit het luikje van de koepel hing een microfoon. Toen gaf die korporaal door: "**Uitroeien van eigen troepen gedeeltelijk gelukt!**"

Koos neemt een haaltje aan zijn shagje en zegt: "En op je vader terug te komen, die 13 granaten, dat zei ik daarnet, dan lag ik achter die boom waar dat stuk werd uitgeschoten.

Daar was ook een **eenmanggat** met takken en grond erover heen. **Een jongen van 5RS** springt erin, die dacht dat het leeg was, maar er zat nog **een pelopper** in. Hij springt zo in de bajonet. We hoorden nog een kreet. We trokken hem uit het gat, maar toen was hij al **dood**. We gooiden een zootje **handgranaten** in dat gat. Daarna haalden we de grond en takken weg en toen bleek het **een tunneltje** te zijn i.p.v. een eenmanggat. Die pelopper was gelijk dood natuurlijk, maar ja, het kostte wel eentje van **de Stoottroepen** zijn leven.

Jouw vader en ik zaten in dezelfde compagnie. Dat was de **ondersteuningscompagnie**. Ik was de **mijnenruimer** en hij was van zware mortieren. Hij gooide met granaten en ik ruimde ze.

De **gevechtscompagnieën** zijn in het voorterrein. Maar hebben die wat hulp nodig dan kwamen wij. Want de ondersteuning bezit mortieren, de zware mitrailleurs, pantserwagentjes en al wat meer. Dus als ze in gevecht waren en ze hadden hulp nodig dan werd dat **via de radio** opgeroepen en dan werden er een of twee secties naar toe gestuurd. Daarom heet het natuurlijk ondersteuning."

Marianne vertelt dat zij eens samen met **haar vader** naar het **oorlog- en**

verzetmuseum in Overloon is geweest. Daar stond een **3-inch mortier** opgesteld. Haar vader legde uit wat zijn taak was bij mortier. Ook dat hij bij het afschieten van mortieren met zijn linkervoet de **grondplaat** moest tegenhouden. Terwijl hij dit allemaal uitlegt, stampte hij nog steeds met zijn voet op de grond. Door het hele museum galmde het. Hij wist nog precies hoe het allemaal ging en werkte.

"Ja," zegt Koos, "dat klopt. Eigenlijk moesten op de grondplaat **zandzakken**, maar die hadden we niet altijd bij de hand. Dus in plaats van een zandzak moest je een voet op de grondplaat zetten omdat die anders omhoog zou schieten tijdens de knal. Je kon wel medelijden hebben met hen hoor, want als we naar voren gingen en zij moesten mee, sjouwden ze zich rotje met die mortier. Die loop, dat viel wel mee, maar **de grondplaat** was een onding!"

Koos ging naar Indië om de Nederlanders te helpen. “Niet om Indonesië te helpen maar om de Nederlanders die daar waren te helpen. Niet om de Indonesiërs de pan in te hakken. Helemaal niet. Met die gedachte ging je niet. Het was wel **avontuurlijk** hoor,” zegt Koos.

“Ik kreeg een **formulier** en dat moest mijn vader **tekenen**. Dus ik zeg, geef maar mee, dan tekent die dat wel. Ik heb niets tegen mijn vader gezegd. Ik heb gewoon zelf dat formulier ondertekend.”

Op de vraag wat Koos zelf nog wil vertellen over zijn ervaringen in Indië zegt hij: “Ik ben wel **gewond geraakt**. Ik was een **mijnenruimer** en ik rijd er boven op!

Tijdens een **opmars** zit er eentje links en eentje rechts op de bumper van een **carrier**. En die moeten dan op de weg letten hè. Om te waarschuwen of je dan **verdachte plekken** ziet. Wij kregen een bericht van achter vandaan dat we moesten stoppen. Dus we stoppen en ik stap van de bumper af. Ik pakte mijn **kapotje**, daar zaten **mijn sigaretten** in, en stak er een op. Toen riep de chauffeur: ‘Jongens we moeten **doorrijden** door die bocht heen, want dan kennen we de weg in de gaten houden. We staan hier te **gevaarlijk**’. Dus ik stap uit die greppel vandaan en ik loop naar de carrier toe en ik was **net van plan** om erop te klimmen maar hij was al zachtjes **doorgereden**. Dus ik kon niet op de weg letten. Terwijl ik erop zit met mijn knieën rijd hij **bovenop de mijn**. Die gaf me een **rotknal** en ineens zie ik de weg naar me toe komen en plofte ik op de weg. Ik kon mijn been niet meer gebruiken en mijn arm niet meer. Ik ben met een **Rode Kruiswagen** naar het **St. Elisabeth ziekenhuis** gebracht in **Semarang**. Een dag of veertien heb ik daar gelegen. Toen ik daar in bed lag, dacht ik, ik mankeer niks man. Ik ga er uit. Ik stap er uit en ik lig gelijk op de grond. Ik kon niet op dat been staan. Na 14 dagen kreeg ik een verlofpasje en toen moest ik naar **Bandoeng** voor herstel. In het **Oranjehotel**.

Over dat Oranjehotel wil ik nog wat vertellen. Mijn broer is een paar weken geleden daar nog wezen kijken. Hij kon het niet vinden, anders had hij er een foto van gemaakt. *(Marianne heeft een foto van het hotel gevonden en naar Koos opgestuurd).*

Ik zat dus in dat Oranjehotel. Ik had **geen cent** in mijn zak. Zo arm als de luizen. Ik mocht weer naar buiten, maar ik had niks. Je had daar van die **chinezen** hè, die kopen alles. Als je daar komt met een vliegtuig, dan kopen ze dat ook! Nou, daar heb ik mijn **schoenen verkocht**, mijn **dekens** en alles wat maar geld opbracht. Want ik had niks. Ik moest op mijn **blote kakkies** weer naar **Semarang** terug. Op een vrachtwagen hebben ze me weer terug gebracht. Nou, daar hebben de jongens met elkaar weer alles voor mij bij elkaar gegrabbeld. Hier een stuk van een deken en daar een stuk. Dat met grove steken weer aan elkaar naaien.

Toen hebben we gewacht totdat de foerier weg was en met **de hulpfoerier** kon je wel wat regelen. Dus ik met mijn dekens daarnaar toe en ik kreeg nieuwe spullen terug. Alles wat je kwijt was, moest je **driedubbel** betalen, dus je werd wel handig. Nou ze konden van mij het heen en weer krijgen.”

Marianne vraagt: “Kooos, heb je de **gewonden draaginsigne** gekregen?” Kooos zegt: “**Nee**, dat heb ik nooit aangevraagd. Had ik daar werk van gemaakt, dan had ik hem wel gekregen natuurlijk.” Marianne zegt: “**Ja, natuurlijk**. Je bent gewond geraakt tijdens het uitvoeren van je taak in dienst. Maar het **kan alsnog** hoor Kooos.” Kooos zegt vertwijfeld: “Ja maar ik weet de weg niet en ....” Joop vraagt: “Wil je hem hebben Kooos?” “Wil je hem Kooos,” vraagt Marianne. Kooos antwoordt: “**Ik zou hem wel willen ja!**” Marianne zegt resoluut: “**We gaan er achteraan!**”

“Kooos, weet je nog **wanneer** op die mijn bent gereden?” vraagt Marianne. “In de tweede helft van 46 of begin 47 want in 48 ben ik terug gekomen,” zegt Kooos. “**Waar** is het gebeurd? **Wie** waren erbij?? Hoe heette de chauffeur?” vraagt Marianne. Dat weet Kooos niet. “**Hendrikkx?**”vraagt Marianne. “ Nee die is het niet. Die raakte zijn **handen kwijt**. Ik was erbij toen dat gebeurde. Zijn ene hand er ineens helemaal af en aan de andere daar hing alleen de duim nog aan. Die hebben ze er later ook afgehaald. Theo Hendrikkx leeft nog!”

“**Waar** gebeurde het ongeluk met de mijn ongeveer Kooos,” vraagt Marianne. “Daar vraag je me wat. Ik ken die plaatsen niet meer. Ja, dat **weet ik niet meer** hoe het daar heette hoor. We kwamen in zoveel plaatsjes. We kwamen vanuit Seterang. Het was een grote patrouille. Een patrouille van ‘n kilometer of 30. Meestal ga je dan **een rondje** maken, weet je wel. Met een zuiveringsactie. Het was nog zo: we lopen, één van de **mijnenruimers** moet **voorop** lopen, zo’n honderd meter. Dat dee je dan om de beurt.

Je had dan een stok om te zoeken naar **struikdraadjes**. Toen kwamen we bij **die brug**, ik kijk over die leuning en ik zie niets, ik kijk aan de andere kant van leuning en ik zie een draad lopen. Je had altijd alle spullen bij je. Als je een mijn zag, zette je er **een driehoekje** op. Die daarachter komen, die ruimen hem op. Maar als je een draad hebt dan zoek je verder.

Dus ik loop naar beneden toe en volg die draad. Ik loop op **die kali** toe, het was net in de droge tijd, en ik knip **die draad** door en ik **schiet** op het struikje waar de draad naar toe loopt. Ik weet niet of er **echt iemand zat**, maar de draad liep daar naar toe. Dus ik heb die draad doorgeknipt en ben onder die brug gelopen en daar zat **een 50 kilo bom** net in de muur.

Daar hadden ze een gat gehakt en daar zat die bom in. Nou, we moesten die **ontsteking veilig stellen**. Ik ben er naar toe gelopen, terwijl ik dacht: **Zal ik eruit vallen dit keer of niet**. Dus ik heb die pin erin gedouwd, de ontsteking eraf gedraaid en toen kon ik de boel eruit halen. Nou, dan kwam je met die **bom op je schouder** naar boven lopen, dan was die **veilig** en de jongens die erachter kwamen met die opmars, die bleven allemaal staan want ik met die bom op mijn schouder en die gooide ik zo op de weg neer. Daar **schrokken** ze, dus gingen gelijk liggen, maar dat ding kende **geen kwaad** meer.”

“Koos, ben je met de hele troep tegelijk teruggegaan naar huis.” “Nee,” zegt Koos, “er is er **een achtergebleven**. Dat was **Hendrixx**, die met zijn kapotte handen.” Marianne sputtert meteen tegen: “En **mijn vader**,” zegt zij, “want die had een acute **blindedarmontsteking**. De avond voor het vertrek naar Nederland kreeg mijn vader tijdens het stappen in **Semarang** een acute blindedarmontsteking. Hij moest meteen geopereerd worden. Hij is al vloekend en tierend onder **narcose** gebracht, in de wetenschap dat hij nu niet de volgende dag mee naar huis kon, en hij kwam al vloekend en tierend weer uit de narcose. De zustertjes hebben toen heel wat **nieuwe vloeken** geleerd, vertelden ze later.” “O ja, dat weet ik ook nog. Of dat hij er niet zeven tegelijk kon zeggen”, herinnert Koos weer. “Vlak voor het vertrek zijn we hem nog gedag wezen zeggen.”

Koos gaat er weer eens lekker voor zitten na zijn kopje koffie. Hij steekt een vers shagje op en vertelt weer verder. “Later, toen we weer thuis waren en we kwamen weer bij elkaar en er werd een biertje gedronken, dan pakte **Hendrixx**, die met die kunsthand dat glas bier beet en dan kon die drinken. We wisten precies wanneer Theo te veel gedronken had, dan moest hij het glas met **twee kunsthanden** vasthouden. Dan zeiden we: Hendrixx heeft de hoogte. Hendrixx kon lekker zingen, niet mooi, maar wel lekker hard! Had die wat op dan begon die dat lied te zingen van **2-6 R.I. ‘steeds paraat’.....!**”

Theo Hendriks

Marianne vertelt aan Koos dat haar vader nooit heeft geweten dat Theo later kunsthanden heeft gekregen. Haar vader heeft zich zijn hele leven afgevraagd hoe die Theo zich heeft weten te redden in zijn leven. “Totdat hij **in 2002** voor het eerst meegang naar de herdenking in **Roermond**. We zaten daar bij elkaar op het grote veld met **2-6 R.I.** Daar kwam een man op de groep aflopen. Mijn vader kreeg een **schok** van herkenning en stamelde geheel **ontdaan**: “Theo” en begon te **huilen** bij het zien van Theo. Alle opgekropte emoties kwamen toen los. Veel jongens van 2-6 R.I. kwamen naar mijn vader toe om hem even bij te staan. **Chrisje Kessels, Antoon Mathijssen, Men van de Wetering, Guus Schouten, Huib Kers, Gerrit de Groot, Gerrit van Gils**, maar **ook jij** Koos. Een hand op de schouder of bemoedigend stompje. Velen moesten ook even de keel schrapen. Eindelijk na al die jaren wist hij dat Theo het goed had gered in zijn verdere leven.”

Koos en zijn Laurie hebben heel lang met **de groep van Koos** contact gehouden. Zij organiseerden zelf hun eigen reünie tijdens hun verblijf op een camping in Limburg. **Telefonisch**

contact is er nog steeds. “Ik stuur ook nog veel kerstkaarten naar **maatjes van Koos** of de weduwen.” Namen worden genoemd. **Gommans, Janssen, Hendriks, Cor van de Westen, van Geffen.** “**Biene uit Rotterdam** was hoornblazer.

Hij trommelde een beetje als er een vlaggenparade was. **Geldof**, is geëmigreerd. Daar hebben we nooit meer wat van gehoord. **De Mossel**, dat was zijn bijnaam. Hij kwam uit Zeeland,” zegt Koos.

Terug uit Indië heeft Koos eerst gesolliciteerd bij de gemeente Rotterdam. “Ik ben toen terecht gekomen bij **de Watertoren**, de **drinkwatertoren**. Daar heb ik **14 dagen** gewerkt. Ik liep te wachten op bericht tot ik in de verwarming weer werk kon doen. Dus ik vroeg aan de opzichter of ik de directeur van gemeentewerken te spreken kon krijgen, dat moest op het stadhuis gebeuren, ik werd daar ‘s middags om een uur of half twee ontvangen. Ik zie die directeur nog zo achter die tafel zitten met zijn **rood- wit- blauwe dingetje** op zijn jassie. Toen zei die: ‘ja, er is nog steeds niks vrij. Ga maar werken aan die watertoren.’” Koos weigerde dat te doen en wenste de directeur hetzelfde toe waaraan St.Nicolaas is overleden. Koos kreeg ontslag. Niet nadat Koos degene die hem ontsloeg het zelfde toewenste als de ambtenaar.

“Weet je wat het is Marianne, je kwam net terug uit Indië. Je nam zulk soort dingen niet! Wie zijn ze dan? Ik ben toen bij **Huigen en Wessels** terecht gekomen. Toch in de centrale verwarming. Daarna werd ik gestuurd naar het **St. Franciscus ziekenhuis**. Daar heb ik anderhalf jaar gewerkt. Toen zei de opzichter: Koos er komt straks een plekje vrij in **het ketelhuis**. Is dat wat voor jou? Ik had daar wel oren naar, want daar was het lekker schoon.” Er zou aan **Moeder Overste** worden doorgegeven worden dat Koos de functie in het ketelhuis zou aannemen. “Dus toen moest ik daar bij dat nonnetje komen en die ging me van die vragen stellen of ik gelovig was, ja, ik ben **katholiek!** En je ouders? Ja, moeder is ook **katholiek**. En je vader? Die is **protestant!** Vervolgens kreeg ik die baan niet! Omdat mijn vader protestant was!! Ik meteen naar dat ziekenhuis. Krijg allemaal de **\$%#*&)%†##*..!**

Mijn broer was heier. Weet je wel, voor die betonpalen. Hij vroeg: ‘Kom bij mij werken.’ Toen ben ik heier geworden. Ik verdiende meteen **drie keer zoveel** geld als bij die **gelovigen**. Later werd ik daar machinist. Ik heb o.a. gewerkt aan het metrostation **Leuvenhaven**. En ik werkte aan de van **Brienoordburg**. Ik heb de verandering meegemaakt van houten palen naar betonpalen. Later ben ik overgestapt. Gijs, mijn broer werkte in de bouw. Daar zochten ze een **machinist** voor op de **bouwkraan** in **Capelle a.d. IJssel**. Dat heb ik gedaan tot mijn 65e jaar.” Koos was niet bang om iets anders te doen. “Als ik ergens een knaak meer kon vinden dan ging ik daar werken.”

Ondertussen heeft Laurie **de foto's van Koos** opgezocht. Samen met Marianne worden de kodakjes bekeken. Koos heeft enkele jaren geleden al enige foto's bij Marianne gebracht. Die staan op het internet. Maar tussen de stapel foto's die nu op tafel ligt, zitten weer prachtige opnames.

Met de belofte dat Marianne meteen de volgende dag de aanvraag van de gewonden draaginsigne in orde zal maken, bedankten we Koos en Laurie voor de fijne uurtjes. Zelden hebben we iemand met zo'n heerlijk Rotterdams accent zo joviaal en gezellig horen vertellen. Heerlijk.

Marianne heeft na thuiskomst benodigde formulieren opgevraagd via de website Veteraneninstituut. Ingevuld en opgestuurd. Na enige tijd ontving Koos de vraag of hij getuigen wist van het ongeval. Defensie heeft geen archief meer van personen van 80 jaar en ouder. Marianne werd weer ingeschakeld. Belde en mailde alle sobats die wellicht iets konden weten, maar helaas. Toch kon Marianne nog wat bruikbare informatie aandragen, want op 30 oktober 2012 ontving Koos een brief van Ministerie van Defensie met de mededeling dat het 'Draaginsigne Gewonden' hem wordt toegekend!

Koos is benaderd door het Veteraneninstituut met de vraag hoe hij de uitreiking wil. "Graag door Ahmed Aboutaleb, de burgemeester van Rotterdam," zei Koos. De datum van uitreiking is nog niet bekend, maar zal zeer zeker voor het einde van dit jaar zijn.

Koos, namens het voltallige bestuur van de reünie nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade en alle sobats van 2-6 RI en Tijgerbrigade, van harte gefeliciteerd met de toekenning van de draaginsigne gewonden.

U kunt Koos ook feliciteren! Stuur u hem een kaartje? Schrijf dan: Koos de Ruijter, Drinkwaterweg 312, 3063 JC Rotterdam. Belt u Koos liever op? Bel dan: 010 4529499

Natuurlijk zal een verslag van de uitreiking van het Draaginsigne Gewonden aan Koos in ons volgende boekje komen te staan. Op de website www.sepatoeroesak.nl wordt daar ook melding van gemaakt.

door marianne

"En achter me, ongewapend als ik, vloekt plotseling de man van de radioset, die al de hele morgen met idem zoveel kilo op zijn nek zwoegt..."Jonge, jonge,...wat een wereld...oh...wat een wereld"

Het is maar dat het u weet!

Het is maar dat u het weet! Wij ontvingen van Mientje Weijers het volgende bericht nadat wij haar enkele dagen daarvoor een bezoek hadden gebracht. Lees het goed. Een gewaarschuwd mens telt dubbelt!

Hallo Marianne en Joop

Ik moet even wat vertellen. Jullie waren vrijdag bij mij op de koffie hè en toen hadden ze 's morgens van thuiszorg gebeld met de vraag of ik tot 12.00 uur thuis was want ze kwamen de hulp controleren.

Ik vertelde dat ik dan wel bezoek had, jullie dus, maar dat was niet zo erg. In 10 minuten hadden ze het hele huis wel doorlopen. Tot 12.00uur niemand gezien! Ik denk: ik ga in de middag mijn boodschappen doen want dan zullen ze maandagmorgen wel langs komen. Geen telefoontje waarom ze niet kon komen! Niets! Ik bel het kantoor op van de hulp, maar die weten van niets! Nu staat er dinsdag een stuk in de krant dat er NEPCONTROLEURS rondlopen in Breda.

Wij moeten een brief krijgen van de gemeente over een controle! Ik had gezegd dat ik bezoek kreeg. Daarom heeft de NEPCONTROLEUR hier niet aangebeld denk ik. Dus jullie zijn onwetend mijn REDDERS geweest. Mooi hè. Maar dat ze oudere mensen ook te grazen willen nemen, dat is toch vreselijk!! Pa (sobat Weijers) zei altijd: 'Je moet wel altijd de naam de vragen van degene die belt'.

Mientje had niet goed geluisterd.

door Mientje Wijers

Oud bestuurslid Gerrit van Gils overleden.

Aan ons is bekend gemaakt dat op 18 augustus j.l. is overleden oud bestuurslid **Gerrit van Gils**. Op donderdag 23 augustus 10.30uur vond in de **sacramentskerk** in **Breda** de uitvaartplechtigheid plaats.

Gerrit van Gils werd geboren in 1926. Hij zat van 1943 t/m 1944 ondergedoken bij **kweker Nieuwensteeg** in **Terheijden**. In oktober 1944 kwamen de geallieerden opgerukt en met **Dolle Dinsdag** is Gerrit weer naar huis gegaan

Daar kwamen de Polen in **Zevenbergsche Hoek** binnen. "We dachten, nu zijn we bevrijd.'s Nachts waren **de Duitsers** echter weer terug en overdag waren de **Polen** er weer. Er werd hevig gevochten en alles moest vluchten".

Gerrit van Gils en zijn broer moesten thuis blijven om **de boel in de gaten te houden** voor zover dat het mogelijk was.

's Morgens, toen zij polshoogte gingen nemen, waren de Polen er weer en die vertelden dat ze er niet meer door konden komen.

De Duitsers hadden **de Moerdijkbrug** opgeblazen. De Poolse soldaten konden niet meer terug. De weg was afgesloten. De Poolse soldaten die er nog waren moesten sterven of zich overgeven. Ze vroegen aan Gerrit en zijn broer of zij de weg goed wisten. “Geen probleem. Wij zijn hier geboren! Na wat heen en weer gepraat werd besloten dat we mee zou gaan (**een klein stukje**) om de Polen op weg te helpen. Ze hadden **stafkaarten** bij zich, maar de **kleine boerenpaadjes** stonden er schijnbaar niet op. Ik had het beter niet kunnen doen. Ik bleef meegaan en rolde zo de **B.S.** in en heb tot 8 mei 1945 in **Lage Zwaluwe** dienst gedaan bij de bruggen en dijken onder Pools bevel.” Met het **Ardennen offensief** moesten de Polen naar het front en de Nederlanders hebben toen het front overgenomen tot mei 1945.

Gerrit:”Ik werd overgeplaatst naar de kazerne in **Vught** (Fredrik Hendrik) en werden daar ingedeeld bij **1-6 R.I.** Ik werd ingedeeld bij de zware mortieren en werd **carriërchauffeur**. In Vught kreeg ik mijn eerste opleiding. In **Limburg** zat toen **II-6 R.I.** De bataljons werden gekeurd voor de tropen. Het afgekeurde, dat werd **1-6 R.I.**, het goedgekeurde, dat werd **II-6 R.I.** waarbij ik werd ingedeeld. Ik ging naar **Sittard** waar ik met 2-6R.I. op **14 oktober 1945** naar Engeland vertrok om later met de **Nieuw Amsterdam** naar **Malakka**, en later met de **Sommelsdijk** naar Nederlands Indië ging. De zeereis vond ik heel vervelend. Er was weinig te doen en een maand water zien, dat beurde niet op. In Semarang werden wij ontvangen door Engelse militairen. De eerste dagen deden we niet veel. Wapens schoonmaken e.d. Ze hielden ons met van alles bezig, want waarvoor wij waren gekomen mocht niet van de Britse leiding”. Nadat 2-6 R.I. zelfstandig ging opereren kwam daar wel grote verandering in. Na vele acties, patrouilles, ziekten en verliezen vertrok Gerrit met 2-6 R.I. aan boord van de **Johan van Oldenbarnevelt** uit Nederlands Indië en kwam 19 mei 1948 in Amsterdam aan.

Gerrit van Gils oud-(ere)bestuurlid van reüniecommissie 2-6 R.I. organiseerde vele jaren de reünie voor de sobats 2-6R.I. Vanwege gezondheidsredenen deed hij steeds meer een stapje terug.

Gerrit van Gils mocht 86 jaar worden.

marianne

25 sept. 2003. Marianne zet namens de sobats van 2-6 R.I. Gerrit van Gils (77) uit Breda in het zonnetje, omdat hij de reünie voor de zestiende keer organiseerde. Samen met vijf anderen riep Van Gils de veteranen vijftien jaar geleden voor het eerst weer bij elkaar. In de tien jaar

daarvoor zat de reünie van 2-6 RI in het slop.

25^e nationale herdenking Roermond op zat. 1 sept. 2012

Prins Willem-Alexander heeft deze 25^e herdenking bijgewoond en een krans gelegd bij het Indië-monument ter nagedachtenis aan de ruim 6200 Nederlandse militairen die in de periode 1945-1962 om het leven kwamen. Tijdens de herdenkingsplechtigheid waren ook (nu voormalig) minister van Defensie Hans Hillen en T. Middendorp, commandant der Strijdkrachten. Er waren zo'n 20.000 mensen aanwezig in het stadspark Hattum. Na de kranslegging werd een minuut stilte gehouden en vlogen vier F16's in de lost man formatie over het monument. Later volgde een defilé. Na afloop van de plechtigheid sprak de prins in de biertent met een aantal veteranen.

(prins Willem Alexander met o.a. Hans van Dijk 3MPiV, 2-6 RI, T-Brigade)

De **reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade**, vertegenwoordigd door **Theo Eversen, Joop en Marianne Pragt**, was vanzelfsprekend aanwezig bij deze altijd zo plechtige herdenking.

Onze Limburgse steun en toeverlaat **Theo Eversen** had een **mooi herkenningsbord** gemaakt waar vele Tijger- sobats op af zijn gekomen. Zowel voor als na de plechtigheden was er genoeg

tijd over om met deze vrienden en bekenden in gesprek te gaan. Ook hebben wij weer met diverse contactpersonen gesproken van de voor ons bevriende commissies en veteranenorganisaties

Op verzoek van Marianne heeft sobat **Jan Laus (2-6RI)**, voor onze gesneuvelde makkers, dit jaar de krans gelegd. Met daaraan de linten waarop vermeld:
een laatste groet sobats 2-6R.I., T- brigade

Sobat Jan Laus, hartelijk dank dat u deze taak op u hebt willen nemen.

Marianne.

-57-

Het leven hangt soms van toevalligheden aan elkaar

Op speciale veteranendag van de 50plusbeurs op **15 september 2012** in Utrecht hadden wij een heel speciale ontmoeting.

Tussen al het publiek liep een **2-6 R.I. -er!** Niets vreemd aan, zou je zeggen. Toch wel, want deze 2-6R.I. -er stond niet in ons bestand bleek later. Door puur toeval zag Marianne een man die volgens haar uit Brabant of Limburg moest komen. Waarom? Gevoelsmatig. Joop ging met de man in gesprek en...jowel hoor, Limburger. "Veteraan?" "Jazeker." "Indië veteraan?" "Ja klopt." "OVW-er?" "Ook dat!" "Tijgerbrigade?" **2-6 RI!** Marianne wordt er haastig bij geroepen. Meneer is 2-6 RI! "Oh?" zegt Marianne verbaasd en vraagt: "wat is uw naam?" "**M.van Eijs uit Grevenbicht!**" antwoordt de sobat. "Ik ken u helemaal niet. U staat niet in het bestand. Hoe komt dat?" Meneer is van 2-6 RI overgegaan naar de **MP** en later dan 2-6RI teruggekeerd naar Nederland. Omdat de ledenlijst voornamelijk is opgemaakt aan de hand van de passagierslijst van de Johan van Oldebarneveldt is deze Sobat buiten de 2-6RI boot gevallen. We heten hem weer van harte welkom in **de 2-6RI familie!**

marianne

7 oktober 1952 – 7 oktober 2012

Op 7 oktober was het 60 jaar geleden dat Jan en Mientje Delissen uit Venlo elkaar het ja- woord gaven.

Omdat zij nog steeds heel blij met elkaar zijn hebben zij onder het genot van een hapje en drankje op zondag

7 oktober j.l. dit heugelijk feit samen met familie en vrienden gevierd in hotel-restaurant Wilhelmina in Venlo. Rond de klok van 20.00uur keerde het bruidspaar weer huiswaarts.

Helaas was het voor het bestuur onmogelijk om deze dag aanwezig te zijn vanwege in het begin van het jaar gemaakte afspraken.

(Theo met vakantie, Marijke haalde haar eigen paard op, Jos had de verzorging voor haar zieke man Sjarl en wij, sportief als we zijn, wij deden mee aan de hardloopwedstrijd op de Hoge Veluwe met daarop volgend de viering van het 30 jaar bestaan van onze loopgroep in restaurant Amadeus)

-58-

Een heel fijn telefoongesprek met Sobat Delissen en het versturen van een prachtige felicitatiekaart maakte onze afwezigheid weer veel goed, aldus Sobat Delissen. We hopen dat de aangeboden vakantie aan zee niet al te stormachtig is verlopen!

door Marianne

Namens mijn ouders, Jan en Mien Delissen-Gooren wil ik u hartelijk bedanken voor de felicitatie en belangstelling die zij voor hun zestigjarig huwelijk hebben gehad.

Ine Geven

Overleden sobat G.B.M. van Rooij, sold. 1^e klas, 4^e comp.

Om te informeren hoe het met onze **2-6RI sobat G. van Rooij** ging, belde ik hem op zondagmorgen 14 oktober 2012.

Mevrouw van Rooij nam de telefoon aan. Nadat ik informeerde hoe het met haar ging, vertelde zij dat het met haar wel goed ging, maar dat haar man de afgelopen nacht om 5 uur was overleden. Dat is dan meteen een heel triest moment om te bellen. Aan de andere kant vond mevrouw van Rooij het wel fijn om te kunnen praten over het **ziek zijn** van haar man. De begrafenisonderneming zou pas later in ochtend bij haar komen. Sobat van Rooij. Tijdens eerder door mij regelmatig gevoerde telefoongesprekken met hem gaf hij aan **veel te reizen**, voornamelijk naar **Italie**. Daar woont zijn dochter. Aan dat reizen kwam een einde omdat, en mevrouw van Rooij haar **dijbeen brak** en het geheugen van sobat van Rooij het steeds meer liet afweten. Hij werd **dement**. Liep ook regelmatig weg naar het ouderlijk huis. Het werd te moeilijk voor zijn vrouw om dag en nacht voor hem te zorgen. Sobat van Rooij kwam uiteindelijk terecht op een gesloten afdeling. Hij raakte steeds meer verzwakt en **overleed op zondagmorgen 14 oktober**.

Helaas zijn, zoals wel was afgesproken, niet de nadere gegevens van crematie of overlijden door ons ontvangen zodat wij niet aanwezig waren bij het laatste afscheid.

Ons medeleven gaat uit naar zijn vrouw, dochter en de naaste familie.

Marianne

-59-

Op bezoek bij sobat Salomé (2-6R.I.) in Schoten, België.

Wij, Joop en Marianne, gingen **het schoolreisje van Joop** van 50 jaar geleden nog eens over doen. Het was een wens van Joop om nog eens het **Atomium** in **Brussel** te bekijken. Een vierdaagse vakantie werd geboekt. Joop opperde het idee om van de gelegenheid gebruik te maken door op de heenweg **twee van de drie** in België wonende **sobats** te bezoeken. Op de terugweg kon dan ook **nog een sobat** in Nederland bezocht worden. Agenda's werden gecheckt, met **Marijke, onze ook nimmer aflatende coördinator nazorg**, overlegd en afspraken konden worden gemaakt.

Maandag 22 oktober arriveerden wij 's morgens op een prachtig mooie zomerse herfstdag in **Schoten, België**. We reden een mooie rustige wijk binnen met mooie flats. **Sobat Pieter Salomé** (87) en zijn vrouw (85) verwachtten ons op de koffie in hun ruime flat. Zij wonen er volgende jaar al **dertig jaar**. Nadat de kinderen het huis uit waren, werd een groot huis verkocht. Vele prachtige antieke meubelstukken staan nu in de zeer ruime flat. **Mevrouw Salomé** schenkt in stijl de koffie in aan een echte koffietafel.

Pieter Salomé loopt een beetje moeilijk. Hij gebruikt een wandelstok. Met **één slecht oog** heeft hij een **klein probleem**. Hij moet daarvoor iedere week naar **oogarts**. Er zit vocht achter zijn goede oog. "Mijn **eneeiige tweeling broer** had precies het **hetzelfde**, alleen aan **het andere oog**," vertelt sobat Salomé.

Pieter Salomé komt tijd te kort op een dag. Hij zat in de **kerkenraad** en de **beheerraad**. Dat is al een tijd geleden hoor. **Mevrouw Salomé** slaapt een paar uurtjes in de middag. Dit op advies van de arts. Sobat Pieter gaat dan naar **de bibliotheek** en leest **alle tijdschriften**. Doet de boodschappen, gaat dus naar de bibliotheek en leest heel veel. Kijkt wat naar T.V. Op tijd naar bed en 's morgens op tijd weer op.

Pieter Salomé is geboren in **Breda**. Hij is één van **een eeneiige tweeling**. Ze groeiden op Breda. Zijn broer stierf 7 jaar geleden.

"Wij zaten tijdens de oorlog in Breda," vertelt sobat Pieter. "Wij hebben nooit honger geleden. Mijn vader werkte voor Centraal Beheer, de verzekeringsmaatschappij. Hij reisde door het hele land en kon overal genoeg eten krijgen. Wij hebben dus geen honger geleden. Ik herinner mij nog kort na de bevrijding, ik was thuis en ik sliep. Toen stortte er een V1 of V2 ongeveer 500

meter van ons huis neer. Iedereen was wakker. Ik sliep door. Aan het eind van de oorlog zat ik als OVW-er bij de ondergrondse in Breda. Ik had niets te doen, de school was klaar. Het was een beetje 'zin in avontuur' dat ik mij meldde voor Indië. Met de boot naar Indië! De enige boottocht in mijn leven. Ik ben niet zeeziek geweest. Het hele schip hing over de reling van de Nieuw Amsterdam.

-60-

Ik vertrok in oktober 1945 uit Nederland en kwam in november 1945 aan op Morib Beach. Daar verbleven wij tot maart 1946. Vervolgens met de 's.s.Sommelsdijk' naar Semarang en daar werden wij als 2-2-6 R.I. tijdelijk gelegerd in een gebouw t.o. het N.I.S. gebouw. Ik heb ook gelegen op het vliegveld Kalibanteng. We lagen daar met 800 man. Daarna naar een kampong **Pirewapa**.

We zaten daar in tenten, op veldbedden geslapen. Ik deed altijd de administratie. Aan gevechtshandelingen heb ik niet deelgenomen. Als korporaal schrijver schreef ik de verslagen erover. Na de 1^e politionele actie zijn we verhuisd naar het **Toentangcomplex**. Ik weet nog dat **Frans Bruijnseels** is daar bij het sluizencomplex verdronken. Na een korte tijd op die post gingen we naar Salatiga en zaten we bij een pleintje in een gewoon huis. Wat we daar hebben gedaan weet ik niet meer hoor." Pieter Salomé deed **belijdenis** in Nederlands Indië in Medan. **Luitenant Verhulst** schrijft hierover in zijn boek 'Zomaar wat herinneringen'.

"Ik weet nog dat **Cor Farla** uit **Breda** een ongeluk betrokken is geweest. Hij zat met een luitenant op de motorfiets. Een ernstige wond aan zijn been zorgde ervoor dat hij eerder terug ging naar Nederland.

Uw vader zat ook in het leger hè, Marianne? Ik kan mij niet veel herinneren van die tijd. Een hoop is weg. Was hij luitenant?" "Nee, mijn vader, **Huib Lankhuizen**, was soldaat. Kent u uw registratienummer uit uw hoofd?" "Ja hoor, dat is simpel. Mijn nummer is 25.06.27.002.

Ik kon aardig **Maleis praten** na een paar jaar. Ik leerde in Thailand **Siamees**, ik probeerde ook nog **Arabisch** op te pikken. Maar op latere leeftijd is dat **moeilijk hoor**. Ik was goed bevriend met **Cor Louisse**. Ik ben helaas het contact verloren.

Hij is overgegaan naar het **KNIL**. Medio 1947. Ik ben hem nog eens wezen opzoeken in **Batavia**. Hij is inmiddels overleden. Ik trok veel met hem op. Ik ging terug naar **Semarang**. Hij is in **Indië gedemobiliseerd**. We hebben samen in een pension gezeten. Hij was verkikkert op de dochter van de pensionhouder. Hij is later met haar getrouwd. Heb hem in Kloetingen bezocht.

-61-

Later is hij verhuisd naar Amersfoort en daar overleden. Ik heb geen contact meer met sobats van 2-6 R.I. Ook doordat ik de hele wereld af reisde.”

Pieter Salomé trouwde in 1952 te **Medan** met **de handschoen**. Hij vertrok in 1957 naar **Bangkok**. Daar werd hun zoon geboren. In **Nederland** werkte hij bij **Philips**. “We hadden het in Nederland **wel gezien** en we gingen naar **België**,” vertelt sobat Pieter. “We deden handel in **geschenkartikelen**. Ik importeerde en deed de groothandel. Mijn vrouw deed **de winkel**. Toen ik zeventig jaar was ben ik gestopt met werken.”

Het echtpaar heeft **drie kinderen**. Die wonen allemaal in het **buitenland** en komen regelmatig over naar België. De kinderen zijn allemaal goed terecht gekomen. Er zijn **4 kleinkinderen**. De **zoon** woont in **Spanje**, is getrouwd met een **Engelse vrouw**. Hij komt eens in de twee maanden thuis logeren. Zit dan veel achter de computer. Werkt in het **computergebeuren**. Reist ook over de hele wereld. Studeerde economie aan de universiteit hier. Eén **dochter** woont in **Los Angeles, Californië, U.S.A.** De andere **dochter** is getrouwd met een Italiaan en woont in **Italië**. Een internationale familie! De familie Salomé is vroeger als **hugenoot** (*Frans protestant*) naar Nederland gekomen. Pieter Salomé is de **11e generatie**. Er zijn geen kleinzonen die de naam voortzetten. “De laatste jaren reizen we niet meer zo veel. Afgelopen zomer zijn we met het vliegtuig naar Italië gegaan. We mogen **niet meer met auto** van mijn dochter. Ik heb **honderdduizenden kilometers** op de weg gezeten. In **Batavia** heb ik motor gereden. Ik ben eens op een zaterdag naar **Pontianak** vertrokken op de motor. Op **een olievlak** slipte ik. Toen reed ik op een bumper van een auto. Ik zag dat mijn been er raar bij lag. Beide botten staken erdoorheen. Met een ziekenwagen werd ik naar een **Romat Sakit Umum** (*algemeen ziekenhuis*) gebracht. Daar kreeg ik alleen steeds een nieuw verbandje om mijn been als het doorweekt was van het bloed. Op maandag werd ik overgebracht naar het **Europees ziekenhuis**. Ik had **bloedvergiftiging**. Het duurde een half jaar om te genezen. Als ik meteen naar het Europees ziekenhuis was gebracht had ik al met 6 weken hersteld. Maar helaas. Ik heb nog steeds **een slechte voet** en ben daarnaar gaan lopen.

Veel weet ik niet meer van mijn tijd in Indië. O ja, **Sergt.Maj. Krikke** uit Drente. Hij was al een stuk ouder dan ik.” Marianne

noemt alle namen op uit haar dossier. Vele namen zeggen Pieter Salomé helemaal niets maar **Boonen, Conijn, van Erp, Henraat, Hooijdonk, Loomans, Hoornink, Westerhof, van de Wetering** en **Buijs** zeggen mij wel iets. **Smeets** zegt me iets meer. Smeets uit Weert! In de compagnie waar ik zat, zaten allemaal Limburgers.

-62-

Ik had eerst het idee om dit jaar naar de reünie te komen maar ik heb er vanaf gezien Het is toch te druk op de weg voor mij.” (In 2010 hield Pieter Salomé de dodenappel tijdens de reünie).

“Het bezoek is heel erg gewaardeerd,” zegt mevrouw Salomé, “dat u ons niet bent vergeten. Heel fijn.” Mevrouw Salomé neemt Marianne bij de hand en die moet even mee naar de andere kamer. Daar krijgt zij een lief klein kristallen bloemenvaasje in haar hand gedrukt. “Het is nog van **mijn moeder,**” vertelt

mevrouw Salomé. “Zij was mijn **eerste klant** in mijn winkel.” Marianne pruttelt: “Ach, maar dan is dat toch voor uw kinderen!” Maar mevrouw Salomé zegt resoluut: “Nee, die erven straks toch genoeg”. Marianne is er verlegen van. Met een paar dikke kussen en **tranen in haar** ogen bedankt zij meneer en **mevrouw Salomé**. We nemen hartelijk afscheid. Het was een boeiend bezoek. Het echtpaar wuift ons uit in het trappengat en later ook nog voor het raam. Wij gaan op weg naar **Borsbeek**. De volgende sobat wacht op ons.

Ik kan u niet verstaan door her vuren.....ik kan u niet verstaan door het vuren....meld opnieuw uw bericht.....over.

In België langs bij sobat Huib Kers (2-6 RI)

Wat een prachtdag hadden wij op **maandag 22 oktober**. Een zomerse dag in oktober 2012! Het was warm. Heerlijk warm. En zonovergoten. Je kunt niets anders dan genieten en dat deden we dan ook op weg naar sobat Huib Kers na ons bezoek bij

familie Salomé. Onderweg even geparkeerd om het gesprek, dat we hadden opgenomen bij sobat Salomé, van de telefoon naar de laptop over te zetten. Er was genoeg ruimte om het gesprek bij Huib op te nemen. (Dit doen wij als geheugensteuntje bij het uitwerken voor het verslag in de SEPATOE ROESAK, niets wordt tegen u gebruikt hoor!)

-63-

We arriveren in een mooie ruime straat met veel (gratis) parkeerruimte op een middenstrook. Het ziet er opgeruimd en kraakhelder uit.

Huib verwelkomt ons. De **balkondeuren** staan wagenwijd open alsof het **zomer** is in **oktober**. We gaan naar de woonkamer. Het ziet er glimmend en proper uit. Marianne geeft Huib het **welbekende** en inmiddels ook al **felbegeerde snoepertje**. De koffiekopjes staan al klaar op een kleine tafel, maar we wachten nog even. Eerder, bij **familie Salomé** werden wij al 'gelaafd'.

Huib laat meteen zijn computerkamer zien. Een prima plaats met alles bij de hand. Huib is handig met de computer. Al enige jaren **telefoneert** hij **per pc**. “Da is **veul goeiekoper** he,” zegt Huib. Sobat Huib spreekt **Belgisch (Vlaams)**. Het is voor ons, als rasechte Rotterdammers, soms echt moeilijk om hem te verstaan, maar we zijn eruit gekomen. Gewoon vragen om het nog eens te vertellen en de geluidsopnames helpen ook.

Huib wil laten zien hoe hij per computer telefoneert. Helaas is net de verbinding verbroken. De foto's die hij voor Marianne heeft, staan opgeslagen op de computer en hij heeft ze afgedrukt.

We gaan terug naar de kamer. Huib gaat in zijn gemakkelijke fauteuil zitten. Puft uit en vertelt dan: “Ik kom oorspronkelijk uit **de Fennert**.” “Wat zeg je nou Huib, **waarvandaan?**” “**Fijnaart!**” “Ohhh Fijnaart!” roepen Joop en Marianne tegelijk. “Daar zat vroeger een buitenpostje van de **Orde Dienst**,” weet Marianne. “Jao, dat klopt,” zegt Huib. “Ik heb vroeger o.a. aan de **buitendijk** gezeten, we hebben daar patrouille gelopen, zal ik maar zeggen, daarna ook nog in **Bovensluis**. Ik werd ook opgeroepen voor de **Arbeidsdienst**.”

Huib vraagt naar **van der Linden** uit **Willemstad**. “Ik hoor ze niet meer en ik zie ze niet meer. Ik zag hem nog wel eens bij de **VOMI- bijeenkomsten**.” Marianne pakt haar dossier erbij (en

brilletje) en vertelt wat zij weet over van der Linden. Hij wilde alleen nog bij **de VOMI** blijven en verder niets meer. Huib snapt het. Huib zegt: “Ik ben de enige nog van **2-6R.I.** tijdens de bijeenkomsten van de VOMI daar. En dan **Jan van Ham**. Die is niet van 2-6R.I. maar **4-6 R.I.**, de bokkenrijders, maar wel van **de Tijgerbrigade**. Hij heeft nog bij **Westerling** gezeten.

-64-

Hij was van plan naar **jullie reünie** te komen.” Zijn naam komt Marianne niet bekend voor. Joop vertelt dat de reünie een succes is geweest. Dat er veel **verschillende onderdelen** waren (**ook 4-6R.I.**) en het heel goed samengaat. Huib staat op. Op de grote tafel heeft Huib al het een en ander klaargelegd wat hij wil laten zien. Meteen overhandigt hij aan Marianne **twee treinkaartjes** en een **stapeltje klein formaat foto's**. “Kijk es aan, dat is voor u.” Huib is **kortademig**. Dat is hij al een lange tijd. “Ik kom steeds lucht te kort,” puft hij.

Het stapeltje foto's wordt bekeken. Marianne is **dicht bij Huib** gaan zitten om maar niets te missen van de verhalen die bij de foto's horen. De eerste foto: “Kijk, das **Vic van Dam!** Die is in '70 al gestorven. En ier, ier staat ook **van de Linden** bij,” wijst Huib. “Ik sta er niet op. En **Joost van Oostenrijk** staat erbij.” “Joost Oostenrijk is overleden,” weet Marianne en vertelt van het bezoek aan **Chris Scholtens**. En hier zitten we dan te eten, bij het strand. **En joa, die ben ik dan hè**. Hier ene, dat zitten we gereed om op patrouille te gaon. En den deze, hier staan we met trossen bananen.” Marianne zegt blij opgetogen dat zij deze foto's nog niet eerder heeft gezien.

“Wat een leuke korte broeken hadden jullie hè?” zegt zij tegen Huib. “Da's **Polak** uit **Lage Zwaluwe** en dat **Leo v.d. Kroft**, daar zijn we aan het volleyballen hé. **En ier op deze foto da ben ik!**” zegt Huib. Marianne zegt: “**Ik herkende je meteen**. Als ik je zo in Indië was tegengekomen, dan had ik gezegd: ”He Huib!”

“Dat is **Piet van Meel** en zijne broer. Diejen zijn allemaol al dood. Piet was **mijn maatje** joa! Dat zij ik en daar zijnne we op

patrouille geweest en heb ik nog een handgranaat buitgemaakt.” En hier, ben jij dat ook Huib? “Nee, da’s **Wim Vos!**

Die met dat kale hoofd da was onze foerier. Ik ken zijn naam nie meer.” “Wie is hij?” vraagt Marianne wijzend op een foto. “Da’s ook **Vic van Dam**. Joa, dat ben ik weer. **Dick Polak** was de jongste van het peloton. Hij was soldaat.”

-65-

We bekijken de een na de andere foto. Stuk voor stuk prachtige beelden. Marianne is weer heel blij met deze foto’s. “Ik heb geen foto’s van jouw vader. Die was van de mortieren.

Hier heb je **Vic van Dam**, die was gewond aan zijn pink.” “Aan zijn pink?” vraagt Marianne, “en hij ligt helemaal ingestopt in zijn bed?!” “Joa, daar zij ik bij hem op bezoek.

En dat is nog een keer **Vos**. In **Semarang** zaten we vlak bij de visvijvers. Veel muggen. Ik zou wel es meer zoeken hè enne dan stuur ik ze wel op.” *(voor alle duidelijkheid, we geven een beetje de taal weer zoals sobat Huib tegen ons spreekt).*

“Willen jullie nou niets drinken al,” vraagt Huib. “Nee, hoor Huib, we praten liever. Ik zet de foto’s op **het internet** Huib, niet meteen, maar het gebeurt wel.” “Joa, ik he gisteravond nog efkes gekeken hè.” “Het zijn echt heel mooie foto’s Huib, zo scherp!” “Joa, ik vinne ze schoner dan de echte foto’s,” zegt Huib. “Ik had ook nog foto’s van **Piet Voogt**, maar toen had mijn pc het begeven. Maar er is nog een kans dat ik die foto’s nog terug kan krijgen. **Piet Voogt** is nog bij mij **aan boord** geweest in Den Haag.” Huib laat foto’s zien van zijn **eigen boot**. Trots zegt hij lachend: “Ik had zelfs **een wasmachine** aan boord! Een emmer met deksel, schudden, de lucht eruit en een poosje laten staan!”

“Op **Morib Beach** ben ik **bijna verdronken**. Met **Piet Voogt** samen. We waren aan het zwemmen met nog een maatje. We waren van de kust geraakt en na **anderhalve kilometer** zijn we

uiteindelijk aan **de kant gesukkeld**. Der was niemand nie om ons te helpen hè. Als het helder weer was dan konden wij Borneo zien liggen.

Mijn moeder is heel jong gestorven toen ik net geboren zij. We waren maar met twee. Ik had wel twee zussen, maar die waren al gestorven. We zijn thuis zo grootgebracht verstoat te ge, en zo

-66-

doende. Wij hebben geen jeugd gehad hè, want moederliefde hei'k nooit gehad hè verstoat te ge en dan wordt je hard hè. Dat zegge ze aollemaal. Ik ken der niks an doen.”

“Huib, we vermoeien je toch niet veel hè, want anders gaan we meteen weg hoor”, zegt Marianne bezorgd als Huib hoest. “Neeje, het goat best, hoor. Ik ben **in Amerika** geweest. In 1981 en 1991. Ik was o.a. in **Las Vegas**. Nou, ik heb der niets gewonnen hoor anders za'k hier niet,”zegt hij lachend.

Huib ging, net als het grotendeel van 2-6 R.I., als O.V.W. van 1-6 R.I. over naar het nieuwe 2-6 R.I. Vertrok vanuit **Sittard** naar **Calais**, dan naar **Engeland**, vervolgens naar Malakka en daarna door naar Ned. Indië. “Wij zaten op **Malakka, Morib Beach. Acclimatiseren**. Leren hoe het is in de tropen. Moet je op wacht staan en je hoort allerlei geluiden en je schiet op alles. Op **glimwormen!!!!** Ik zat bij **de infanterie**. Ik was gewoon soldaat. Soldaat 1^e klas. Ik had als wapen eerst **de sten**. Een hopeloos wapen. Bij de **Binnenlandse Strijdkrachten** had ik een **Schmeitzer**. Dat was pas een wapen. Die heb ik nog mee naar **Vught** genomen en die hebt onder het bed gesloopen en die heb ik weer mee terug naar huis genomen. We hadden thuis **onderduikers in de kelder** en als het dan niet goed was, dan moest ik daar ook in, het wapen mee. Dat wapen is daar helemaal **opgeroest**.”

Als we vragen over maatjes uit Indië noemt Huib op: “**Piet van Meel**, oh maij, **Jan de Hoogh, IJpelaar, Wim de Vos, Vic van Dam, Vreugdenhil, Wim van Dongen, Pietje Wullems, Piet Berber. Van Wensum**, die reed vroeger op de waterwagen en **Ad van Hooijdonk**.” We vragen of hij soms **Koos de Ruijter** kent. Helaas niet.

“**Ik heb nog papieren** dat ik werd opgeroepen, dat ik naar Vught moest.” Huib wil weer opstaan, maar Marianne ‘moedert’ “blijf zitten hoor Huib. Als je je een keertje goed voelt, zou ik het fijn vinden als je **een kopietje** ervan maakt en dan opstuurt.” “**Das goe**, zegt Huib, “ik heb nog veel meer brieven.”

Ik heb de adressenlijst van 2-6 RI nog liggen van de eerste reünie in Blerick. Er staan heel wat namen al doorgestreept. Ja, het gaat hard met 2-6 R.I.” Marianne zegt: “We hebben nog er **53 van de 800 man**.”

“Ja van min werk ook, waar ik 25 jaar gewerkt heb zij ik den enigste nog van die mannen. Ik zat in de **wegenbouw** bij van

Welle. Wij zijn daar begonnen en toen hei die **ene camion** (vrachtwagen). We zijn begonnen met **sloten te kussen.**” “Wat deed je Huib?” vragen Marianne en Joop tegelijk. “**Sloten kussen,**” zegt Huib, “later werd ik baas over vier man”. Joop vraagt: “Zeg dat nou eens in het Nederlands, **sloten kussen.**” Huib lacht. **Sloten schoonmaken**, we komen er zelf op, terwijl Huib maar zit te lachen.

-67-

”Ja Huib, jij bent helemaal Belg geworden,” zegt Joop. “Joa, da is waar,” antwoordt Huib nog lachend. “Later ben ik hier in Schoten gaan werken en verdiende ik meer. Zo van lieverlee zij ik daar helemaal opgegroeid hè verstoat-te ge.

Op het leest had ik vier man onder me en mijn boas had een woning voor me weggezet, want ik woonde op min waork. Ik was toen al alleenstaande, ik was 14 jaar alleen geweest. Mijne vrouw ging weg met ene jonge gast hè. Ik had toen vier kinderen, drie van mijzelf en een van een ander. De kinderbescherming heeft ze weggehaald. Ik kon er niet voor zorgen hè.

Maar alles heb ik al geregeld. Als ik er niet meer ben, dan weten ze wat ze moeten doen. Mijne **ex-schoondochter** regelt dat allemaal. **Jij**, Marianne, **krijgt ook bericht.**”

Joop vraagt, wat er met zijn **Indië- spullen** gaat gebeuren. Huib heeft niets beschreven staan. Met de onderscheidingen, foto's, boeken. “Je mag het **allemaal** van mij **hebben**, ik ga alles bij elkaar zoeken. Je mag het allemaal hebben.” “**Ho Ho Ho**”, zegt Marianne, “nu nog niet. Pas als je overleden bent. Maak maar **een doosje** en zet er maar op dat het naar Marianne moet.”

Marianne legt uit dat **het zonde** is als alles weggegooid zou worden. “Nee, dat mag niet,” zegt Huib. “Ik heb geen dagboek bijgehouden, want ik kon niet goed schrijven. Ik heb alleen maar lagere school gehad. Moar ik ga alles **bij elkaar zoeken** voor je, Marianne. Nou ook, ik heb genoeg meegemaakt. Ik heb nu **al 8 jaar een vriendin**. Ze is **Russische**. Ze is eens mee geweest naar de reünie in Breda.” Marianne weet dat nog.

Huib **kookt zelf** nog en **strijkt** handdoeken en zakdoeken. Zijn **vriendin Tania** helpt hem zijn huisje schoon te houden. Zij helpt hem ook als er **problemen** zijn met de **PC**. In 2007 ging Huib nog met haar naar **Spanje** op **vakantie**. Ze gaat vaak met hem mee. Huib legt uit hoe het zit met zijn **AOW** en **belasting**. Wij zeggen u niets!

En met die belofte was het hoog tijd om Huib gedag te zeggen en aan onze **korte vakantie** te beginnen. **Brussel** , wij komen er aan!! Huib, bedankt voor de gezellige ontvangst. We hebben het Belgisch haast niet **gekust** . Oh nee, het moet zijn **gekuist** !

door Marianne

-68-

In Breda op de koffie bij sobat Harry van Heugten (2-6R.I.)

Op donderdag 25 oktober 2012 keerden wij terug van ons kort reisje naar Brussel. Onze **coördinatrice Marijke** had al gezien dat we dan best even bij **familie van Heugten** op de koffie konden gaan. De afspraak was snel gemaakt. Het adres bekend en de **TOM TOM** leidde ons zonder omwegen naar de juiste plek in Breda. Het is een **mooi complex** met ruime (gratis) parkeergelegenheid. Dat kwam mooi uit want in Brussel kostte elke parkeerplaats geld. Gelukkig waren daar ook de **Nederlandse** euro's te gebruiken! Wij worden in de woonhal hartelijk onthaald door **mevrouw van Heugten** .

Sobat Harry van Heugten zit in de gezellige kamer met een prachtig uitzicht. Enige tijd geleden vertelde sobat Harry dat er een grote verbouwing gaande was. Er kwam een verdieping op het bestaande gebouw. Dat is nu voltooid.

Bij binnenkomst herkent Marianne sobat Harry meteen. "Aha, ik zag van de week nog een foto van u in mijn bestand. U herken ik wel van een reünie, al heeft u een **aardige jas uitgetrokken** ."

Sobat Harry tobt met zijn gezondheid. Op 7 juli kreeg hij een **TIA** , was ineens verlamd, maar het gaat nu wel weer. In 1991 verloor hij **een oog** en is ook **een teen kwijt** . Hij knapt gelukkig nu weer wat op. "Maar **verhuizen** doen we echt **niet** . We kennen hier iedereen," zegt hij.

Mevrouw van Heugten is bedrijvig met de koffie. Het alom geroemde 2-6R.I. snoepertje is ook in Breda welkom. "Laat mij maar bezig zijn, ik ben net weer **gestopt met roken** . Voor Harry, maar ook voor mijzelf," vertelt zij. Genietend van een heerlijk kopje koffie komt het gesprek op gang.

Sobat Harry van Heugten, geboren in 1927 te **Breda** , heeft zich tijdens de oorlog **enigszins**

verstopt voor de Duitsers. “Ik ben gewoon thuis opgegroeid. Mijn vader was er heel erg bang voor, omdat wij thuis met meerdere jongens waren, dat we een keer opgepikt zouden worden om naar Duitsland te moeten gaan. Ik kom uit een gezin van zeven kinderen.”

- 69-

Toen Nederland nog niet bevrijd was, werd sobat Harry **OVW-er** bij de **Binnenlandse Strijdkrachten**. Van zijn groep gingen **10 á 12 jongens** naar Indië. Vanuit **Sittard, Calais, Wockingham** en **South Heampton** met de Nieuw Amsterdam uiteindelijk naar **Malakka, Morrib Beach. Klang.**

“Ik was eerst brenschutter op **Malakka** en kwam in **Semarang** onder commando van de Engelsen te liggen. Men kwam er toen achter dat er onderling geen enkele vorm van verbinding was.”

Op patrouille was geen verbinding met de achterban. Sobat Harry kreeg **cursus** van de Engelsen, werd ingedeeld bij **stafcompagnie 2-6 R.I.**

verbindingsdienst en ging later met verschillende compagnieën mee op patrouilles als **verbindingsman**. Er moest altijd een radioman mee. “Daar was niet iedereen blij mee, want wij liepen natuurlijk erg in zicht met **die grote radio** en **antenne**. Wij waren altijd **doelwit** voor die extremisten. We gingen regelmatig op patrouille naar de Q41. Een berg. Vanaf daar werden we vaak beschoten. **De kok** in de keuken is zelfs een keer **door zijn hand geschoten**,” zegt sobat Harry.

“Ik ben als enige van de **verbindingsdienst 2-6 RI.** nog in leven. Sobats **Nota, van Haaren** en **Jan van Blerck** zijn al overleden. Die jongens kende ik het beste. De anderen kende ik alleen van zien,” legt sobat Harry uit. “We lagen in het **prot. Weeshuis** op de **Bodjong**, het **N.I.S.-gebouw** en de **Rozevilla** en op buitenposten waaronder het **vliegveld Kalibanteng** en de **Boeloe. Setoegoer**, ik moest mee met **Evert Broos** uit **Tilburg**. De eerste dode was **van Weert**, hem is de keel doorgesneden. **Dirk Kats**, ging ik mee op patrouille en we kwamen onder vuur te liggen. **Dirk Kats** bleef liggen. Hij **durfde niet** onder het vuur te lopen en is toen **gesneuveld**. Tot het einde ben ik bij de verbindingdienst gebleven.

Ik heb **drie albums met foto's**. Er is nu alleen te weinig tijd om al die foto's te bekijken. (*familie van Heugten moest later in de middag voor de griep prik naar de dokter*) Die albums gaan later naar **Ine, onze dochter** en nog later naar **de kleinzoon**.”

Harry van Heugten heeft **43 jaar** bij **de PTT** gewerkt, tot zijn 65e jaar. Is **onderscheiden** voor zijn werk. Maar heeft ook alle onderscheidingen voor Nederlands Indië.

“Ik begon tijdens de kerstperiode als **sorteerder** bij de PTT. Later als **besteller** (ik bracht zelfs hier **het tijgerblaadje** rond) en **telegrambesteller** op de motor.

-70-

Alle rijbewijzen haalde ik bij de PTT. Uiteindelijk eindigde ik als **adviseur Postverkeer**. Ik was **een vraagbak** voor de jonkies!

Bij mijn afscheid bij de PTT werd ik afgehaald met **een koets**, begeleid door **muziek, postauto's en motoren**. Ik heb daar met heel veel plezier gewerkt. In dienst van de post maar ook in dienst van de mensen. Ben **nooit ziek** thuis geweest!”

We drinken even koffie en praten over van alles en nog wat. Het bestuur 2-6R.I. door de jaren heen, de Tijgerbrigade- reünie, de **vrouw achter de veteraan**. Zij verdienen zoveel respect omdat zij hun man toch als eerste moesten opvangen en bijstaan. Herinneringen. Foto's. Sobat Harry heeft alle foto's opgeplakt in albums. “De reünie daar kunnen we niet meer heen,” vertelt **mevrouw van Heugten**. “Harry kan en mag geen auto meer rijden en ik durf niet meer de grote weg op.” Marianne wijst sobat Harry erop dat hij met een begeleider naar de reünie kan komen. Als iemand hem kan brengen is dat prima! Gerust hoor.

Sobat Harry van Heugten en zijn vrouw **trouwd in 1979** en zijn **38 jaar** getrouwd. Mevrouw van Heugten heeft **8 jaar verpleging** gedaan. “Wij hebben **35 kleinkinderen**,” vertelt mevrouw van Heugten. “Oudste dochter verleden jaar overleden, een andere zoon is in Curaçao ineens overleden. Ik heb alle kleinkinderen geboren zien worden, de oudste is vijfendertig en de jongste is twee.” Harry heeft **4 kinderen**, mevrouw heeft **1** kind. Het **verlies** van de **twee kinderen** is **heel zwaar** te verwerken geweest. Mevrouw van Heugten adviseert: **“praat! Blijf praten! Dat is heel belangrijk.”**

Sobat Harry gaat op zoek naar een door hem geschreven stukje over de **verbindingdienst**. Voor het boekje. Hij komt met het papertje en tevens **een handgesneden Indisch beeld en briefopener**, alvast voor de loterij. Prachtig. Marianne is alweer emotioneel. Wat ontzettend lief.

Mevrouw van Heugten geeft **een donatie**. “Nee, **niet jij Harry**, maar **nu doe ik het**,” zegt zij resoluut. “Het is **mijn bijdrage** voor jullie.” Marianne bedankt beiden heel hartelijk met dikke klapzoeven.

“Kom je nog eens een keer terug om de fotoboeken te bekijken? Nu hebben we niet zoveel tijd.” Familie van Heugten moet om 14.30uur naar de dokter voor de griep prik. Reden om het gesprek af te sluiten. Hoewel we graag nog veel langer hadden willen blijven. Het was heel erg gezellig.

Familie van Heugten, hartelijk dank voor uw gastvrijheid.

De baritonstem in koptelefoon is duidelijk hoorbaar naast me: "ik kan uw bericht niet verstaan.....herhaal uw bericht...."

-71-

De verbindingdienst van 2-6RI

Zelden of nooit heb ik in ons boekje **Sepatoe Roesak** iets kunnen vernemen van de **radioverbindingdienst** en **lijnplieg**. Dit was de ploeg die **de telefoonverbinding** in stand hield tussen **de bewakingsposten** die zowel in de kampongs als daarbuiten gelegerd waren.

Toen wij vanuit Engeland met de Nieuw Amsterdam vertrokken naar ons Nederlands Indië om er orde en vrede te gaan scheppen, waren wij alleen maar soldaten met **gedragen legerkleding** en **oude geweren**.

Een boot boordevol met hoofdzakelijk **oorlogsvrijwilligers**, die na **26 dagen** varen, op gingen naar oefeningen en appels om het nodige te leren hoe het nou precies in een leger in elkaar zat.

We konden slechts de **orde herstellen** van het bezette Japanse leger die mede de inwoners van **Java** en ver daarbuiten aanspoorden zich te ontdoen van kolonisatie. De **eerste strubbeling** waar ons leger mee te maken kreeg was de mededeling dat de landing **op Java** werd **geweigerd**.

Na maanden te zijn verwezen naar Malakka voor de nodige oefeningen met alleen wapens, voer ons het troepenschip "de Sloterdijk" naar een voor ons onbekende bestemming dat tenslotte een landing op de rede van Semarang werd. Met landingsschepen werden we in Semarang gedropt.

In de hoofdstraat van Semarang, de Bodjong, werden we in afwachting van herplaatsing tijdelijk in en buiten de stad geplaatst. Tegelijk werd met de verdeling van de taken een verbindingdienst in het leven geroepen. Engelse soldaten werden ingezet om als instructeurs aan ons lessen te geven. (toentertijd was de stad nog door Engelse legers bezet).

Met een groep uit de ondersteuningscompagnie kregen we op de Karreweg van de Engelse instructeurs les: de grondbeginnen en het omgaan met de radiosets.

-72-

De set 19 of 22 waren loodzware instrumenten die door zware batterijen gevoed werden. Daarnaast kregen we de draagbare radio welke gebruikt werd tijdens het patrouillelopen buiten Semarang.

De verbindingsman werd meestal opgeroepen bij elke actie die werd gelopen. De verbinding bestond hoofdzakelijk om in contact te staan met de KNIL-artillerie op de GOMBEL, een berg in Semarang.

Ook bestond er een verbinding met onze eigen mortiergroep. De mortiergroep was vaak nodig wanneer de vijandelijke tegenstand groot was. Het contact met de radio's was natuurlijk uitermate belangrijk.

De mortieren moesten vallen op het juiste opgegeven punt. Helaas maakten mortieren nogal eens “duikelingen” waarbij ze soms tussen eigen troepen terecht kwamen.

De lijnploeg deed de telefoondraden van kampong tot kampong spannen en was dus ook belangrijk, doch deze lijnen werden vaak onklaar gemaakt door de tegenstanders.

Er vallen vanzelfsprekend nog veel meer dingen te vertellen over de moeilijke taken van de verbindingsdiensten maar ik heb het voornaamste opgetekend wat zoal in mijn gedachten op kwam en dat is toch al een 60 jaar geleden.

De verbindingen zijn in de loop van de jaren toch al drastisch veranderd, maar je moet niet vergeten dat met dezelfde apparatuur de landingen van de invasietroepen in de jaren 1944/ 45 zeer voorname dingen waren.

Onze verbindingen bereikten slechts enige kilometers en tegenwoordig kun je met een simpel apparaatje de hele wereld bereiken. Maar goed, we hebben ons best gedaan vele mensen te kunnen helpen aan hun vrijheid en dat is nog altijd het voornaamste.

Een uitgebreider verslag is nog in wording indien er ten minste prijs op gesteld wordt.

Voor nu: Einde verhaal.

door: *Harry van Heugten 2-6 RI.*

-73-

Toon van der Linden 90 jaar

Op 29 oktober 2012 vierde sobat **Toon van der Linden** (2-6R.I.) uit **Oosterhout** zijn **90e verjaardag**.

Hoewel het zeer vermoeiend voor hem was, is zijn verjaardag **buitenshuis** gevierd met 35 aanwezigen.

Het festijn duurde van 13.00uur tot 18.00uur. Om 18.30uur was de 90 jarige sobat vermoeid, maar ook blij, weer thuis. Zijn **partner Geert** vertelde ons dat Toon nog maar **een maand** geleden op de **intensieve care** in **het ziekenhuis** van **Breda** lag. Hij hield te veel vocht vast, het hart is slecht. In een week tijd werden tot twee keer toe de medicijnen totaal veranderd. Het gaat nu **weer redelijk** met sobat Toon van der Linden. Reden dus om een feestje te vieren. Beide partners zijn nog steeds heel blij met elkaar en willen elkaar niet kwijt. Niet voor een miljoen! Er zat die avond dus voor **2 miljoen aan tafel**. Onze felicitaties, namens 2-6R.I., T- brigade, zijn doorgegeven aan sobat Toon!

marianne

Nieuwe woning sobat Zwitselaar in de Orangerie in Nijmegen.

Omdat Marianne al een tijdje geen telefonisch contact kreeg met sobat Zwitselaar, belde zij verzorgingshuis de Orangerie. Het bleek dat sobat Zwitselaar zijn mobiele telefoon niet aan had staan. Hij belde Marianne snel op nadat hij van een verzorgster hoorde dat Marianne probeerde te bellen. Een eerder gemaakte belofte om hem op te zoeken in zijn nieuwe woning werd meteen ingelost. Marijke had twee bezoeken gepland op 22 november, een derde kon er nog bij rekende zij praktisch.

Wij bezochten sobat Zwitselaar al eerder. Zijn gezondheid liet toen sterk te wensen over.

Bij aankomst in de hal van **de Orangerie** zat **Henk Zwitselaar** ons al op te wachten. Wat **een verschil** met enkele maanden

geleden. Wij complimenteerden sobat Henk dat hij er zo goed uit zag. “Och, inderdaad is het een heel verschil nu ik meer adem heb, maar ik heb nog wel medicijnen hoor. Ik krijg ook gehoorapparaten, maar wil niet van die grote knollen hoor. Kijk zulke mooie kleine als jij hebt Joop.”

Marianne overhandigd sobat Henk **het snoepertje**. We drinken koffie in de grote zaal beneden. Sobat Zwitselaar en Joop laten zich een stuk gevulde speculaasletter goed smaken. Henk Zwitselaar heeft zijn draai wel gevonden in **de Orangerie**. Een minpunt is dat hij ver van alles af zit en zijn auto niet in de buurt van de uitgang kan parkeren. “Ik ben **pas twee keer** weggeweest met mijn auto. Heb ik een mooi plekje en ga ik weg, dan is dat als ik terugkom weer bezet en moet ik een heel eind lopen. Dat red ik niet meer.”

-74-

Na de koffie gaan we naar boven, naar de **nieuwe kamer** van sobat Henk. Marianne herkent veel spulletjes uit **het oude huis**, maar sobat Zwitselaar mist nog het een en ander. Dat is zo jammer als je zelf niet bij een verhuizing bent. Iemand anders beslist wat je mee naar de kamer neemt. “Gelukkig zijn mijn **fotoalbums, boeken** en **zo** wel meegekomen,”vertelt sobat Henk.

“Ik verveel mij niets hoor. Lees veel **Jerry Cotton boekjes**, westerns, maar **puzzel** ook heel graag. Ik heb een prachtig uitzicht op een groot veld. **De meeuwen** zie ik ruziën om brood. Ook **kinderen** die naar **school** gaan en mensen die de **honden uitlaten**.” Maar hoewel hij veel te zien heeft buiten, kijkt hij ook graag tv. “We hebben hier heel veel zenders,” zegt Zwitselaar. “Eén zender zendt allemaal **oude zwart-wit films** uit. Maar ook een zender met seksfilms. Het is toch wat hè? Ik kan er nog heel wat van leren,” zegt hij guitig. “Och, het doet mij niets meer hoor. **Het slapen** wil soms **niet best lukken**. Als ik wakker word dan ga ik een poos in deze **relax sta-op stoel** liggen. Dan kijk ik TV en als ik slaperig word, stap ik weer terug in bed.”

We babbelen nog een poosje door, maar Sobat Henk moet om 12.00uur beneden zijn voor de **warme maaltijd**.

Kookgelegenheid is er niet op de kamers. “De broodmaaltijd verzorg je zelf. Naast me woont een **veteraan** van **95 jaar**. Ik kan hem **niet verstaan**,” vertelt Henk Zwitselaar. Bij navraag bij de verzorgsters blijkt dat die veteraan aan de **Birma spoorlijn** heeft gewerkt. Jammer dat deze twee veteranen elkaar niet kunnen verstaan. Wat een verhalen zouden zij elkaar kunnen vertellen.

We lopen met Sobat Henk mee naar beneden en brengen hem tot aan **de eetzaal**. We wensen een smakelijk eten en Joop wil iedereen nog een hand geven maar ‘dat is hier niet nodig’ mompelt sobat Henk. “Doe dat maar in het Feyenoord stadion!” We zeggen sobat Henk hartelijk gedag. Zo, geloof maar dat hij heel wat te vertellen heeft straks. Leuk bezoek uit Rotterdam en zij gaf me **drie klapzoenen**. Ha!

door marianne

-75-

‘Een ware levenskunstenaar hoeft niet van alles het beste te hebben, hij weet van alles het beste te maken’.

Vanaf Nijmegen verder op pad. Nu naar Eindhoven. **Sobat Renting** woont daar. Hij is in **1988** voor de eerste en laatste keer naar de **reünie in Blerick** geweest, dus reden genoeg om hem thuis op te zoeken.

Bij aankomst parkeren wij de auto en lopen een brede straat zonder verkeer in..Op ons bellen doet de **schoondochter** open. Zij is er als **morele steun** blijkt wat later. In de huiskamer zit **sobat Renting (86)**. Hij is wat nerveus. Marianne begroet hem hartelijk (Joop natuurlijk ook) en wordt **het snoepertje** overhandigd. Een terugkerend ritueel.

Myranda, de schoondochter vertelt: “Mijn schoonvader vertelde dat hij **ontzettend zenuwachtig** was. Zo erg zelfs dat hij er **slecht van geslapen** heeft.” Marianne houdt sobat Renting’s hand vast en zegt: “Maar u hoeft toch **niet zenuwachtig** te worden van ons. Wij komen **alleen maar** een kopje koffie bij u drinken.” Sobat Renting zegt: “ik belde **mijn zoon** en vertelde dat **Marianne** op de koffie kwam. Hij was enthousiast. “**Leuk pa, gezellig.**” Maar ik vroeg:”wat moet ik? Als ze maar niet alleen over Indië praten.” De zoon antwoordde:”Nou gewoon, **lekker met ze praten pa.**”

Inmiddels heeft schoondochter Myranda koffie gemaakt en gaan we zitten aan de grote tafel met uitzicht op de tuin.

Sobat Renting begint te vertellen: "In 1945 ging ik als **OVW-er** naar Indië. Van augustus '45 tot mei '48. Ongeveer **33 maanden** heb ik gediend. Eerst naar Engeland, dan naar Malakka. Daarvan heb ik nog een foto die heb ik speciaal naar beneden genomen. Daar staan **Sergeant Majoor. Spruijt, Sergeant Majoor administratief Govearts** en ik op.

-76-

Aan de achterkant van de foto staan de namen en een mooie tekst: *'Een ware kunstenaar hoeft niet van alles te hebben maar kan van alles het beste maken.'* Mensen die mij kennen zeggen dat deze tekst voor mij van toepassing is.

Jo Spruijt, mijn maatje in Indië, is al overleden. Wij traden samen op als **de Pisangs**.

De foto is genomen op **Morib Beach**. Dat gebouw wat u hier ziet is een oud gevangenkamp van de Jappen. Dat lag aan de kust. Het waren houten barakken op palen. In het midden een deur en aan de andere kant ook een deur. Aan beide zijanten stonden bedden. Daar hebben wij **3 maanden** gelegen en onze training gehad. Indië mochten we nog niet in en moesten uitwijken naar **Malakka**. We konden zo de zee in lopen en kregen daar zwemles. De ingang van het kamp lag vlak bij zee. **Morrib Beach**, dat weet ik nog wel. Ik kreeg **110 gulden** in de maand en **500 sigaretten**." Sobat Renting vertelt niet veel over Indië. Hij zegt: "Ik ben van mening: als mensen er niet geweest zijn heeft het weinig zin om ze het te vertellen." Maar Myranda zegt: "Hij praat er wel met zijn **zoon** over, een **oud commando man**. Die heeft in **Roosendaal** gelegen. Kreeg een heel zware opleiding. Sobat Renting vertelt: "Hij meldde zich daarvoor en ik heb hem nog **gewaarschuwd**. Hij heeft er **anderhalf jaar** gezeten en van de 120 gegadigden bleven er 20 over. Mijn vrouw en ik zijn nog bij de uitreiking geweest van **de groene baret**. Wat waren wij **trots**."

Ik was **14 jaar** toen **de oorlog** uitbrak. In 1944 kreeg ik nog een late oproep om te werken in **Duitsland**. Dat heb ik niet gedaan. Ik ben in augustus **ondergedoken** in Drenthe. Bij **Vledder**.

-77-

In een kleine boerderij vlak bij de **Friese grens**. Ik heb hier in **Eindhoven** de bevrijding niet meegemaakt. Als ik een maand langer in **Eindhoven** was gebleven had ik dat wel meegemaakt. Bij **Arnhem** was het in september **afgesloten**. Ik kon niet terug. Tot **mei '45** dus in het Noorden gezeten. Er waren hier toen veel collega's van mij, zoals **Jo Spruyt, van Wanrooij, van de Heuvel** en nog een paar jongens van hier.

Ik was toen **18 jaar** en er was **geen werk**. Toen heb ik mij gemeld als **OVW-er**. Op een of andere manier heb ik me **laten overhalen**. Er werd gezegd: 'Straks moet je toch in dienst, dus je kunt beter vrijwillig gaan.'

De Engelsen hadden **veel gebombardeerd in Venlo** en zo. Veel mensen werden naar het Noorden gerepatrieerd. Ik kan mij nog goed herinneren dat in **mijn onderduiktijd**, bij een **keuterboertje**, een Duitser binnenkwam. Omdat ik **zo jong** uit zag, (*dat doet sobat Renting nog steeds*) vroeg **de Duitser** aan dat boertje: "**Repatriant zeker?**" Ik verschoot van kleur, kreeg de **bibbers** en dook weg achter **de krant**.

Wat ik mij ook heel goed herinner, niet over oorlog of zo, ik moest me in **Vught** melden. In **augustus '45** bij de **Isabella kazerne**. Daarna naar **Sittard** in het **klooster Leijenbroek**. We kregen 14 dagen verlof om thuis afscheid te nemen. Ik bleef in het klooster. Daar waren nog **oude paters** die het eten klaarmaakten. Vanuit het klooster zijn we naar **Calais** gegaan met de trein. Overgestoken naar **Dover**. In Engeland zijn we terecht gekomen in een groot kamp. Daar lagen alle **Canadezen**

en **Amerikanen** voor **de invasie** gelegerd. Het was een heel uitgebreid complex. **Wockingham, Reading**. Daar hebben we niet zo lang gelegen. Het was in **Aldershot**. Het waren allemaal tentenkampen. Die halfronde barakken. Je moest goed uitkijken dat je niet verdwaald liep. Vooral 's avonds. In Wockingham hebben nog **fish and chips** gegeten. Vanuit Aldershot vertrokken we naar **Southamphton**. Dat was midden in de nacht geloof ik. Helemaal bepakt en bezakt **lopend** naar Southamphton. Daar lag **de Nieuw Amsterdam**. Een enorm groot schip.” Marianne vertelt dat haar opa vroeger voor de oorlog nog op de Nieuw Amsterdam heeft gevaren. Toen haar vader (**Huib Lankhuizen, 2-6 RI**) aankwam in Southamphton hij verrast was om de Nieuw Amsterdam als troepentransportschip daar te zien liggen. Sobat Renting gaat verder: “Ik heb toen de binnenkant van het schip bekeken en al die **mooie wandschilderingen** van het schip daar waren allemaal **grijze platen** tegen aangemaakt. Je kon nog precies zien waar **de balzaal** was geweest. Van Southamphton naar de **golf van Biskaje**, daar ben ik zeeziek geweest, **de Middellandse Zee, Suezkanaal, de Rode Zee, Golf van Aden**, en toen naar **Ceylon**. Daar moesten we opnieuw **bunker in Colombo**. Dat was in de hoofdstad allemaal onder beheer van Engeland. Van daaruit zijn we naar **Malakka** gegaan.

-78-

Morib Beach, daar hebben we een **maand of drie** gezeten voor we Nederlands Indië in mochten.”

Marianne laat de vergroting zien van een foto die is genomen is op Morib Beach. Een hele grote groep 2-6RIers staan en zitten op of voor een **Britse Tank**. De foto is genomen, is Marianne verteld, toen er een voetbalveld werd aangelegd.

Het licht gaat aan, **Myranda** geeft de leesbril aan, maar helaas sobat Renting herkent niemand op de foto. “Ik ken van mij eigen peloton nog **Jo Spruyt, Johan van Wanrooij, Loutje van Vughts**. Er lagen er veel van Bergen op Zoom. Die kanten op. **Endepoel, sergeant Piet Leijs, Cor Nagtzaam, Croon, van Genderen**, is ook gesneuveld daar, **van de Heuvel, klein manneke, leuke vent**.

Zijn moeder had een winkeltje met vogels, kanaries. **Jo** die zat bij mij in de compagnie. Over de **Klundert, Bas van Rijsbergen, Pluym, korporaal Buys, sergeant van Hooijdonk**. Die is nog een keer hier geweest. **Chrisje Kessel**, oud politieagent, hij woonde in **Tongelre**. Ik ben nog bij hem **op bezoek geweest**. **Van Hooijdonk** zat daar ook nog. Ik ken hem nog van de reünie. Ik heb **nog opgetreden** op die reünie. Hij heeft **veel gedaan** voor de reünie hè?”

Sobat Renting wrijft over zijn buik, “Nu voel ik mij weer een **beetje op mijn gemak**. “Ik vond het wel leuk dat u zei: ‘**geen gebak**’, maar u zei: ‘is het goed dat wij bij u op bezoek komen?’ Ik wist niet **met hoeveel u dan kwam**.” “Och,” zegt Marianne, “dat is helemaal **niet de bedoeling**. Ik zal bij een volgend bezoek dat zeker nog duidelijker uitleggen.”

Sobat zit nu lekkerder op zijn **praatstoel**. “Ik heb een **zoon** en een **dochter** en een **schoondochter**. De **schoondochter**, wijzend op Myranda, die heb ik gevraagd of ze erbij wilde komen want ik **zag er tegen op**. Ik heb **4 kleinkinderen**. Mijn dochter woont **Orion in Amerika**. Mijn vrouw was er niet happy mee. Myranda is mijn **2^e dochter**. Dan is het gemis niet zo groot.

Mijn vrouw is heel lang ziek geweest. Ik heb haar **14 jaar verzorgd**. In 1986 lag ze al zwaar ziek in het ziekenhuis. Ze heeft op het laatst een maand of acht in het ziekenhuis gelegen. Als u vraagt wat ze mankeerde, zeg ik: wat mankeerde ze niet. Zwaar suikerpatiënt. Door die spuiten en al die medicijnen die zij kreeg lijdt het lichaam heel veel. In **2000** is zij **overleden**. Ik heb haar dus **14 jaar verpleegd**. Ik ben nu **12 jaar alleen**. Tot op een zeker moment zei ze ‘weet je wat, **het is goed geweest**. Ik kan niet meer. **Het is op.**’ Toen heb ik een **heel kwaad jaar** gehad. **De kinderen** hebben mij heel goed **opgevangen**. Het was **mijn eerste meiske** en **het laatste**. Ik was **46 jaar getrouwd**.

Ik kwam uit Indonesië...even wachten ik moet even nadenken.... Ik ben blij dat gij der bent,” lacht sobat Renting. “Ik hoop dat u nog eventjes blijft.

-79-

Ik heb altijd **gedichtjes** gemaakt toen ik nog samen met **Jo Spruijt** zong. Hebben we **allerlei liedjes** gemaakt. Ik heb daar ook mijn bijdrage aan geleverd. Ik heb altijd alles van mij afgeschreven. Waar ik heb mijn vrouw leren kennen?..... Moette ge niet naar huis meid?” vraagt hij bezorgd aan schoondochter. “Ik kan het dan wel **alleen af verder** hoor.” Myranda blijft nog wel even. Pa gaat los. De twee honden thuis moeten de plas maar even ophouden.

“**Vanaf Aldershot** kreeg ik nog geld,”gaat sobat Renting verder. “Kledinggeld, gevarengeld. We waren nog **in dienst** tot september voor we weer terug konden keren in de **burgermaatschappij**. Moesten nog **gekeurd** worden. Sommige hadden tropenziekten gehad zoals malaria. In september zouden we **gaan afzwaaien**. We kregen al het **achterstallig geld** uitgekeerd. Dat moesten ze wel, want we hadden niets meer. Ik heb nog **leuke anekdotes**, die zal ik straks efkes vertellen. Ik had dus nieuwe kleren, die had ik bij elkaar gespaard. Ga ik op de fiets naar de stad. We hadden afgesproken dat we elkaar weer zouden ontmoeten in **Eindhoven** bij **de V&D** of bij **de Hema**. De jongens van Indië: **Jo Spruyt**, **Jo van Heuvel** en **van Wanrooij**. Op een gegeven moment kwam ik de straat uit, en daar heb ik een gedichtje van gemaakt, toen ik **mijn vrouw** daar aan de overkant zag. Die liep daar. Ze was **19 jaar**.” Sobat Renting wijst naar de foto aan de muur. “Augustus /september 1948 heb ik haar leren kennen. Ik heb er een mooi liedje over geschreven. Luister u maar.

*Ik zag haar aan de overkant
 met een ijsco in haar hand.
 en ze bood mij heel spontaan
 een likje van dat ijsje aan
 Dat guitig lachje, dat gebaar
 Ik was meteen verliefd op haar
 Mijn eerste liefde te ontmoeten
 Leuke schoentjes aan haar voeten
 Rood sjaaltje om, kort jasje blauw
 Jaren later voorgoed mijn vrouw
 Maar helaas, ze leeft niet meer
 Ze is nu bij onze Lieve Heer
 Altijd haar eerste foto bij de hand
 Totdat ik haar weer zie...
 ..... aan de overkant.*

Het was een heel sterke vrouw, Ik leunde tegen haar aan. Altijd met haar **voetjes op de grond**. Ze heeft mij altijd goed geholpen. Ze had heel veel mensenkennis. Zij was vertegenwoordigster bij een textielfirma. Ze zat veel op de baan. Als ze ergens bedenkingen over had zei zij: ‘Gij zijt een lief manneke, maar je hebt altijd je goeie pak aan, maar mijn bloedgroep is het niet’.

-80-

Sobat Renting heeft hele **mappen vol** met gedichten. Bij ieder gelegenheid maakte hij een gedicht. “Nu niet meer, ik bibber en kan niet meer mooi schrijven.” Toch nog een heel klein beetje nerveus want zijn handen trillen. “**Sobat Zwitselaar** heeft daar een **mooie oplossing** voor gevonden. Wanneer hij brieven krijgt aan hem geadresseerd dan knipt hij zijn adres eruit en plakt dan op een door hem te versturen brief,” zegt Marianne.

“Dan heb ik nog een vraag aan u.” Sobat Renting pakt de nieuwsbrief. “Zo’n **placemat** wil ik graag hebben. Ik zal **dalijk daarvoor een donatie** geven.” Marianne legt uit dat er binnenkort weer nieuwe placemats komen.

Marianne moet voorlezen uit **de nieuwsbrief** over **Hans Goedkoop** en dat hij de kleinzoon is van **kolonel van Langen**. “Ik zit ’s avonds naar de televisie te kijken naar zijn programma “**Andere tijden**”. En ik zie een foto staan. Ik zeg: ‘dat is **kolonel van Langen**’. “Hij had zijn naam nog niet gezegd. Ik heb kolonel van Langen wel eens gezien. Waar precies weet ik niet meer, misschien bij **een actie**, of bij de **demarcatielijn**, of op bezoek op **een buitenpost** geweest, maar ik heb hem gezien. Ik vertelde dat aan mijn zoon en die zei : ‘je moet **eens schrijven** naar die man pa. Vind hij **vast leuk**. Moet je vertellen dat je **zijn grootvader** wel eens hebt ontmoet’. Marianne wil best vragen of zij het adres van Hans Goedkoop mag geven aan sobat Renting.

“Nee, dat hoeft niet,” zegt sobat Renting, “zoveel heb ik ook niet te vertellen. Het gaat erom, ik herkende hem meteen.

Waar woon je Marianne? Ken jij **Bergen op Zoom**. Toen ik in Indië zat, waren er een hoop jongens uit Bergen op Zoom.” Sobat Renting haalt even diep adem en vertelt verder: “Die hadden allemaal correspondentievriendinnen. **Piet Leijs** zei: ‘Ik weet wel **een meisje** voor jou om mee te schrijven. Dat vindt ze leuk. Ze heette **Mientje Schippers**. ’t Singeltje 8 in **Bergen op Zoom**.’ Ze had een kruidenierswinkeltje in Bergen op Zoom. We hadden de afspraak gemaakt als ik ooit naar Bergen op Zoom kom, dan kom ik je opzoeken. Ik kom in je winkeltje en dan heb ik **een code** in de zin van: ik vraag **een grote doos lange lucifers** dan weet je dat ik het ben. Ik ben er nooit geweest.” Joop grapt: “Ik heb vernomen uit een zeer onbetrouwbare bron, dat ze nu nog zit te wachten met een grote doos lucifers.”

“Ze hebben eens in **Bergen op Zoom** een reünie gehad en toen zei **Loutje Vughts**, een maat van mij, ga mee dan kan je Mientje Schippers ook nog zien. Ze zal mijne leeftijd zijn. Later kwamen ze terug vanuit Bergen op Zoom en zeiden dat ze Mientje hadden gezien en met haar hadden gedanst. Ze vroeg nog naar mij. Ik durfde niet te gaan. Ik weet niet eens of ze nog leeft of dat het adres nog bestaat.” *(ha Marianne zou geen Marianne zijn als zij hierop niet verder in gaat. Speurneus opgezet: het onderzoek loopt nog!)*

-81-

Ik was gewoon **infanterist**. Gewoon altijd geweest. Ik heb ook nog een tijdje **met de radio** gelopen. **Contact met mortieren**. Dat heb ik niet lang gedaan. Ze moesten iemand hebben. Ik was **de kleinste** en liep ook altijd achteraan. De commandant van de compagnie zei: ‘je bent er **goed geschikt voor**.’ Dat heb ik een tijdje gedaan. Veel patrouilles gelopen. Ik was ook op Kalibanteng, het vliegveld. Ik heb foto’s van **de bommenwerper** die daar **neergestort** was. Het vliegveld lag aan de kust. Dat vliegtuig steeg maar iedere keer op. Op een zeker moment maakt het vliegtuig een heel scherpe hoek en stortte neer. De hele bemanning is toen gesneuveld. Efkes wachten”. Sobat Renting loopt de kamer uit en komt de kamer weer in en geeft Marianne **een donatie**.

“Ik heb een hele tijd **de boekjes** bewaard en dan worden het er zoveel. Maar dan gooi ik ze toch ook weg. Er stond vorige keer een foto in van **Piet Leijs**. Ik **herkende** hem **niet**. Hij had vroeger een hele **bos haar**. Ik herkende hem niet. Samen met mijn vrouw was ik op de **reünie in 1988**, daar was hij ook. Ik heb toen nog een lied gezongen in **Ambonees**. Wat het allemaal betekent weet ik niet hoor. Het is erg leuk om over elkaar in het boekje te lezen. **Jo Spruijt** en ik traden samen op. “**De Pisangs**”. **Sergt. Maj. Govaerts**, die wou ook een keer meedoen, vandaar de foto. Hij had een **goede derde stem**. Hij was een “aanhangpisang”. We hebben in **de Tijgerclub** gezongen. **Toko Oen?** Een chinees, op de Bodjong. Het ziekenhuis lag boven in

Tjandi. De patiënten werden daar naar buiten gereden en konden ze zo de zee zien liggen. **Tjandi**. Met al die graven. Ligt in de bovenstad van **Semarang**. Ik heb daar foto's van. Toen we naar huis gingen hebben we daar **afscheid genomen**.

Ik weet nog sommige namen van hen die gesneuveld zijn. **Croontje, van Genderen, Buijs, Kats**.

Ik belde mijn zoon gisteren. Weet je van wie ik een telefoontje heb gehad? Van Marianne. Die moet u koesteren pap. Ik zei: "Ik zie der zo tegen op". "Dat moet je niet pap. Vertel maar gewoon van mij, dat ik **commando** ben geweest. Dat is toch hartstikke leuk?". "**Ja maar ze schrijven alles op!**" Vroeger was ik zo assertief altijd, maar dat is allemaal weggegaan. Het is zo'n **opluchting** nou!" zucht sobat Renting. Joop merkt op: "U bent nog heel goed met alles te vertellen." "Ja, mijn hersenen zijn nog heel goed hoor," antwoord sobat Renting trots. "Ik heb veel gedichtjes gemaakt, ik doe veel puzzelen, cryptogrammen. Ik train mijn grijze cellen nog goed hoor."

Op onze vraag wat sobat Renting is gaan doen na Indië, vertelt hij dat hij vroeger toen hij **14 jaar** was op **een drukkerij** werkte, algemeen drukwerk: sigarenbandjes en zo. Dat heb heeft hij gedaan tot hij 18 jaar was, toen kreeg hij die oproep. Is hij **ondergedoken**, had hij dus een tijdje **geen werk** en is later **naar Indië** gegaan. Bij thuiskomst weer terug naar **de drukkerij**.

"Daar wende ik niet meer", vertelt sobat Renting.

-82-

Ik was een **beetje ontheemd**. Ik leerde mijn vrouw kennen. Ik had er geen zin meer in bij de drukkerij. Ik was **als vrijwilliger** weggegaan en de drukkerij was **niet verplicht** om mij **verder opleiding** te geven. Ik heb daar **ontslag** genomen. Bij **adjutant van de Biggelaar** kon ik als **oud-militair** terecht met vragen. Ik heb overwogen om nog **naar Korea** te gaan, maar ik had al een beetje verkering.

"Ik heb wel een baan voor jou bij **de legerplaats Oirschot**," zei de adjutant. Daar kan je als oud militair **als burger** gaan werken. Dat heb ik **9 jaar** gedaan. In het magazijn ben ik **foerier** geweest. Er gingen toen veel militairen naar **Suriname**. Ik heb van alles gedaan. Toen heb ik mijn **pensioen ingekocht**. Ze vroegen **bij Philips** mensen. In de ploegen. Dat scheelde wel **100 gulden** per maand. Ik heb **25 jaar** bij **Philips** gewerkt. Met **60 jaar** stopte ik met werken, met een **goede regeling**."

Marianne merkt op dat er veel **mannen van 2-6RI** bij Philips terecht zijn gekomen. Ook **Men van de Wetering**. "Oh, van de Wetering. Die heeft toen **Buijs** geraakt. Ik weet nog heel goed hoe dat gegaan is. Het was tegen de morgen. Ik kwam terug van een **varkensjacht**. Door **een code** die niet goed is uitgevoerd heeft Men van de Wetering Buijs **per ongeluk** neergeschoten. Verschrikkelijk. **Korporaal Buijs**, een klein manneke. Ik zie hem nog zo voor me."

We komen op rangen en onderscheidingen bij het leger. “U draagt uw **veteranenspeld** zie ik,” zegt Rening tegen Joop. “Ik draag dat allemaal niet meer. **Mijn onderscheiding “orde en vrede”** heb ik niet meer. Die is **kwijtgeraakt**. Ik ben 2 keer verhuisd.” “O,” zegt Marianne, “wilt u hem weer hebben?” Resoluut antwoord sobat Rening: “Ja.”Marianne belooft **alles** in het werk te stellen om de **onderscheiding met de 3jaar gespen** te krijgen.

Foto’s van de **bijbehorende documenten** worden gemaakt. “Ik ben u zeer erkentelijk,”zegt sobat Rening. (*Marianne heeft de procedure inmiddels in werking gesteld*) “Als je **sgt. Ad van Hooijdonk** nog spreekt, doe hem dan vooral de groeten. Hij was ook bevriend met **Sergt. Govaerts.**” Marianne maakt een aantekening. Sobat Rening is **blij en straalt helemaal**. We beloven wanneer we weer in de buurt komen, zeker even contact opnemen om te vragen of we nog een kopje koffie kunnen komen drinken. “Maar dan ben ik **niet meer zenuwachtig** hoor,” lacht sobat Rening.

Marianne zegt dat we straks nog bij **Jac. de Renet** langsgaan. We waren al bij **sobat Zwitselaar** langs geweest. Morgen gaan we, op uitnodiging, naar **Weert bij de Limburgse Jagers op Phaffdag**.

We nemen heel hartelijk afscheid van sobat Rening, maar we komen niet eerder weg, alvorens hij eerst Marianne bij de hand pakt en haar **alle foto’s en schilderijen** in zijn gezellige huiskamer heeft laten zien. Joop krijgt **dezelfde rondleiding**.

-83-

Ondertussen maakt Marianne van de gelegenheid gebruik om schoondochter **Myranda** heel hartelijk **te bedanken** dat zij haar schoonvader zo lief heeft bijgestaan. (wij hopen dat de honden een goed getrainde blaas hadden) Het was **alweer** een heel gezellige visite met genoeg stof om over te schrijven!

door Marianne

Even een kopje koffie bij familie de Renet

Marijke stuurt ons naar sobat de Renet. Zij had het slim bekeken. **Drie bezoeken op één dag.**

Sobat Smeets en **sobat Sjefke Gerits** konden gezien hun **omstandigheden** geen een kopje koffie met ons drinken. Zij verzochten Marianne wel **hun hartelijke groeten** over te brengen aan hun sobats van weleer. Bij dezen! Wij weten dat het met **de**

gezondheid van Jac de Renet **weer slechter** gaat. Dus tuften wij na ons bezoek aan **sobat Renting** gelijk door naar **Ittervoort**. Sobat de Renet zat al met ongeduld op ons te wachten. Mevrouw de Renet begroette ons weer net zo hartelijk als de voorgaande keer.

In de gezellige huiskamer aan de grote tafel met pluche kleed dronken wij een kopje koffie. Jac de Renet schuift meteen **een genereuze donatie** naar Marianne toe. Marianne wordt er verlegen van en bedankt hem met een paar **klinkende klapzoeenen**. “Als ik dat wist, had ik er nog wat bijgedaan,” grapt sobat Jac. Ondanks dat het slecht gaat met de gezondheid van Jac de Renet, blijft hij thuis. Hij wil niet naar **het ziekenhuis**. Mevrouw de Renet **zegt liefdevol**: “Ik verzorg hem, zoals ik dat al mijn hele leven met hem heb gedaan.

Als het nodig is dan gaan we voor onderzoek naar ‘t ziekenhuis.” Sobat Jac is het daar roerend mee eens. Geen opname meer! Sterk!

“Marianne, september hadden wij nog **een Belgische delegatie** hier in huis,” vertelt Jac de Renet met zachte stem. “Ik kreeg **officieel een oorkonde** uitgereikt. Door **het Medium Bataljon Bevrijding 5-Linie** werd ik als **erekorporaal** opgenomen onder het stamnummer 103.” Het ging met veel ritueel gepaard. Ik kreeg ook nog zo’n mooie **sjerp** om. Mevrouw de Renet demonstreert hoe de sjerp gedragen behoort te worden. In de gang hangt de grote oorkonde.

-84-

Omdat in dit boekje al een uitgebreid verslag staat over ons eerder bezoek aan Jac de Renet **beperken** we dit verslag qua inhoud. Het **koffiedrinken** was er **niet minder gezellig** om. En sobat de Renet is weer **charmant** en **gezellig**. Maar wij moeten door naar het witte dorp Thorn. De **familie de Renet** geeft aanwijzingen hoe te rijden. Na weer een heel hartelijk afscheid laat mevrouw de Renet ons uit. Ze loopt mee naar buiten en sluit **de luiken voor de ramen**. Door een kiertje wuiven we nog een keer naar Jac. de Renet. Tot ziens hoor!

door Marianne

5^e Phaffdag Limburgse Jagers in Weert 23 november 2012.

Elk jaar organiseert **de Stichting Regiment Limburgse Jagers** in samenwerking met de commandant van het **Regiment Limburgse Jagers** de door **overste b.d. M. Tummers** in het leven geroepen **Phaffdag**. Een hommage, nu al 199 jaar later, aan de oprichter van het stamregiment, de kolonel Phaff, die zijn regiment 23 november 1813 formeerde.

Op uitnodiging van Luitenant Kolonel der Limburgse Jagers, **M.M.W.G. Jacops**, waren **Joop en Marianne** aanwezig op deze

5^e Phaff- dag 2012 in Weert. De dag stond in het teken van **50 jaar gepantserd en gemechaniseerd.**

Na de ontvangst met **koffie en Limburgse vlaai** werd het gezelschap toegesproken door **overste Jacobs**, gevolgd door een voordracht 50 jaar gepantserd en gemechaniseerd door de heer **mr.E. Ruijs**. Daarna gaf **kapitein Martens** uitleg over het nieuwste pantservoertuig, **de CV90**. Buiten op het exercitieterrein was er ruimschoots gelegenheid om de aanwezige pantservoertuigen **CV90, Fennek, AMX en YPR** te bekijken.

Hierna werd het gezelschap uitgenodigd buiten de **officiële herdenking** bij te wonen. Tijdens deze herdenking werden ook alle in het afgelopen jaar **overleden 2-6R.I. ers** opgenoemd. Marianne onderhoudt hierover, **helaas regelmatig**, contact met overste **Jacobs, Nico Vroon** en de **administratie LBJ**.

Na de indrukwekkende herdenking, overigens in stromende regen, was er een **gezamenlijke lunch**. Erwtensoep met broodjes. En er werd gepraat, gesproken, besproken en afgesproken. Zo gaat dat op een dag als deze.

Omdat wij later op de dag ook nog andere activiteiten hadden gepland werd het na een gezellig samenzijn **in het Bastion** hoog tijd om het **gastvrije zuiden** weer te verlaten. Alle bezoekers kregen ter herinnering aan deze dag nog een kopie van een tekening van **Jos Gelissen**. Terug naar Rotterdam.

door Marianne

-85-

Overleden sobats

2-6 R.I.

Sobat **P.J.R. Pleunis** uit Tungelroy, sold. 1^e klas, staf Cie.
geboren 10 december 1923 en overleden op 15 juni 2011

Sobat **G. Koch** uit Uden sergt.
geboren 23 september 1926 en overleden in oktober 2011

Sobat **K. v.d. Schriek** uit Oosterhout N.Br. sold. 1^e klas
geboren 5 december 1925 en overleden 24 maart 2012

sobat **G.A. Helmons** uit Steenberg, sold. 1^e klas 4 cie
geboren 21-11-1925 en overleden 30 juli 2012

sobat **G. van Gils** uit Breda, sold. staf cie
geboren 11 september en overleden 18 augustus 2012

sobat A. van Schuffelen uit Geleen, sold 1^e klas. 2^e cie
geboren 19 mei 1925 en overleden 6 september 2012

sobat **G.B.M. van Rooij**, sold. 1^e klas, 4^e cie
geboren 12 april 1927 en overleden 14 oktober 2012

sobat **Ch. Scholtens**, 2-9RI,2-6R.I, 1-15 RI
geboren 28 november 1924 en overleden 19 oktober 2012

Tijgerbrigade.

sobat **L. van Heck** uit 's Hertogenbosch. 5 RS
geboren 10 april 1927 en overleden 2012

Sobat **A. de Lange** uit Haarlem (2-7 R.I.) geboren 22 juli 1925
en overleden 9 juni 2012

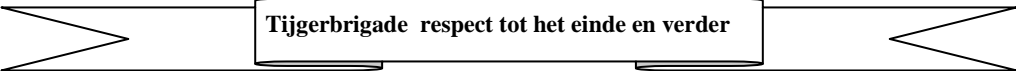
sobat **W. Dam** uit Amersfoort, 4 AAT T-Brigade.
geboren 3 september 1923 en overleden juni 2012

sobat **H. Blom** uit Uithoorn, 2-7 R.I.
geboren op 16 maart 1925 en overleden 16 november 2012

-86-

Wij ontvingen het bericht dat op 30 september overleed mevr.
Toos Klaassen-Poelmans uit Venlo. Een bericht van medeleven
is naar de naaste familie gestuurd.

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking
van het moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de
mooie herinneringen.

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Foto's.

Foto's van de reünie 2012 zijn te bekijken door onderstaande
link in te vullen op de taakbalk van uw zoekpagina.
<http://www.photobucket.com/tijgerbrigadereunie2012>

Bent u ook in het bezit van foto's of documenten die nog niet op de website staan en bent u bereid om deze foto's tijdelijk af te staan aan Marianne zodat zij ze op het internet kan zetten, neem dan contact op met Marianne.

Tijgerbadge.

We hebben bij **goudsmid Sanne van Boeckel** nog een aantal van deze **Tijgeremblemen** laten maken. De ook door de re-enactmentgroep gedragen **duplicaat Tijgerbadge** is bij de commissie te koop voor slechts **€ 35,-** inclusief verpakking- en verzendkosten. Hebt u interesse, neemt u dan contact op met het secretariaat.

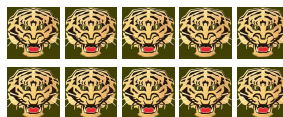

Tijgerpostzegels

Er zijn nog tijgerpostzegels te koop.

Een velletje met 10 zegels,
frankeerwaarde 1, kost slechts € 10, -

Na storting van dit bedrag op
onderstaande rekening wordt het velletje zegels u toegezonden.
Vermeldt wel tijgerpostzegels!

-87-

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op **visite een kopje koffie** komen drinken en gezellig praten over het heden en verleden? Laat het ons weten. Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij **militaire nazorg**? Geef ons een seintje, wij zullen ons best voor u doen **u op de juiste weg te helpen**. Zoekt u andere (vergeten) **sobats**? Vraag het ons. Wij hebben een enorm bestand met **heel veel adressen**.

Hebt u een **jubileum** b.v. 60 jaar getrouwd, behaalt u een **zwemdiploma**, wint u **de hoofdprijs** in **de staatsloterij**, bereikt u een **speciale leeftijd**, wordt u **grootvader** of **overgrootvader**, laat het ons weten.

Ligt u in het **ziekenhuis**, of moet u naar het ziekenhuis voor **langere tijd**, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor telefoonnummers, adressen en e-mailadressen.

Marianne : Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het **antwoordapparaat**, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

**Onze Tijgerbrigade reünie voor het jaar 2013
is vastgesteld op
zaterdag 28 september 2013 te Vught.
U wordt t.z.t. weer per nieuwsbrief nader geïnformeerd.**

Noteert u vast deze datum in uw agenda of op de kalender?!

Wij hopen dat u hebt genoten van dit boekje Sepatoe Roesak.

**Maar vergeet u het niet, dit werk voor u kan
alleen blijven bestaan door uw donaties**

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. T-brigade:
ABN-AMRO, rekeningnummer 97.21.38.021.
t.n.v reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T-Brigade.
te Hoogvliet

-88-

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade december 2011
Website: **www.sepatoeroesak.nl**

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:
Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH
Hoogvliet.
Telefoon 010-4382758 of 06-25278220
Redactionele ondersteuning:
De heer Joop Pragt.

**Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto.
Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen**

ANNO 1944

